

Anh Là Bài Ca Trong Trái Tim Em

Contents

Anh Là Bài Ca Trong Trái Tim Em	1
1. Chương 1: Dương Phường	2
2. Chương 2: Tương Ngộ	6
3. Chương 3: Lầu	13
4. Chương 4: Tranh Cãi	20
5. Chương 5: Trời Mưa	25
6. Chương 6: Bệnh Của Chó Con Họ Lục	30
7. Chương 7: Âm Mưu	37
8. Chương 8: Ngã Bài	44
9. Chương 9: Hoa Hướng Dương	48
10. Chương 10: Đàm Phán	52
11. Chương 11: Ăn Cơm	57
12. Chương 12: Chuẩn Bị Về Nhà	62
13. Chương 13: Bị Phỏng	66
14. Chương 14: Sao Trời	71
15. Chương 15: Quyết Định Của Dương Phường	76
16. Chương 16: Bước Đầu Vào Sâm Uy	80
17. Chương 17: Cổ Nhân	85
18. Chương 18: Tiệc Rượu	92
19. Chương 19: Say Rượu	98
20. Chương 20	104
21. Chương 21: Tranh Cãi	108
22. Chương 22: Bức Cung	112
23. Chương 23: Hoạt Náo	117
24. Chương 24: Thỏa Hiệp	123
25. Chương 25: Chuyện Cũ	128
26. Chương 26: Ôn Tồn	132
27. Chương 27: Trong Chớp Mắt	138
28. Chương 28: Chân Tướng	142
29. Chương 29: Bất Ngờ	146
30. Chương 30: Hạnh Phúc	152

Anh Là Bài Ca Trong Trái Tim Em

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, ôn hương, thanh mai trúc mã, tình hữu độc chung, hào môn thế gia. Couple: Lục Hạo Thiên x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-bai-ca-trong-trai-tim-em>

1. Chương 1: Dương Phường

Thời tiết của thành phố S năm nay có chút bất thường, cũng đã sắp đến cuối tháng tám, nhưng thời tiết nóng hầm hập có thể lược chín người này vẫn kéo dài, mặt trời giữa trưa chói lọi làm người ta không mở mắt nổi, mặt đường tráng nhựa cũng sắp bị nướng chín, vào thời gian này mà vẫn phải ra khỏi căn phòng có máy điều hòa chịu khổ, thì bình thường đều là những người đi làm khổ cực.

Dương Phường lúc này đang đứng trên con đường thương mại TBD nổi tiếng của thành phố S bị mặt trời nóng rực chiếu thẳng vào, vừa đi về phía cửa hàng Starbucks (*nhãn hiệu cà phê nổi tiếng*) bên kia đường vừa gọi điện thoại.

“Đúng, giúp tôi đưa 10 phần bít tết và mười phần cơm đến văn phòng số 1503 tầng 15 cao ốc Duy Thực. Đúng, tôi họ Dương, được rồi, cảm ơn.”

Dương Phường thật vất vả mới gọi được số điện thoại đặt phần ăn bên ngoài liên tục bận kia, xoay tay nhìn đồng hồ.

Hiện tại là 12h15’.

Dương Phường thở nhẹ nhõm, lập tức nhanh chóng đi vào Starbucks.

Làn không khí mát mẻ thổi tới làm Dương Phường chợt lạnh run một chút, khí lạnh mạnh mẽ cùng với nhiệt độ cực cao ở bên ngoài khác biệt thật rõ ràng, nên lập tức khó có thể thích ứng.

Nhưng mà, Dương Phường vẫn rất hưởng thụ thời gian được có máy điều hòa này.

Gọi đóng gói 20 phần cà phê đủ các loại vị trong Starbucks, Dương Phường lại vội vàng đi ra, y phải trở về sớm một chút, không thì những vị nhân viên đã đối diện da bụng đụng da lưng kia chắc sẽ náo lên đòi cách mạng.

Thật ra, Dương Phường là bộ trưởng bộ kế hoạch của công ty trách nhiệm hữu hạn chế phẩm văn hóa Tân Tinh, loại chuyện chạy ra ngoài làm chân mua đồ vật này căn bản không thể nào tới phiên y, nhưng mà lần này vì y dẫn đầu các nhân viên cấp dưới cùng nhau liều mạng phấn đấu suốt hai tháng, hoàn thành một cách tuyệt hảo đơn hàng có giá bốn trăm vạn đồng, mọi người đều vui sướng như điên, cho nên đây là cách mà lãnh đạo như y thể hiện sự cảm tạ với cấp dưới, tự động xung phong đi mua cơm mời mọi người ăn.

Nhưng đám người này biết Dương Phường là một cấp trên dễ chịu, vừa thấy Dương Phường mở miệng, đã nhanh chóng gọn lẹ điểm danh muốn uống cà phê Starbucks, sau đó còn tự chủ trương đặt sẵn cơm tối nay và bao phòng ở KTV.

Lần này Dương Phường thật sự là phải đổ nhiều máu rồi, nhưng y vẫn vô cùng vui vẻ.

Trừ những thành tích khẳng định về mặt công việc, Dương Phường còn làm việc rất thuận buồm xuôi gió ở đây. Tuy cấp dưới của y đều không phải nhân tài đặc biệt xuất thân từ trường đại học nổi tiếng nào đó, nhưng ai ai cũng thành thật có tài, rất có tinh thần hợp tác đồng đội.

Ông chủ của Dương Phường là một người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi, cái bụng bia đã bự đến mức không nhìn thấy được bàn chân, cả ngày cười híp mắt với mọi người. Tuy là người ở thương trường, nhưng ông chủ của y không phải loại người chỉ biết cái lợi trước mắt, đối xử với nhân viên rất ôn hòa, không tùy tiện khấu trừ, nếu thật sự có việc mà xin nghỉ phép hay nghỉ bệnh gì thì cũng rất vui vẻ châm chước cho, ông chủ như vậy ở thành phố S này có thể nói là hoa lệ có một không hai.

Cũng chính vì hoàn cảnh thoải mái như vậy, mới khiến cho Dương Phường __ một nhân tài duy nhất trong bộ kế hoạch tốt nghiệp từ khoa tài chính của T Đại làm việc tại nơi này nhiều năm như thế.

Trên dưới toàn bộ công ty đều biết tính trọng yếu của Dương Phường, nếu như không phải vì có sự nỗ lực của y ở bộ kế hoạch, thành tích của công ty không thể nào liên tục bảo trì tốc độ tăng trưởng như thế này.

Những bạn học cùng ban với Dương Phường hiện tại đều đã bước tới trình độ lương trăm vạn đi xe hiệu, còn Dương Phường vẫn chỉ ở mức lương không tới mười vạn đi xe nội địa, ở khu nhà bình dân.

Rất nhiều người tỏ vẻ không thể hiểu nổi đối với chọn lựa này của y ____ Lấy lý lịch của y, ở công ty nước ngoài hay đầu tư ngân hàng đều có thể phát huy hết khả năng, hà tất phải ủy khuất chính mình làm việc trong một công ty chế tạo và tiêu thụ văn phòng phẩm nhỏ bé này, một tháng cầm số tiền lương ít ỏi không xứng chút nào với tài năng và xuất thân của mình?

Mỗi lần bị hỏi vấn đề này, Dương Phường đều cười không nói.

Giữa phong phú vật chất và phong phú tinh thần, y thà chọn lựa cái sau.

Những bạn học đầu tư ngân hàng đi xe hiệu ở nhà lầu đó, mỗi ngày đều phải vui đầu trên đỉnh điểm lợi nhuận tới tranh anh đoạt, trước đây không lâu có nghe nói một nhân viên trong khu Á Thái của một ngân hàng đầu tư nổi tiếng thế giới nào đó chết vì lao lực quá độ.

Bản thân Dương Phường lại là loại người chỉ cần sống trong hoàn cảnh cạnh tranh thì sẽ dùng toàn lực dốc sức, y có dự cảm, nếu như y cũng tiến hành đầu tư, rất có thể ngày nào đó trên mục tin tức sẽ có đoạn tin ngắn một nhân viên bất hạnh lao lực quá độ mà chết tên là ‘Dương Phường’.

Cho nên, nói y không biết tiến thủ cũng được, nói y an phận với hiện trạng cũng tốt, chỉ cần y vui vẻ là được, không phải sao?

Dương Phường nhấc hai túi cà phê chùi mồ hôi như tắm đi vào phòng làm việc, còn chưa kịp bỏ mớ đồ

trong tay ra thở phào một hơi, vừa vào cửa đã bị một đám cấp dưới quấy rối.

“Dương ca, chậm quá đi! Đồ gọi bên ngoài đã đưa tới rồi!”

“Chúng tôi cũng kệ anh luôn, đói chết rồi, nên ăn trước rồi.”

Tuy Starbucks cũng có đặt hàng giao tận nơi, nhưng vào thời gian cao điểm bây giờ, gọi giao hàng cũng cần ít nhất nửa tiếng mới tới nơi, cho nên Dương Phường chỉ đành đi qua đường số 11 trực tiếp vào tận nơi mua. Không ngờ người trong tiệm rất đông, vẫn phải đợi hơi mười phút mới mua được nhiều cà phê như vậy.

Dương Phường đặt túi trong tay xuống, thuận tiện gõ lên đầu Tiểu Trương đứng cạnh y.

“Mọi người cho rằng người ở Starbucks ít lắm sao? Lần sau đổi cho cậu đi mua cà phê về cho mọi người.”

“Oa, không muốn đâu! Dương ca, anh trực tiếp cho tôi một đũa đi!”

Tiểu Trương nằm gục trên bàn làm việc bày ra điệu bộ ói máu điên cuồng, chọc cho tất cả mọi người ở đây cười vang.

Mỗi lần thấy cấp dưới của mình nô đùa, Dương Phường luôn thấy rất vui vẻ, y vẫn luôn thích được ở gần những người hoạt bát lanh lẹ thế này.

Đương nhiên, con người luôn sẽ có vài điều ngoại lệ.

Trong đầu Dương Phường không hiểu sao chợt thoáng qua một vài cảnh tượng kỳ quái lạ lùng_____ đó là khi y còn ở cao trung, đã từng quen biết một đứa trẻ bị chứng tự kỷ ở cao đại....

“Dương ca, ngán ngở gì đó, nhanh ăn thôi!”

Nhìn hộp cơm Tiểu Kỳ chuyển sang cho mình, Dương Phường mới tỉnh táo lại, ném sạch cảnh tượng vừa thoáng qua kia.

Trong lúc không để ý lại nhớ tới những chuyện cũ, Dương Phường cảm thấy chính mình đôi khi thật kỳ lạ.

“Không phải đã tự nhủ rằng không nhớ tới anh ta nữa rồi sao? Thật là.”

Hơn nữa, y tựa hồ đã thành công phong kín đoạn ký ức đó nhiều năm rồi.

Dương Thường vỗ vỗ lên trán mình, điều chỉnh lại tâm tư có chút rối loạn.

“Dương ca, sao vậy? Chắc không phải bị trúng nắng chứ?”

Phương Phương là người chu đáo nhất trong văn phòng phát giác được Dương Thường không bình thường, vội vàng chạy qua thăm hỏi.

“Không sao, có thể vừa rồi bị nắng chiếu hơi say sẩm.”

Dương Thường lại gắng vực dậy tinh thần, vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

“Được rồi, mọi người ăn nhanh lên. Buổi chiều còn việc khác phải làm, đừng cho rằng lần này làm xong đơn đặt hàng lớn là xong chuyện rồi, lần sau chúng ta phải đạt được đơn đặt hàng sáu trăm vạn thậm chí trên ngàn vạn!”

“Được!”

Mọi người được Dương Thường cổ vũ, đều hào khí đồng thanh hô.

Dương Thường vẫn giữ nụ cười trên môi đi vào trong phòng làm việc của mình ngồi xuống, vừa ăn vừa nhìn bản kế hoạch kỳ mới trong màn hình vi tính.

Ai biết vừa mới nhìn không lâu, đã cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

Có thể là do thời gian nhìn màn hình vi tính quá dài, mắt chịu không nổi rồi chăng?

Dương Thường dứt khoát tắt màn hình, để thân thể thả lỏng ngồi dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi một chút.

“Hôm nay thật kỳ quái, đã lâu không nhớ tới người đó rồi, sao lại...”

Dương Thường giống như bị quỷ sai khiến, thò tay mở ngăn kéo của mình, lấy một quyển ‘Nguyên lý kinh tế học tây phương’ dày cộm từ chỗ sâu nhất trong ngăn kéo ra.

Dương Thường hít sâu một hơi, lật mở trang sách đã hơi úa vàng.

Được kẹp trong trang sách, là một tấm hình chụp chung cùng bạn học lúc cao trung.

Trong tấm hình, y vẫn cười rất sáng lạn, đứng bên cạnh y là gương mặt lạnh của người đó, tỉ mỉ nhìn còn

có thể phát hiện trên mặt người này mang theo sự lúng túng hoàn toàn không thích ứng khi đối diện với ống kính.

Ngón tay Dương Phường vuốt qua chính mình và người nằm đó đứng cạnh bên mình.

Lúc đó, cây ngô đồng sau lưng đang lúc xanh lá um tùm, trên mặt hai người vẫn là sự ngây thơ và thanh thuần chưa từng trải qua năm tháng mài giũa.

Cứ như vậy đơn thuần mà cười với ống kính, tựa hồ tất cả phiền não và âu lo đều không có duyên với y.

Đáy lòng ần ần hơi co rút, Dương Phường trực tiếp chọn lựa xem như không biết.

“Đã qua nhiều năm như thế rồi, cũng nên quên đi chứ?”

Dương Phường lại thở dài, gấp sách lại, nhét lại vào trong ngăn kéo.

Công ty còn rất nhiều chuyện đợi mình làm mà!

Dương Phường lắc lắc đầu, cưỡng ép chính mình đem tất cả những hồi ức hỗn loạn rối rắm đó vứt ra sau đầu.

2. Chương 2: Tương Ngộ

Công ty Tân Tinh thành công tiêu thụ hàng lần này coi như đã tạo được tiếng tăm trong giới hành nghề nhỏ, đường tiêu thụ của sản phẩm công ty rất tốt, vì thế, ông chủ còn đặc biệt gia tăng thêm kinh phí quảng cáo dự tính, để tiện cho kế hoạch mới của Dương Phường càng vang dội hơn.

“Lần này còn dùng tới công ty quảng cáo thật không tồi, ông chủ vì Dương ca anh thật sự đổ nhiều máu đó, vậy mà lại còn mời tới công ty quảng cáo nổi tiếng nhất nhì trong ngành, không đơn giản a!”

Các cấp dưới vây quanh máy tính của Dương Phường tám tấc ca ngời, bọn họ rất hiếm khi thấy ông chủ đầu tư một khoảng lớn như vậy.

“Nếu như lần này thuận lợi, thì có thể tăng cao 5% doanh số! Khoảng đó so với phí đầu tư vào quảng cáo thì cao hơn nhiều, nhìn chuyện gì cũng phải biết nhìn xa.”

Khi Dương Phường đang thảo luận hiệu quả lần quảng cáo này với cấp dưới, ông chủ của bọn họ liền mang theo đầu đầy mồ hôi, không thêm gõ cửa tông thẳng vào phòng làm việc của Dương Phường.

“Tiểu Dương!”

“Ông chủ, chuyện gì vậy? Hiếm khi thấy ông hùng hùng hổ hổ như thế nha.”

Dương Phưởng vừa cười vừa rót một ly nước cho ông chủ, để ông ta thở dốc cho lại hơi.

“Tiểu Dương, cậu biết chưa, công ty vừa nhận được một đơn hàng rất lớn đó?” Trên gương mặt phốp pháp của ông chủ không thể che giấu được sự vui sướng.

“Bao nhiêu?”

Ông chủ dùng ngón tay mô phỏng số bốn.

“Lẽ nào lại là đơn hàng bốn trăm vạn?”

Ông chủ hàm hậu cười một tiếng: “Không phải, đoán tiếp đi, cho cậu một cơ hội cuối cùng đó.”

Lần này đến phiên Dương Phưởng kinh ngạc.

“Sẽ không phải là bốn ngàn vạn chứ?”

“Bingo!”

Ông chủ vui mừng nhảy cẫng lên, chỉ còn thiếu chút nữa đã ôm Dương Phưởng lên xoay vòng tại chỗ.

Dương Phưởng kinh ngạc xong lập tức lại dấy lên tính cảnh giác.

“Quảng cáo mới đưa ra chưa được một tuần, hiệu quả sao có thể rõ ràng như thế được? Là công ty nào đặt hàng?”

Ông chủ vỗ lưng Dương Phưởng cười nói: “Đừng lo lắng, mới đầu tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng công ty này đích thật có thực lực.”

Dương Phưởng nhận lấy xấp văn kiện ông chủ đưa qua, lật xem tư liệu bên trong.

“Tập đoàn giáo dục lứa tuổi nhi đồng Mãn Thiên Tinh*?”

“Đúng, cậu chắc đã nghe qua rồi đúng không?”

Mãn Thiên Tinh là tập đoàn giáo dục giai đoạn đầu* làm ăn hưng thịnh nhất ở thành phố S, mỗi kỳ mở lớp học vỡ lòng đều đông nghẹt, bất kể là người có tiền hay không có tiền ở thành phố S, đều mong muốn được tham gia vào một vài lớp vỡ lòng phụ đạo, từ lớp đông rẻ tiền đến lớp học vip một cặp một lớp đắt nhất, đều có thể thỏa mãn yêu cầu của từng tầng lớp.

“Khách hàng lớn như vậy sao có thể tự mình đưa tới cửa?”

“Cái này còn không phải là do kế hoạch của cậu rất tốt sao!”

“Mãn Thiên Tinh nói rồi, trước đó bọn họ có thấy các văn phòng phẩm có hình tượng phim hoạt hình do cậu mạnh mẽ thúc đẩy, bảo rằng mấy cái đó vô cùng phù hợp với thẩm mỹ và ý tưởng của tập đoàn Mãn Thiên Tinh, bọn họ mua một số cho đám nhóc, phản ứng của đám nhóc cũng rất tốt. Cho nên tự mình tìm tới đây.”

Dương Phưởng coi hết một lượt xấp tư liệu từ đầu tới cuối, điều khoản hợp đồng được định ra rất công bình hợp lý, chắc sẽ không tồn tại khả năng hợp đồng lừa gạt.

Dương Phưởng gấp văn kiện lại, hỏi tiếp: “Bên Mãn Thiên Tinh lẽ nào không có đề xuất ra yêu cầu nào khác?”

Ông chủ cười hi hi đáp: “Tôi không phải đang muốn nói chuyện này với Tiểu Dương sao!”

Dương Phưởng mí mắt giật giật, y đã biết chuyện này không đơn giản như vậy mà.

“Mãn Thiên Tinh nói, đơn đặt hàng này quan hệ trọng đại, cho nên trước khi hoàn thành hợp đồng, bên phía bọn họ sẽ phái nhân viên công tác qua bên ta. Một mặt là giám sát tiến độ hoàn thành đơn đặt hàng, một mặt khác chính là hy vọng có thể được giao lưu tiếp xúc nhiều với bộ trưởng bộ kế hoạch cậu đó, hy vọng có thể chế tác ra nhiều sản phẩm càng phù hợp với yêu cầu của Mãn Thiên Tinh.”

“Thì ra là như vậy.”

Khách hàng lớn trước giờ đều khá là cẩn trọng, phái người đến đây trông chừng cũng không có gì đáng trách.

“Vậy cứ quyết định vậy đi, tôi không có ý kiến gì.”

Dương Phưởng trước giờ rất dễ nói chuyện, ông chủ cũng hiểu chỉ cần là ý kiến hợp lý thì bình thường y sẽ không phản đối.

“Người Mãn Thiên Tinh phái đến ngày mai sẽ đến báo danh với cậu, đến lúc đó cậu giúp chiếu cố nhiều một chút! Nhờ cậu đó nha, cuối năm nay chia hoa hồng sẽ có phần lớn cho cậu đó!”

Bị bầu không khí vui mừng của ông chủ lây nhiễm, Dương Thường cũng buồn cười.

Tiền ông chủ đi không bao lâu là tới giờ tan ca, Dương Thường bị một đám cấp dưới điên cuồng kéo đi nhà ăn càn quét một trận. Tiếp đó như vó ngựa không chạm đất phi tới KTV quý khốc sói tru, trong lúc đó chính y không biết đã bị chuốc bao nhiêu rượu, cuối cùng hoàn toàn không còn ý thức để người đưa về tận nhà.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thường theo thường lệ bị đồng hồ báo thức trên đầu giường lay tỉnh.

“Muốn nát... đầu đau quá...”

Dương Thường lăn tới bên giường, thò tay ra khỏi ổ chăn vỗ mấy phát mới đập cho cái đồng hồ báo thức yên lặng.

Lảo đảo ngả nghiêng đi tới phòng vệ sinh, Dương Thường tát nước lạnh lên mặt mấy lần mới hơi kéo về được một chút ý thức.

Nhìn gương mặt chính mình phản chiếu trong gương, Dương Thường cảm thấy khí sắc của mình khá tệ, nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

Không phải có câu người gặp chuyện vui thần kinh sáng khoái sao! Dương Thường cảm dao cạo râu tẩy rửa mặt mình.

“Ai, sao mí mắt lại bắt đầu giật rồi? Không phải mới vừa tỉnh dậy sao?”

Dương Thường và lái xe vừa nhu mắt.

Lần trước mí mắt giật là vì nhìn màn hình vi tính quá lâu thì còn có thể cho qua, hôm nay mới sáng sớm mí mắt đã giật, thật sự hơi kỳ quái nga.

Dương Thường vốn cũng không phải loại người mê tín, trên đường tuy rằng có hơi kẹt xe, nhưng cũng coi như ổn thỏa lái xe đến công ty đậu trong bãi xe, nhưng từ lúc Dương Thường bước vào thang máy lên phòng làm việc, y liền lập tức cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng lắm.

“Này, các tiểu thư, mới sáng sớm đứng đây nhìn cái gì vậy?”

Trước đây chỉ cần y đi vào phòng làm việc, các nhân viên nữ đang riu ra riu rít sẽ tươi cười chào hỏi y,

nhưng hôm nay y đi vào đã một lúc mà không có người nào để ý tới, gần như tất cả mọi đường nhìn đều đắm đắm về một hướng mà ngây ngẩn.

“A! Dương ca anh tới rồi!”

“Dương ca chào buổi sáng!”

Dương Phường chiêu được hồn của tất cả các cấp dưới về, nhưng y cũng rất hiếu kỳ vừa rồi mấy người cấp dưới này đang nhìn cái gì mà nhập thần tới mức đó, đến mức ngay cả khi y tiến vào lâu như vậy mà họ cũng không phát giác.

“Bộ trưởng, tôi nói với anh nga, cái người mà Mãn Thiên Tinh phái tới đã đến rồi đó!”

“Mẹ của tôi ơi! Anh ta tướng mạo rất đẹp trai a! So với mấy vị minh tinh Nhật Bản minh tinh Hàn Quốc gì đó không biết đẹp trai hơn gấp mấy lần nữa!”

Tiểu Trần vừa nói dứt lời, lập tức bị các cô nàng khác xem thường.

“Đi đi đi! Đàn ông đương nhiên vẫn là hàng nội địa tốt hơn rồi!”

Phái nữ phi thường nhất trí phát điên, nói đến mức ngay cả đàn ông như Dương Phường cũng cảm thấy hứng thú với vị bộ đội nhảy dù được Mãn Thiên Tinh phái tới này.

“Vậy hiện tại anh ta đang ở đâu?”

“Vừa vào trong phòng uống trà rồi.”

Dương Phường vốn còn muốn hỏi tiếp gì đó, sau lưng đã truyền tới một âm thanh tràn ngập từ tính.

“Dương Phường Dương bộ trưởng, chào buổi sáng.”

Vốn là một âm thanh vô cùng dễ nghe vô cùng xúc cảm, rõ ràng chỉ với một câu đơn giản như vậy cũng khiến người ta mát lòng mát dạ, phái nữ tại đương trường không ai không phơi phơi xuân tâm, chỉ thiếu điều đem hai con người trực tiếp đổi thành quả tim hồng đang đập thôi.

Chẳng qua là, âm thanh này đối với phái nữ mà nói có lẽ là tiếng nói thần thánh, nhưng đối với Dương Phường, đó lại giống như tiếng sáo đoạt mạng của quỷ sa-tan.

Dương Phường không quay đầu, chỉ là khi nghe thấy tiếng nói của người đàn ông đó thì túi công văn trong

tay bị kinh ngạc rớt xuống, bịch một tiếng đồ đạc bên trong văng ra tán lạn đầy đất.

“A! Dương ca, anh làm sao vậy?”

Phái nữ tại đương trường nhao nhao muốn ngồi xổm xuống giúp Dương Thường thu nhặt đồ đạc, nhưng một thân hình cao lớn đã dành trước một bước sớm hơn tất cả, động tác nhanh chóng ngồi xổm xuống giúp Dương Thường thu dọn đồ bị rơi vãi.

“Không cần đâu, tôi tự làm...”

Dương Thường còn chưa nói xong, hai người đã cùng đưa tay ra nhặt một phần văn kiện nên hai tay chạm nhau.

Dương Thường không có dũng khí ngẩng lên nhìn, mà chỉ giống như bị điện giật vội rút cánh tay bị người đàn ông đó đụng về.

Đối với thái độ bài xích của Dương Thường với mình, người đàn ông đó cũng không để ý, còn nhặt hết những đồ bị rơi lại, mới đứng lên giao lại cho Dương Thường vẫn còn đang du hồn đâu đâu.

“Này, Dương bộ trưởng, cẩn thận một chút, đừng làm rơi nữa.”

Lần này, Dương Thường mới không thể không đặt tầm mắt lên người đàn ông chỉ cách mình một bước này.

“Nga, cảm ơn anh.”

Dương Thường nhận lại đồ người đàn ông đưa, sau khi đơn giản cảm ơn lập tức không quay đầu đi thẳng vào phòng làm việc, bình một tiếng đóng sập cửa.

“Thật kỳ quái, Dương ca sao lại đối đãi với khách như vậy?”

Người tại đương trường ai nấy đều quay nhìn lẫn nhau, đều hiếu kỳ tại sao hôm nay Dương Thường lại bất thường như vậy.

“Không sao, vì tôi và Dương Thường là bạn học thời cao trung, có thể là hôm nay y gặp tôi nên có chút kinh ngạc thôi, trong nhất thời không kịp bình tĩnh, lát nữa sẽ tốt thôi.” Lục Hạo Thiên cười giải thích với mọi người.

“Thì ra là như vậy!”

“Hạo Thiên thì ra anh cùng khóa với Dương ca a! Vậy chúng tôi phải gọi anh một tiếng tiền bối rồi?!”

“Nói rất hay nói rất hay, thời gian tôi ở đây, còn phải mong các vị chiếu cố nhiều cho đó.”

Trên mặt Lục Hạo Thiên gằn nụ cười hoàn toàn vô hại, khiến mọi người đều cảm thấy như được tắm gió xuân, đây chính là cơ sở để Lục Hạo Thiên có thể lấn lộn thành công thuận lợi như hiện tại.

Dương Phường vào phòng làm việc đóng chặt cửa, có phần hư thoát dựa lưng vào cửa thở dốc.

Kỳ thật, từ lúc mới nghe thấy giọng nói đó vang lên, y đã biết người đứng sau lưng mình là ai.

Đúng a, nhiều năm như thế rồi, y cho rằng y đã bỏ xuống được, đã quên được. Y cho rằng khi thứ gọi là quá khứ đã trở thành quá khứ, thì vĩnh viễn sẽ không trở thành hiện tại nữa.

Nhưng ai ngờ khi giọng nói của người đó vang lên, Dương Phường mới biết, y căn bản không có cách nào quên được, bất luận có trải qua bao lâu, cũng như bất kể y có bao nhiêu nỗ lực.

Bản thân trước đây luôn tự lừa mình dối người, đều là hình tượng giả tạo do chính mình tạo ra để làm chính mình an tâm mà thôi.

Mà hình tượng giả tạo y không dễ dàng gì mới tạo ra đó ngay vào lúc Lục Hạo Thiên lần nữa xuất hiện, lập tức tan tành nát vụn, lộ ra bộ dáng nguyên thủy nhất.

“Dương Phường, mày thật vô dụng!”

“Đã nhiều năm như vậy rồi, vậy mà một chút lực đề kháng đối với người đó cũng không có...”

Dương Phường vô lực nhắm mắt lại, trái tim đập cực nhanh, đầu gối thì mềm nhũn không đứng vững.

Điều này cũng không thể trách Dương Phường không có cốt khí, nhưng chỉ cần Lục Hạo Thiên xuất hiện, thế giới của y sẽ lập tức từ thiên đàng rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục. Đối mặt với con người đó, Dương Phường căn bản không cách nào giả vờ như không có việc gì mà chung sức với hắn.

Sau khi hít sâu mấy lần, Dương Phường quyết định phải đi tìm ông chủ bàn luận vấn đề này.

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa, Dương Phường đã bị mấy nữ nhân viên trong phòng làm việc quăn quặt lấy.

“Dương ca Dương ca, tối hôm nay Lục ca nói muốn mời chúng ta đi ăn và hát đó, cùng đi chứ?!”

Dương Phường vô lực cười cười, không biết từ lúc nào, đứa trẻ mắc bệnh tự kỷ vào thời cao trung đó đã thay da đổi thịt, có thể nói cười điềm nhiên với đủ loại người như vậy.

“Không được, tôi không đi, các bạn đi đi...”

“Hả?! Vậy sao được chứ? Dương ca anh và Lục ca không phải là bạn học cũ sao? Sao ngay cả bạn học cũ cũng không nể mặt vậy?”

“Đúng a đúng a, Dương ca anh đi đi mà!”

Tính cách dễ chịu bình thường của Dương Phường gần như bị đám nhân viên nữ không biết nội tình trong chuyện Lục Hạo Thiên này dày vò gần hết, ngay lúc Dương Phường vừa muốn phát hỏa, Lục Hạo Thiên lập tức sắp lại, bắt cánh tay y kéo thẳng vào phòng làm việc riêng.

“Anh làm cái gì vậy? Bỏ tôi ra!”

=====

Chú thích:

*Tập đoàn giáo dục lứa tuổi nhi đồng Mãn Thiên Tinh

*Tập đoàn giáo dục giai đoạn đầu (gọi tắt của cái trên)

è Nghĩa chính xác là: giáo dục sớm từ lúc còn nhỏ để có thể phát huy hết tất cả các tài năng của trẻ nhỏ.

3. Chương 3: Lầu

Dương Phường bị Lục Hạo Thiên đẩy vào trong phòng làm việc, Lục Hạo Thiên quay ra cười cười với người bên ngoài: “Các bạn cứ làm việc đi, cho tôi chút thời gian, tôi bảo đảm sẽ thuyết phục được Dương ca của các bạn, được không?”

Lục Hạo Thiên vừa nói vậy, bên ngoài đã một trận hoan hô, sau đó mọi người tự giác về lại vị trí làm việc của mình.

“Dương Phường, chúng ta nói chuyện đằng hoàng nào.”

Lục Hạo Thiên khóa cửa lại, dè dặt giọng nói với Dương Phường.

“Tôi và anh không có cái gì để nói cả.”

Dương Phường giãy tay ra khỏi Lục Hạo Thiên, không cảm tình đáp lại một câu.

Lục Hạo Thiên cười khở nói: “Anh biết, nhiều năm như vậy... đã ủy khuất em rồi.”

Dương Phường biết trước giờ khi mình ở trước mặt Lục Hạo Thiên luôn là người chịu thua, quả nhiên, hôm nay cũng chỉ vừa mới nghe Lục Hạo Thiên nói một câu “ủy khuất em rồi”, y lập tức cảm thấy khóe mắt có chút chua xót.

“Nếu như anh đến để xin lỗi, vậy thì, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh.”

Dương Phường cố ra vẻ trấn định nói một câu: “Nếu như anh còn có mục đích khác, xin thứ cho tôi không thể phụng bồi. Mời anh lập tức rời khỏi phòng làm việc của tôi, lập tức rời khỏi công ty của tôi!”

Lục Hạo Thiên biết tòa băng sơn Dương Phường này không thể nào trong một ngày tan ra được, anh nếu đã tính toán hết tất cả mới tới, thì đã có sẵn chuẩn bị tác chiến lâu dài, cho nên khẳng định sẽ không vì một hai lần cự tuyệt của Dương Phường mà nửa đường bỏ cuộc.

“Anh sao có thể rời khỏi? Anh được Mãn Thiên Tinh cất cử đến đây giám sát tình trạng hoàn thành đơn đặt hàng, trước khi nhiệm vụ chưa hoàn thành, anh sẽ không đi, em cũng không có quyền đuổi anh đi.”

Dương Phường tức đến phát run, cũng không để ý vấn đề có lẽ độ hay không, dùng cánh tay run rẩy chỉ vào Lục Hạo Thiên.

“Anh! Anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Sâm Uy, người khác có thể không biết căn nguyên của anh nhưng tôi có thể không biết sao? Anh sao có thể lại lạc đến bước đường đi làm công cho Mãn Thiên Tinh?! Tất cả đều là âm mưu của anh đúng không?”

Lục Hạo Thiên ngồi xuống sô pha trong phòng làm việc, nhàn tản bắt chéo hai chân.

“Phường Phường, đừng nói khó nghe như thế, cái gì mà âm mưu hay không âm mưu...”

Lục Hạo Thiên còn chưa nói xong, đã bị ném tới một xấp văn kiện.

Anh phản ứng rất nhanh, nghiêng đầu qua tránh được.

“Ai cho phép anh gọi tôi như vậy? Cút đi cho tôi.”

Dương Phường tuy miệng nói lời cay độc, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, đôi môi cũng không còn huyết sắc, cả người tựa hồ đang đứng chênh vênh ở ranh giới tan vỡ.

Lục Hạo Thiên thở dài, anh cũng biết những năm nay đã thiếu Dương Phường rất nhiều, ấn tượng mà anh để lại cho Dương Phường cũng không phải ngày một ngày hai là có thể cải biến.

Dục tốc bất đạt, Lục Hạo Thiên đã có sẵn chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

“Được, anh đi ra, anh không bức em, em bình tĩnh lại trước đi.”

Lục Hạo Thiên đứng lên đi tới cửa.

“Nhưng mà, em cũng nên biết, Phường Phường, anh đối với em đã lập chí nhất định phải có được, em tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Lục Hạo Thiên nói xong câu cuối cùng thì mở cửa đi ra, người vừa ra không bao lâu, bên ngoài đã nghe thấy được bên trong vang lên tiếng rầm khi vật gì đó đập vào cửa.

Ai nấy đối với tiếng vang trong phòng làm việc của Dương Phường đều vô cùng hiếu kỳ, nhưng khi Lục Hạo Thiên đi ra thần sắc vẫn vô cùng bình thường, một chút cũng không giống như vừa xung đột với người khác.

“Này, tôi nói này, Dương ca sẽ không phải có thù gì đó với Lục ca này chứ?”

“Ai mà biết? Áp suất khí thấp quá, tôi sợ nha...”

“Vậy tối nay Lục ca mời khách chúng ta có đi không vậy?”

“Ai!”

“Không đáng đâu, nếu như Dương ca không đi chúng ta đi có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Rắc rối quá đi...”

Mọi người sắp lại với nhau thảo luận nửa ngày cũng không ra kết quả, cuối cùng chỉ có thể không hẹn mà cùng thử dài tan ra.

Biết Lục Hạo Thiên ở bên ngoài, Dương Phường căn bản ngay cả cửa phòng làm việc cũng không muốn bước ra.

Y vốn định đến phòng làm việc của ông chủ để tìm ông chủ nói chuyện, nhưng chỉ cần ra ngoài sẽ có khả năng nhìn thấy Lục Hạo Thiên, cho nên Dương Phường cuối cùng quyết định gọi điện.

“Ông chủ, tại sao nhất định phải cho người vào trong bộ kế hoạch của tôi?”

“Đúng, trước đó tôi có đáp ứng, nhưng hiện tại tôi cảm thấy có anh ta ở đây tôi không được tự nhiên, công việc cũng không cách nào tiến triển.”

“Đúng. A? Thù oán riêng tư? Không phải, tôi không quen biết người đó.”

“Ông chủ cho anh ta vào bộ sản xuất hay bộ tiêu thụ cũng được, chỉ cần đừng cho vào bộ của tôi.”

“Cái gì? Không được?”

Dương Phường thoái thác tới lui với ông chủ cả nửa ngày, cuối cùng cũng không thể khiến ông chủ trước giờ luôn dễ chịu mềm lòng, cũng không biết ông chủ có phải đã bị tên Lục Hạo Thiên đó mua chuộc từ sớm rồi không, rõ ràng là chuyện điều động nhân sự vô cùng đơn giản nhưng ông chủ lại kiên quyết không chịu đáp ứng.

Gác điện thoại, Dương Phường cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Vốn dĩ với tư chất của y, đi tới công ty lớn hay tập đoàn lớn nào cũng là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng sở dĩ y chọn lựa vào làm trong công ty nhỏ này, một mặt đương nhiên là vì hoàn cảnh làm việc ở đây thoải mái, còn một mặt khác, chính là y luôn cảm thấy loại công ty nhỏ chế tạo văn phòng phẩm này không thể nào có sự kết nối với tập đoàn quốc tế xuyên quốc gia Sâm Uy, cho nên y mới làm việc ở công ty này lâu như vậy.

Hiện tại thì tốt rồi, Lục Hạo Thiên người ta cũng không biết đã dùng chiêu thần thông quảng đại gì mà biết được y ở đây, hơn nữa còn mượn phần hợp đồng bốn ngàn vạn để danh chính vào nhà, y lại như một con dê con khờ khạo, tận cho đến lúc Lục Hạo Thiên xuất hiện trước mặt y mới biết từ lâu đã bị nhòem trúng rồi.

Cảm giác này thật sự khiến người ta muốn dựng tóc gáy!

Tuy không rất không tình nguyện, nhưng Dương Phường chỉ đành nghiến răng, tạo một văn kiện mới trên màn hình, đánh vào mấy chữ “đơn từ chức”.

Bất luận thế nào, y cũng không nguyện ý để cho Lục Hạo Thiên cứ như vậy xâm nhập vào cuộc sống không dễ dàng gì mới trở lại bình thường của mình được.

Trước khi tan sở, Dương Phường gửi đơn từ chức vào hòm thư của ông chủ thông qua mạng nội bộ, ngày mai khi đi làm, ông chủ sẽ có thể thấy được đơn từ chức này.

Làm xong chuyện dối lòng này, Dương Phường thở dài, cái gì cũng không muốn làm nữa, trực tiếp dựa vào lưng ghế, cà vạt được thắt hoàn mỹ cũng bị kéo ra, Dương Phường ngược nhìn trần nhà, trong đầu một mảng trống rỗng.

Dương Phường tuy một mực nhốt mình trong phòng làm việc không đi ra ngoài, nhưng vẫn luôn chú ý đến động tĩnh ở ngoài.

Khi đến thời gian tan sở buổi chiều, một đám cấp dưới của y vì không muốn đắc tội với cấp trên là y, đều nao nao ủy khuất cự tuyệt lời mời của Lục Hạo Thiên bấm thẻ ra về.

Dương Phường cảm thấy được chút an ủi, ít nhất những cấp dưới của y không phải loại người tham lam phụ nghĩa.

Dương Phường một mực chờ hai tiếng sau khi tan sở, bên ngoài phòng làm việc không có bất cứ động tĩnh gì, y mới rón ra rón rén mở cửa phòng, giống như kẻ trộm len lén chui ra.

Xuống khỏi thang máy, Dương Phường suốt quãng không tiếc mạng chạy như bay tới bãi đỗ xe, vừa định dùng điều khiển từ xa mở khóa xe, liền bị một người vỗ bốp một cái lên vai.

“Phường Phường, em rốt cuộc muốn trốn cái gì chứ?”

Giọng nói như ma quỷ của Lục Hạo Thiên vang lên bên tai Dương Phường, Dương Phường giống như bị người ta lột da, vẻ mặt đau khổ quay lại.

“Anh, anh đồ âm hồn bất tán...”

Lục Hạo Thiên cười cười, tiếp theo cúi người xuống.

“Phường Phường, anh rất nhớ em...”

“Anh điên rồi! Ở đây có camera!”

Dương Phường lập tức cản mặt Lục Hạo Thiên, cố gắng đẩy ra hướng ngược với mặt mình.

Lục Hạo Thiên thuận thế nắm chặt tay Dương Phường, cưỡng ép y mười ngón giao thoa với mình.

“Nào, Phường Phường, anh đợi em rất lâu rồi, đói chết rồi, đi ăn với anh.”

Lục Hạo Thiên ôm eo Dương Phường, không nói hai lời kéo người nhét vào xe của mình.

“Lục Hạo Thiên, anh rốt cuộc xong chưa!”

Dương Phường muốn mở cửa đi xuống, lại phát hiện cửa xe sớm đã bị Lục Hạo Thiên dùng điều khiển khóa lại. Lục Hạo Thiên càng nhanh tay hơn, khi Dương Phường còn chưa kịp có phản ứng gì tiếp theo, đã khởi động cho xe chạy đi.

Trong xe không có người khác, Lục Hạo Thiên cũng không tắt yếu phải dùng nụ cười thân thiện để che giấu bá khí của bản thân nữa.

Dương Phường tuy không thích thú gì khi Lục Hạo Thiên lại lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của y, nhưng điều không thể phủ nhận là, con người Lục Hạo Thiên cứ giống như một vật thể phát quang sẽ thu hút con mắt người khác, cho dù y có cố gắng bài xích anh ta như thế nào, nhưng thân thể vẫn không thể che giấu được muốn chú ý đến anh ta.

Dương Phường không chút cốt khí dùng dư quang khóe mắt ‘nhìn lén’ Lục Hạo Thiên mấy cái.

Mấy năm không gặp, Lục Hạo Thiên càng trở nên thành thục và ổn trọng, hơn nữa, cũng càng có mê lực.

Quả nhiên, con người từ tài phú kinh người tích lũy thành đã được định sẽ là tiêu điểm của thế giới.

Dương Phường thầm than, nghiệt duyên của y và người này, rốt cuộc đến lúc nào mới có thể kết thúc chứ?

Dương Phường tự mình suy nghĩ lung tung, căn bản không chú ý Lục Hạo Thiên lái xe đi đâu. Đến lúc Lục Hạo Thiên dừng lại gọi Dương Phường một tiếng, Dương Phường mới tỉnh táo lại.

“Phường Phường, xuống xe thôi.”

Dương Phường xuống xe, nhìn thấy một tiệm cơm cũ kỹ rách nát nhưng làm ăn lại rất phát đạt, có chút kinh ngạc.

Lục Hạo Thiên cởi áo vest đắt tiền và cà vạt ra, sau đó không chút hình tượng xắn ống tay áo lên, lại cởi hai nút áo, cuối cùng giống như năm đó, nắm tay Dương Phường, kéo y vào trong tiệm cơm.

“Bác Ngô, còn nhớ tụi cháu không?”

Lục Hạo Thiên chào hỏi cùng ông bác đưa thực đơn tới.

Bác Ngô đã lớn tuổi nên trí nhớ cũng không còn tốt lắm, nhưng sau nửa ngày đánh giá hai người, cuối cùng cũng phản ứng được.

“Dô, đây không phải là Tiểu Dương và a ngốc sao? Đã nhiều năm như vậy, đều thành thanh niên đẹp trai rồi!”

“Bác Ngô, bác thật lợi hại, nhiều năm như vậy mà vẫn còn nhớ.”

Tiệm cơm nhỏ này là lúc cao trung Dương Phường và Lục Hạo Thiên thường xuyên tới ăn, đương nhiên, đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời Lục Hạo Thiên đến một tiệm cơm có điều kiện vệ sinh kém như vậy.

Khi đó Lục Hạo Thiên mặc chứng tự kỷ rất nghiêm trọng, cả ngày mặt lạnh, không nói chuyện, thậm chí hỏi anh muốn ăn cái gì anh cũng không buồn trả lời, cho nên mới bị đặt cho một ngoại hiệu là a ngốc. Lúc đó Dương Phường là lớp trưởng lại luôn tươi cười niềm nở với mọi người, sau đó hai người đến đây vô số lần, bác Ngô liền ghi nhớ Dương Phường và đưa con ghê luôn bám theo y kia.

“Ai da, các cháu mặc tây trang mang dày da, đều đã là người thành công rồi. Còn nhớ tới đây chiếu có cho bác, thật là vinh hạnh!”

Bác Ngô nhìn thấy người quen nên rất vui mừng, lập tức đặt món theo món ăn năm đó mà hai người thường gọi.

“Bác Ngô, cháu rất tưởng niệm món lẩu của nhà bác, sau này sẽ đến đây thường xuyên.”

“Được được được!”

Bác Ngô đem thực đơn xuống, sau một lát món ăn liền được bưng lên.

“Nào, đừng ngốc ở đó nữa, ăn nhiều chút.”

Lục Hạo Thiên gấp đồ ăn vào chén Dương Phường.

“Phường Phường, trước đây em luôn rất thích cười, sao bây giờ không còn cười nữa?”

Dương Phường đối với vấn đề Lục Hạo Thiên biết rõ còn cố hỏi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, nếu như Lục

Hạo Thiên có thể lập tức biến mất khỏi mắt y, y nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Lục Hạo Thiên ăn rất ngon lành, nhưng Dương Phường lại không có một chút khẩu vị nào.

“Lần này anh xuất hiện, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Dương Phường cảm thấy mình không tất yếu phải chơi trò chạy lòng vòng với Lục Hạo Thiên, Dương Phường rất rõ, với năng lực của Lục Hạo Thiên, vờn y như mèo vờn chuột là chuyện dễ dàng vô cùng, nếu muốn Lục Hạo Thiên triệt để rời khỏi cuộc sống của y, cách tốt nhất chính là có thể nhanh chóng làm xong tâm nguyện của Lục Hạo Thiên, như vậy bản thân y mới có thể sống yên.

“Phường Phường, anh vì cái gì, em biết rõ mà.”

Ánh mắt Lục Hạo Thiên nhìn Dương Phường rất thâm tình, nếu nhìn lâu thêm một chút, còn có thể nhìn được thần sắc đau thương khi bị Dương Phường cố ý cách xa, khiến cho trong một thoáng đó Dương Phường cảm thấy mình giống như mắc nợ Lục Hạo Thiên.

“Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết!”

Dương Phường bị sự thâm tình gần như tổn thương đó của Lục Hạo Thiên chọc cho vô cùng tức giận, lập tức muốn bỏ đũa xuống phui đích rồi đi, nhưng ai biết động tác đó còn chưa kịp làm, đã lại bị Lục Hạo Thiên đè xuống.

“Đây là tiệm của bác Ngô, em cũng không muốn người lớn tuổi như bác lo lắng cho chúng ta chứ?”

Có thể nói bác Ngô đã nhìn Dương Phường lớn lên, chẳng qua sau khi Dương Phường lên đại học đã rời xa nơi này, sau đó vì chuyện của Lục Hạo Thiên lại dọn nhà một lần, cho nên mới không thường đến đây.

Dương Phường nhìn Lục Hạo Thiên, từ kẽ răng phun ra mấy chữ.

“Anh đến đây tìm tôi, vợ anh biết không?”

4. Chương 4: Tranh Cãi

Tuy y và Lục Hạo Thiên sau khi tốt nghiệp cao trung liền chia cách, nhưng chuyện người thừa kế của tập đoàn quốc tế Sâm Uy kết hôn vào ba năm trước thì hầu như tất cả mọi người trong giới tài chính đều biết, chẳng qua Lục Hạo Thiên làm người luôn rất khiêm tốn cẩn trọng, cho nên không có ảnh hôn lễ bị tung ra ngoài mà thôi.

“Ha ha, em đang ghen sao, Phường Phường ~”

Lục Hạo Thiên thấy bộ dáng Dương Phường khi vừa nhắc tới vợ của anh liền nghiêng răng nghiêng lợi như vậy nên tâm tình bất chợt cũng tốt hẳn lên, còn cầm ly uống một hớp bia.

“Tôi ghen cái rắm!”

Dương Phường đã hơi không lựa lời phun ra những từ không sạch sẽ.

“Một năm trước anh đã ly hôn rồi.”

Nghe Lục Hạo Thiên nói vậy, Dương Phường không hề cảm thấy vui vẻ, ngược lại cười lạnh một tiếng.

“Thế nào, ly hôn rồi, liền nhớ tới người tình cũ sao?”

Anh coi tôi là cái gì hả?

Dương Phường bất giác thấy nản lòng thoái chí.

“Phường Phường, tình huống lúc đó rất tế nhị, anh là vì bảo vệ em, cho nên mới không nói quá nhiều với em.”

“Nhưng đã không còn quan hệ nữa rồi, hiện tại anh đã nắm chắc đại quyền, tập đoàn Sâm Uy từ trên xuống dưới đều là của anh. Hiện tại anh đã có năng lực bảo vệ cho em, Phường Phường.”

Dương Phường cầm ly bia, không thêm suy nghĩ liền tạt thẳng vào mặt Lục Hạo Thiên. Lần này Lục Hạo Thiên không tránh né, trực tiếp bị Dương Phường tạt một cái nguội lạnh.

“Lục Hạo Thiên, trước đây anh từng nói, vĩnh viễn sẽ không nói dối tôi. Vậy sao hôm nay anh lại phá vỡ rồi? Anh cho rằng tôi dễ lừa như vậy sao?”

Sắc mặt Lục Hạo Thiên bắt đầu âm trầm.

“Phường Phường, bất luận em tin hay là không tin, anh xin thề là trước giờ anh chưa từng nói dối em một lần nào.”

Con mắt đen nhánh của Lục Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào mình, tựa như dĩ vãng. Dương Phường chung quy không cách nào nhìn thấy được sự lừa gạt và phản bội trong con mắt đó. Nhưng sự thật tàn khốc lại không ngừng nhắc nhở y, có lẽ y chỉ là luôn tự lừa mình dối người tự che mắt bịt tai, cũng có lẽ từ nhiều

năm về trước, người đàn ông này đã dụng tâm tính toán rất thâm trầm rồi...

Một ngàn một vạn điều ‘có lẽ’, cũng chỉ là y vẫn không chịu nhìn thấu mà thôi.

Dương Phường chỉ cảm thấy khóe mắt rất chua xót, tựa như liên tục 24 tiếng nhìn màn hình vi tính không rời mắt.

Trước đây, cảnh tượng hai người ngồi trong tiệm lẩu nhỏ bé cùng ăn lẩu, từng cảnh xuất hiện trước mắt và không ngừng phóng đại, những tiếng cười đùa xa xôi đó, những lúc bê bối gác vai dựa lưng và ăn no căng xong lại vuốt bụng cho nhau, hiện tại đều trở thành từng nhát dao, mang theo sự thật ‘Lục Hạo Thiên đã kết hôn rồi’, hung tàn đâm sâu vào trong lòng Dương Phường.

Dương Phường thà tin rằng Lục Hạo Thiên là sau khi bị mang về nhà họ Lục mới trở nên như vậy. Trong tâm khảm của y, cho dù là bản thân y, cũng không thể nào thử bơi nhọ Lục Hạo Thiên của năm đó.

Dương Phường vội vàng hơi nhướn đầu lên không để lộ dấu vết, y phải rất cố gắng khống chế mình không chớp mắt, như vậy mới có thể khóa chặt dòng lệ trong khóe mắt.

“Đúng, anh đích thật chưa từng nói dối tôi, nhưng mỗi một chuyện anh làm, đều tổn thương tôi sâu sắc!”

Khóe mắt Dương Phường phấp phồng.

Những cây dao đâm vào trong lòng Dương Phường lại có cái nào không phải là dao hai lưỡi? Khi nó tổn thương Dương Phường, Lục Hạo Thiên cũng không cách nào tránh khỏi bị ướm đâm máu.

“Phường Phường, em biết mà, anh không phải nguyên ý, lúc đó anh cũng không có năng lực làm gì...”

“Tôi không muốn nghe anh giải thích!”

Dương Phường kích động đến mức bờ vai có phần run rẩy.

“Lục Hạo Thiên, nếu như anh vẫn còn nhớ tới chút tình cảm năm đó, cho dù chỉ một chút xiu cũng được, nhớ những lời mà tôi đã nói rõ với anh ngày đó, có thể nào cầu xin anh, làm ơn tha cho tôi đi?”

“Hiện tại anh cái gì cũng đều có, anh có tài phú đếm không xuể, có xe đẹp mỹ nữ làm bạn, anh có thể muốn làm gì liền làm nấy, như vậy còn không đủ sao?!! Anh còn muốn thế nào nữa? Con người không thể quá tham lam!”

Dương Phường vừa nói xong, Lục Hạo Thiên cũng trở nên kích động.

“Không đúng! Nếu như không có em, anh có những thứ đó thì được cái gì?! Em rồi cuộc có biết hay không, tất cả những gì anh làm những năm qua, đều chỉ vì muốn giống một người đàn ông bình thường, chỉ muốn có gia đình trong mộng của mình!”

“Phường Phường, anh chỉ muốn thông qua sự nỗ lực của chính mình, để anh có được năng lực bảo vệ em, có năng lực cho em cuộc sống tốt!”

Dương Phường cười lạnh một tiếng: “Đây chẳng qua đều là cái cớ anh tự cho chính mình mà thôi.”

“Cái gì gọi là làm vì tôi? Trước giờ tôi chưa từng muốn sống cuộc sống cảm y ngọc thực, tôi cũng chưa hề muốn lái xe hiệu trăm vạn ngàn vạn gì đó, càng chưa hề muốn sống trong biệt thự. Những thứ đó rõ ràng chính là do anh tự muốn, vậy mà anh lại đem dã tâm của chính anh đặt lên đầu tôi?”

Lục Hạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Phường Phường, em luôn là người thiện lương, suy nghĩ của em luôn rất ngây thơ.”

“Hoàn cảnh trưởng thành và gia đình của em không giống anh, gia đình em tuy rất bình thường, nhưng lại rất hòa thuận. Ba mẹ em sẽ không vì chuyện em không thể học tốt đại học hoặc không thể kiếm được nhiều tiền mà ghét bỏ em. Nhưng mà, anh và em không giống nhau, em biết mà.”

Đúng vậy, Dương Phường đích thật biết rõ.

Lục Hạo Thiên là đứa con riêng không thể lộ diện của cố tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Sâm Uy.

Cố tổng giám đốc Lục Sâm Uy của tập đoàn quốc tế Sâm Uy, sinh thời có vô số hồng nhan tri kỷ, trừ Lục Hạo Thiên, thật ra còn có mấy đứa con riêng nữa, chẳng qua những đứa con riêng kia toàn bộ đều bị vợ chính thức tàn nhẫn độc ác của Lục Sâm Uy dùng đủ mọi phương thức loại trừ, nghe nói hiện tại trừ Lục Hạo Thiên ra chỉ còn sót lại một người, hiện tại còn đang nằm trong viện điều dưỡng, là một ‘di thể’ đã được xác định là não tử vong.

Lục Hạo Thiên lúc đó sở dĩ vẫn chưa gặp phải bức hại, hoàn toàn là vì mẹ của Lục Hạo Thiên là một vũ nữ không chút tiếng tăm, ngay cả mẹ ruột của Lục Hạo Thiên lúc mới đầu cũng không thể làm rõ được Lục Hạo Thiên rốt cuộc là con của người đàn ông nào, cho nên đến cuối cùng vợ chính thức của Lục Sâm Uy bị báo ứng, sau khi đứa con duy nhất của bà ta chết vì tai nạn xe cộ, Lục Hạo Thiên mới được Lục Sâm Uy tìm về.

“Vậy thì, cuối cùng anh đã lật đổ được kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời anh rồi đúng không? Không tồi, Lục Hạo Thiên, anh thành công rồi, tôi chúc mừng anh.”

Vợ chính thức của Lục Sâm Uy tuy bị mất con, nhưng vẫn luôn muốn phụ trợ cho cháu trai của mình kế thừa Sâm Uy, may mà Lục Sâm Uy cũng coi như là người khá coi trọng huyết thống, nếu bản thân ông có con ruột thì tại sao phải để cho một người chỉ thứ kế thừa tài sản của mình?

Nhà giàu nhiều ân oán, Dương Phường không biết cũng không muốn biết những thị phi trong đó.

Điều duy nhất y hiểu rõ, vào ba năm trước sau khi biết được chuyện Lục Hạo Thiên kết hôn qua báo chí, tâm của y đã chết rồi.

Đó là một loại cảm giác tựa như trong phút chốc bị người ta nhấn chìm vào đáy hồ sau đó lại bị một tầng băng dày phong kín phía trên, cuộc đời này, y không bao giờ muốn trải nghiệm lần thứ hai nữa.

Dương Phường không còn tin tưởng vào tình yêu, càng không tin trong nhà cao cửa rộng của nhà họ Lục đó có thể có thứ được gọi là tình yêu chân chính thuần khiết không vết bẩn.

Tất cả tình cảm, dưới một hoàn cảnh to lớn như vậy đều sẽ bị mang thêm tranh đấu lợi nhuận, đi đến đâu cũng có đầy người đấu đá nhau, tình cảm đã trở thành con cờ cho cướp đoạt và chiếm hữu, trở nên không còn thuần túy, cũng mất đi ý nghĩa ban đầu.

Lục Hạo Thiên rất đáng thương, Dương Phường từng nói, y sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng nếu ngày hôm nay, y còn nguyện ý tin tưởng người đàn ông trước mặt này, vậy thì y càng đáng thương hơn.

Cho nên, ngày này giờ này, Dương Phường y không muốn còn bất cứ vướng mắc gì với Lục Hạo Thiên nữa.

“Không, Phường Phường, anh không hề thành công gì cả.”

Khắp đầu khắp mặt Lục Hạo Thiên là bia, anh đứng dậy. Từ sau khi đứng trên đỉnh cao của tập đoàn quốc tế Sâm Uy, Lục Hạo Thiên chưa từng thê thảm như bây giờ.

“Ngày tháng không có em, từ đầu đến cuối anh chỉ là một kẻ thất bại.”

Ánh mắt Lục Hạo Thiên rất thành khẩn, mang theo sự yếu đuối thoáng chốc hiếm thấy thuộc về kẻ mạnh, giống như một con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ trong mưa.

Tim Dương Phường đập thành thịch, cho dù có làm thế nào không chế bản thân, nhưng ở sâu trong tim, luôn có sự tiếc nuối khó thể vứt bỏ. Bắt đầu lúc khoảnh khắc nhìn thấy Lục Hạo Thiên, ngũ tạng lục phủ của y đều kết dính lại với nhau.

Dương Phường chuyển tầm mắt đi, hung tợn nhu mắt, y không muốn nói thêm nhiều với Lục Hạo Thiên nữa, nói càng nhiều, y sẽ chỉ càng mềm lòng.

Không muốn nói nhiều thêm, Dương Phường móc trong bóp ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn, đặt lên bàn,

không thèm nhìn lại Lục Hạo Thiên, cứ vậy đứng dậy đi thẳng không quay đầu.

5. Chương 5: Trời Mưa

Lục Hạo Thiên không lập tức đuổi theo.

Nhìn bóng lưng Dương Phường đi khỏi, Lục Hạo Thiên cảm thấy hai mắt mình như bị kim châm, thần kinh mất đường như cũng dính liền với trái tim, cho nên, hiện tại ngay cả tim cũng cảm thấy rất đau.

Dương Phường trước đây mềm lòng, thậm chí không nỡ nói một câu hung dữ nào với người xa lạ; Dương Phường trước đây đối với anh muốn gì được nấy, hữu cầu tất ứng...

Dương Phường ôn thuận khả ái đó, đã bị chính tay anh giết chết rồi sao?

Anh biết anh nên cho Dương Phường thêm nhiều thời gian, dù sao anh biến mất lâu như vậy, hiện tại đột nhiên xuất hiện, không khác gì ném một khối đá lớn vào mặt hồ phẳng lặng, việc này chấn động đến Dương Phường lớn bao nhiêu anh hiểu rất rõ.

Nhưng mà, khi anh ý thức được từng việc mình làm trước kia đã tổn thương Dương Phường lớn như thế nào, thì sao anh có thể không bị nhiễm đỏ máu tươi.

Lúc này bác Ngô lớn tuổi từ từ đi lại, trên tay còn cầm một đĩa đồ ăn, nhưng vừa nhìn cái bàn, phát hiện người đã đi mất một.

“Di? Đây là chuyện gì? Sao mới bạn có một chút mà người đã đi mất rồi?”

Bác Ngô mở tiệm cơm nhỏ này, sống đến tuổi này, có thể thái nhân tình nào chưa từng thấy qua? Chỉ thấy ánh mắt ông bình tĩnh, cố ý bỏ qua sự thê thảm trên đầu và trên người Lục Hạo Thiên, đem thức ăn bày lên bàn.

Lục Hạo Thiên cười khổ một tiếng: “Cậu ấy có chút chuyện gấp, xin lỗi bác Ngô, cháu cũng đi trước đây, tiền cháu để đây rồi.”

Lục Hạo Thiên cầm chìa khóa xe đi khỏi, bác Ngô đứng đằng sau có phần bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cặp đôi này vẫn còn cẩu kính với nhau sao? Thật là...”

Dương Phường ra khỏi tiệm cơm trực tiếp đón một chiếc taxi đi thẳng về nhà.

Trên đường, y luôn lơ mơ cảm thấy phía sau tựa hồ có xe đi theo, nếu như là tên khốn Lục Hạo Thiên đó, Dương Phường thật lòng không muốn để anh ta biết địa chỉ của mình.

Công việc của y đã bị Lục Hạo Thiên phá thành một đồng rối mù, nếu như ngay cả trận cuối cùng này cũng bị phá sập, y thật sự là không muốn sống nữa_____ Lẽ nào còn phải bức y rời khỏi thành phố này mới được sao?

Mới đầu, y còn hối thúc tài xế lái xe nhanh một chút, nghĩ xem có cần quẹo cua nhiều lần để cắt đuôi cái người theo sát kia không, nhưng sau đó suy nghĩ xoay chuyển, nếu Lục Hạo Thiên đã điều tra được nơi y làm việc rõ ràng như vậy, không có lý do gì mà không điều tra được nơi y ở.

Lục Hạo Thiên chính là có phòng bị mới tới, Dương Phường biết nếu Lục Hạo Thiên đã muốn dây dưa, y ngoài sáng Lục Hạo Thiên trong tối, bản thân y có tránh thế nào cũng không thể tránh khỏi, nên trực tiếp buông lỏng thần kinh căng thẳng, để mặc Lục Hạo Thiên thích theo thì theo.

Trở về nhà, Dương Phường cường ép chính mình vẫn như bình thường nghỉ ngơi.

Tối chín giờ rưỡi mở máy tính xem bản tin mới và thảo luận thời sự đêm, hơn mười giờ tắm rửa chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay khá là oi bức, vừa nãy khi đến chỗ bác Ngô có thấy rất nhiều trùng nhỏ không biết tên bay quanh ngọn đèn đường, hơi ẩm trong không khí cũng khá lớn, khi Dương Phường đi ra khỏi phòng tắm, bên chân trời ngoài cửa sổ chợt lóe lên một tia chớp.

“Sao vậy? Hôm nay sẽ đổ mưa sao?”

Đang lúc Dương Phường hoài nghi, trên truyền hình truyền tới giọng nói của phát thanh viên.

“Thời tiết khô nóng duy trì nhiều ngày ở thành phố S cuối cùng cũng dứt, một cơn mưa to mà mọi người chờ mong rất lâu sẽ mang tới không khí mát mẻ tạm thời cho ba ngày tới...”

“Thật là chuyện gì cũng gom lại được.”

Dương Phường vén tấm rèm cửa sổ dày che kín mít ra một khe hở nhỏ để nhìn xuống dưới, dưới lầu nhà y quả nhiên có thêm một chiếc xe màu đen xa lạ, cạnh xe là một người đàn ông to cao đang đứng, Dương Phường không cần đoán cũng biết người đó là ai.

Lục Hạo Thiên đứng ngoài xe, cạnh gương mặt cương nghị có chút tanh đỏ hơn trước đây có đốm nhỏ lấp lóe, xem bộ là đang hút thuốc.

Chia cách mấy năm nay, Dương Phường không biết Lục Hạo Thiên đã trải qua những gì, nhưng người đàn ông này, thật sự thay đổi rất nhiều.

Ít nhất, trong ký ức của Dương Phường, Lục Hạo Thiên căn bản không biết hút thuốc.

Lặng lẽ nhìn người đàn ông đứng dưới lầu, Dương Phường bất giác có chút si dại.

Cũng không biết có phải do phát hiện trên lầu có người đang nhìn anh không, hay tựa hồ cảm giác được tầm mắt trong bóng tối, Lục Hạo Thiên theo phản xạ ngẩng đầu, nhìn về chỗ Dương Phường đang đứng.

Dương Phường giật mình chột dạ, giống như giật điện lập tức kéo rèm che lại, cảm giác như muốn che giấu lại bị bại lộ.

“Anh ta chắc không biết mình đang nhìn lên đâu nhỉ?”

Tim Dương Phường đập thình thịch, Lục Hạo Thiên rốt cuộc muốn làm cái gì?

Người đàn ông này chỉ lặng lẽ đứng tựa vào xe, cũng không gọi điện cho Dương Phường, càng không tìm lên nhà, tựa hồ không có ý dây dưa.

Dương Phường đang buồn rầu, ngoài cửa sổ lại chợt vang lên một trận sấm dậy.

“Đã sắp mưa rồi, tên kia còn chưa đi!”

Cánh tay đang nắm rèm cửa của Dương Phường bất giác căng cứng, nhưng lập tức liền phát giác tất xấu cũ thích nhọc lòng lại bắt đầu lan tràn, bất giác có cảm giác thất bại chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Nhưng suy nghĩ lại chuyển, Lục Hạo Thiên không phải có xe sao, cho dù trời mưa cũng sẽ không bị ướt, anh ta thích ngáy ra đó thì cứ để mặc anh ta, mình không rảnh mà đau lòng.

Cứ như vậy, Dương Phường an tâm hơn nhiều, dứt khoát tắt đèn lên giường nằm đắp chăn, dự tính xóa bỏ hết tạp niệm chạy đi tìm Chu Công đánh cờ.

Quả nhiên không bao lâu, bên ngoài đã ào ào đổ mưa như trút, hạt mưa bắn vào cửa kính tạo ra âm thanh lớn kinh người, khiến Dương Phường vốn đã vì có tâm sự mà không ngủ được càng tỉnh táo hơn.

Lật tới lật lui chừng một tiếng mà không ngủ được, trong đầu không ngừng xẹt qua điểm đỏ lấp lóe vừa rồi đã nhìn thấy dưới ánh đèn đường hôn ám, đảo tới đảo lui làm huyết thái dương y co rút đau đớn.

Dương Thường thất bại ngồi dậy, tính đi uống một ly sữa nóng cho định thần.

Khi đi ngang qua cửa sổ, cũng không biết là quỷ thần nào xui khiến, Dương Thường vẫn không nhận được lên liếc xuống dưới lầu một cái.

Trời đổ mưa to như vậy, người đó chắc không còn đứng đó nữa nhỉ?

Cửa kính bị mưa thấm ướt, bên ngoài càng mơ hồ bị làn nước bao trùm. Khi Dương Thường nhìn xuống dưới có phần cố gắng, chẳng qua nơi Lục Hạo Thiên dừng xe lại vừa đúng ngay cạnh cột đèn, cho nên vẫn có thể thấp thoáng thấy được một bóng người vẫn đứng bên xe.

“Lục Hạo Thiên anh là đồ con rùa, rõ ràng có xe lại không chịu chui vào, là muốn chơi trò khở nhục kế với tôi sao?”

Dương Thường hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thấy Lục Hạo Thiên như vậy, trong lòng vẫn không thể che giấu có chút đau xót. Khi trời mưa sẽ có gió lớn, cứ dầm mưa như vậy, cho dù người bằng sắt thép cũng không chịu nổi.

Dương Thường ở trên lầu triệt để mất ngủ, chịu đựng tới ba giờ sáng, Lục Hạo Thiên cũng vẫn đứng yên lại chỗ bất động như tảng đá, Dương Thường cuối cùng đã có phần không chịu nổi, cặp mắt gấu mèo mở lớn, mặc áo ngủ cầm dù chạy ra.

Vừa ra cửa, không khí mát lạnh sau khi trời đổ mưa mấy tiếng đã ùa tới, khiến Dương Thường lạnh đánh một cái rùng mình.

“Anh bệnh thần kinh a! Trời đổ mưa to như vậy không biết chui vào trong xe sao?”

Dương Thường tức giận hét thẳng vào mặt Lục Hạo Thiên, nhưng đáng tiếc trận mưa quá lớn, khiến uy lực giọng nói của y giảm đi rất nhiều.

Lục Hạo Thiên vốn bị mưa tưới đến mức phờ phạc ỉu xiu, Dương Thường vừa xuất hiện, cả người anh liền giống như gà yếu được tiếp sức mà phấn chấn hẳn lên.

“Sao em lại chạy ra? Mưa lớn lắm, nhanh quay vào đi.”

Lục Hạo Thiên vội vàng kéo Dương Thường ra chỗ ít gió, dùng thân thể của mình che chắn cho y, mới miễn cưỡng không để nước mưa điên cuồng tạt lên người Dương Thường.

“Bộ dáng này của anh rốt cuộc là muốn giày vò chính mình hay là muốn giày vò tôi?”

Cơn mưa thật sự rất lớn, Dương Phường có cầm dù cũng không được gì, chưa nói được hai câu đã bị thấm ướt. Tâm tình của Dương Phường lúc này đặc biệt không tốt, dứt khoát thả tay, để gió cuốn bay chiếc dù.

“Phường Phường.”

Lục Hạo Thiên nắm chặt vai Dương Phường, Dương Phường cảm thấy đôi tay này tựa hồ có phần run rẩy.

“Sao anh lại muốn giày vò em? Anh so với bất cứ ai đều hy vọng em được sống tốt.”

Dương Phường cười gượng một tiếng: “Tổng giám đốc Lục, nếu như hiện tại anh có thể biến mất trước mắt tôi, tôi sẽ vô cùng vô cùng cảm kích anh, như vậy tôi sẽ sống rất tốt rất tốt.”

Dương Phường một mực dùng lớp vỏ cứng cáp dị thường để bảo hộ mình, lời nói này lại khiến Lục Hạo Thiên càng thương tâm lợi hại.

“Phường Phường, nếu như đây là lời nói thực lòng của em, tại sao anh đứng dưới lầu nhà em em liền không ngủ được chứ?”

“Ai, ai không ngủ được?”

Dương Phường bị Lục Hạo Thiên hỏi ngược lại, nhất thời không biết phải ứng phó thế nào.

“Anh biết, trước đó, em vẫn luôn đứng trên lầu nhìn anh không phải sao? Kỳ thật em vẫn không kiềm được quan tâm đến anh, không phải sao?” Dương Phường giống như bị người ta đánh một quyền, trừng mắt nhìn Lục Hạo Thiên nửa ngày, mới nói một câu: “Cho dù hiện tại chỉ là con heo đứng ở dưới lầu của tôi dầm mưa, tôi cũng sẽ đồng tình với nó!”

Lục Hạo Thiên nghe vậy không nhịn được bật cười, vẻ sắc nhọn cả người mềm dịu đi không ít.

“Phường Phường, em thật sự rất dễ thương.”

Lục Hạo Thiên vừa nói vừa ôm Dương Phường vào lòng.

“Bỏ ra, anh bỏ ra cho tôi. Có hiểu thế nào là nói chuyện đàng hoàng với người khác không? Bảo trì khoảng cách là điều tôn trọng cần nhất anh biết chưa?”

Lục Hạo Thiên nào chịu buông người mà không để gì anh mới được ôm vào lòng lần nữa! Giờ anh giống y như quá khứ xa xôi nhiều năm trước, đặt cằm lên đỉnh đầu Dương Phường.

“Phường Phường, nếu như làm một con heo thì có thể được em đồng tình, anh thật sự nguyện ý làm một con heo, có em bên cạnh anh, anh nhất định là con heo hạnh phúc nhất thế giới này!”

6. Chương 6: Bệnh Của Chó Con Họ Lục

Bị Lục Hạo Thiên cường ôm như vậy, Dương Phường nhất thời cảm thấy thế giới này quay cuồng ngả nghiêng.

Có trời biết, y kỳ thật cũng vẫn như lúc cao trung, hoàn toàn không có cách kháng cự với mùi vị trên người của người đàn ông này.

“Lục Hạo Thiên, nếu còn không buông ra thì tôi không khách khí với anh đâu!”

Ý thức được mình đã gần ranh giới dao động, Dương Phường tức giận đến mức giọng nói cũng run rẩy.

“Được được được, Phường Phường em đừng giận, giận hại thân anh sẽ buồn mà chết!”

Lục Hạo Thiên biết dục tốc bất đạt, hiện tại Dương Phường nguyện ý chạy xuống lầu nhìn anh đã là tiến bộ vô cùng tốt rồi, anh đương nhiên biết La Mã không thể nào được xây trong một ngày.

“Tôi mệnh lệnh cho anh, lập tức lên xe, cút được bao xa thì cút đi cho tôi!”

Dương Phường chỉ vào chiếc xe hơi sau lưng Lục Hạo Thiên hung ác gầm lên.

Lục Hạo Thiên có phần bất đắc dĩ: “Phường Phường, không phải là anh không muốn nghe lời em đi khỏi đây, mà là... em biết, anh không có cách nào...”

Nghe Lục Hạo Thiên nói như vậy, Dương Phường có phần kinh ngạc.

“Nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào bệnh cũ đó của anh còn chưa trị khỏi sao?”

Lục Hạo Thiên cười khổ một tiếng: “Trừ khi có em bên cạnh, Phường Phường, nếu không bệnh cũ đó vĩnh viễn đều sẽ phát tác, vĩnh viễn không khỏi được.”

Dương Phường và Lục Hạo Thiên nói thế nào thì cũng đã quen biết nhiều năm, hơn nữa mấy năm đó còn là khoảng thời gian suy sụp nhất trong cuộc đời Lục Hạo Thiên, y đương nhiên biết Lục Hạo Thiên có bệnh cũ quái dị nào.

Nói ra năm đó khi con trai vợ chính thức của Lục Sâm Uy còn khỏe mạnh, Lục Sâm Uy căn bản cũng không biết có một người phụ nữ phong trần như vậy đã cùng ông qua một đêm tình và không cẩn thận mang thai, cho nên Lục Hạo Thiên lúc đó, ngay cả cha ruột của mình là ai cũng không biết. Hơn nữa, lúc đó Lục Hạo Thiên cũng không phải họ Lục, mà theo họ Hình của mẹ anh.

Mẹ ruột của Lục Hạo Thiên cũng không phải là người có thể trông nhờ, từ nhỏ đã không được tiếp nhận bất cứ sự giáo dục nào, cha của bà là quỷ rượu mẹ bà là con bạc nghiện, tuy sinh trưởng trong thành phố lớn, nhưng lại đủ mười phần nằm trong tầng lớp cỏ rác, nhờ vào tướng mạo xuất sắc, bắt đầu từ mười bốn tuổi đã bị cuộc sống bức bách bước lên tràng kỷ. Khi mang thai Lục Hạo Thiên ngoài ý muốn, bà đang vào độ tuổi hai mươi ba thời kỳ hoàng kim của ‘sự nghiệp’. Khi bà phát hiện ra bụng mình hình như mỗi ngày một lớn, bác sĩ đã không kiến nghị bà phá thai nữa, bị bức đến không còn cách nào bà mới phải sinh hạ Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên từ khi sinh ra đã là loại “con nít ba không” _____ không ai lo không ai dạy không ai nuôi.

Nhưng may mà mẹ ruột của Lục Hạo Thiên coi như cũng còn có chút lương tâm, ít nhất không để mặc Lục Hạo Thiên nằm sờ sờ đó mà chết đói. Chẳng qua sự tồn tại của Lục Hạo Thiên thực sự là hòn đá ngán chân bà, có lúc vì có thể tiếp khách trong phòng đang thuê, bà chỉ có thể tạm thời đem Lục Hạo Thiên gửi nhờ trong nhà của ‘chị em’ khác.

Những chị em này cũng không phải là người tốt lành gì, đa phần đều là loại người có được bữa trước không có bữa sau, nên đối với con nít cũng không có sự kiên nhẫn, thường xuyên ngoài mặt đáp ứng giúp chiếu cố, quay lại đã đem Lục Hạo Thiên vứt ra sau ố.

Hình như là vào năm Lục Hạo Thiên chín tuổi, lúc anh đã bắt đầu có xu hướng tự kỷ bị một chị em của mẹ mình nhốt trong phòng chứa đồ, đèn trong phòng chứa đồ đã bị hư từ sớm, Lục Hạo Thiên ở trong căn phòng nhỏ tối đen đầy mùi mốc tuy vừa đói lại vừa sợ, nhưng lại không biết cách mở miệng cầu cứu, đợi đến khi có người phát hiện thì đã là chuyện của hai ngày sau.

Trong hai ngày Lục Hạo Thiên xem chút mất đi mạng nhỏ đó, bên ngoài lại đúng lúc mưa gió lớn, cho nên đợi sau khi Lục Hạo Thiên được người ta đưa tới bệnh viện cứu chữa xong, anh liền đặc biệt sợ hãi những đêm tối mà có mưa gió, hơn nữa vào lúc này, anh sẽ có chứng sợ hãi giam cầm rất nghiêm trọng, hoàn toàn không dám ở trong một không gian nhỏ hẹp _____ ví dụ như là khoang xe hơi.

“Tôi... nhiều năm không gặp, tôi còn cho rằng anh đã khỏi rồi...”

Ba năm cao trung đó, chỉ cần thời tiết có mưa to gió lớn, Dương Phường nhất định sẽ kéo Lục Hạo Thiên về nhà mình, sau đó mở tất cả đèn đóm, cả buổi tối ở cạnh anh, không ngừng nói chuyện với Lục Hạo Thiên, nói chuyện trong trường, cũng nói chuyện của mình.

Cũng nhờ có Dương Phường kiên nhẫn như vậy, Lục Hạo Thiên mới từ từ nguyện ý nói chuyện với Dương Phường, nhưng đối với người nào khác ngoài Dương Phường, Lục Hạo Thiên vẫn bảo trì trầm mặc.

Lần này đã lâu mới gặp lại, Dương Phường phát hiện, trên người Lục Hạo Thiên đã hoàn toàn không có

bất cứ bóng dáng nào của chúng tự kỷ khi đó nữa, anh thậm chí có thể dung nhập vào một hoàn cảnh mới và đoàn thể mới còn nhanh hơn cả y.

Cho nên, Dương Phường dĩ nhiên cho rằng Lục Hạo Thiên đã hoàn toàn không còn bệnh cũ này nữa.

“Phường Phường, không có em, sẽ không có Lục Hạo Thiên hôm nay, không có em, Lục Hạo Thiên chính là một bệnh nhân, là một người không hoàn chỉnh.”

Ánh mắt Lục Hạo Thiên chân thành mà nóng cháy, tuy hành trang trên người anh đã thay đổi, thậm chí khí chất con người đều đã hoàn toàn phù hợp với thân phận hiện tại của anh, nhưng cặp mắt vẫn như cũ mang theo nhiệt tình đó, vẫn giống y như đứa trẻ trầm mặc kiêu ngạo mà lại cao to trong ký ức thời cao trung của Dương Phường.

Năm đó, Lục Hạo Thiên cũng dùng ánh mắt này để nhìn y, Dương Phường mới để mặc chính mình từng chút từng chút chìm sâu xuống.

Chẳng qua là, Lục Hạo Thiên hiện tại vẫn là Lục Hạo Thiên năm đó sao?

Dương Phường không biết.

Lục Hạo Thiên năm đó, giống như một con chó con đáng thương bị cha mẹ mình vứt bỏ, một khi tìm được nơi cho linh hồn quay về là Dương Phường, Dương Phường liền trở thành duy nhất của anh, anh bất luận thế nào cũng không nguyện ý rời khỏi Dương Phường nửa bước.

Nhưng Lục Hạo Thiên hiện tại đã là một vương giả ngồi trên đế quốc thương nghiệp! Tập đoàn quốc tế Sâm Uy rốt cuộc là sự tồn tại thế nào căn bản không cần Dương Phường có bất cứ hoài nghi nào, sản nghiệp cực kỳ to lớn của nó và cả những lĩnh vực đất đai, bảo hiểm, tài nguyên, kỹ thuật điện tử cao cấp tiên tiến vân vân mà nó can thiệp tới, quy mô đủ để người ta há miệng ghen hòng.

Lục Hạo Thiên hiện tại có được rất nhiều, Dương Phường không cảm thấy được mình có thể có phân lượng nào trong lòng Lục Hạo Thiên, cũng không cảm thấy được mình còn có thể là duy nhất của Lục Hạo Thiên.

Nhiều năm trong vòng tranh đấu tranh đoạt vị trí người thừa kế với các anh em chú bác như vậy, Lục Hạo Thiên rốt cuộc đã trở thành người thế nào? Dương Phường tuy nghi ngờ, nhưng cũng không muốn biết đáp án.

Y hiểu rất rõ điểm yếu của mình ở đâu.

Nếu như Lục Hạo Thiên thật sự một bên nước mắt một bên nước mũi kể về những khổ cực mấy năm qua với y, có lẽ y thật sự nhất thời mềm lòng quên hết đau đớn chữa lành vết sẹo.

Dương Phường chỉ muốn an an ổn ổn sống những ngày tháng thuộc về mình, sống những ngày tháng mà sẽ không vì nhìn thấy tin tức người nào đó kết hôn mà đau đớn muốn chết.

Dương Phường hít sâu một hơi, sau đó lại từ từ phả khí ra.

“Đừng đứng ở đây nữa, nếu không để ý nhà nhỏ bé, lên tắm một cái đi, thay quần áo khô ráo.”

“A?”

Lục Hạo Thiên có chút kinh ngạc, thậm chí không dám tin vào lỗ tai của mình.

Lục Hạo Thiên vốn nghĩ có thể đứng yên chờ dưới lầu nhà Dương Phường kiên trì năm ba ngày, có thể đã động được Dương Phường chủ động đi xuống nói chuyện với mình đã là không tồi. Trước giờ anh chưa từng dám nghĩ Dương Phường sẽ chủ động mời anh, hơn nữa là mời vào nhà Dương Phường.

Ngược lại Dương Phường lại có vẻ không để tâm và rộng lượng, trong mắt y, Lục Hạo Thiên không phải chỉ là loại người đáng thương đã ‘nghèo tới mức chỉ còn lại tiền’ thôi sao?

Hơn nữa, sáng ngày mai y phải đến công ty làm thủ tục từ chức, đến lúc đó y sẽ biến mất vô ảnh vô tung, nếu thực không được nữa thì xuất ngoại bồi dưỡng một thời gian, cho nên đến lúc đó, y cũng sẽ không còn có vướng mắc gì với Lục Hạo Thiên nữa.

Ấn ấn oán oán trước đây, cũng không còn khiến y bận tâm nữa. Thu nhận Lục Hạo Thiên một tối, cũng không trở nên gian nan gì.

“Có lên hay không tùy anh.”

Dương Phường không cho Lục Hạo Thiên quá nhiều thời gian phản ứng, trực tiếp quay người đi vào.

“Hả! Đợi đợi anh.”

Lục Hạo Thiên chân dài, mấy bước đã đuổi kịp Dương Phường.

Dương Phường vừa muốn vào thang máy, cánh tay lại bị Lục Hạo Thiên kéo chặt.

“Lại sao đây?”

“Chuyện này...” Sắc mặt Lục Hạo Thiên có chút khó coi, “Nhà em ở lầu mấy? Có thể nào đi thang bộ không?”

Dương Phường nhú mảy suy nghĩ một chút, trong thang máy cũng là điển hình của ‘không gian kín mít nhỏ hẹp’, Lục Hạo Thiên có phản ứng như vậy cũng rất bình thường.

“Đi thôi.”

Dương Phường quay người đi tới chỗ thang bộ.

Nhà của Dương Phường ở lầu bảy, nói cao không cao, nhưng đi thang bộ cũng phải tốn chút thời gian.

Vừa mới đi chưa được hai tầng, Dương Phường đã cảm thấy không khí có chút kỳ quái, Lục Hạo Thiên ở sau lưng y tuy ngoan ngoãn giả thành một con thỏ vô hại không nói một lời, nhưng luôn sẽ có chút âm thanh nhỏ lộ ra.

Đợi đến lúc lên tới lầu bốn, Dương Phường cuối cùng không nhịn được phát tác.

“Lục Hạo Thiên, anh có phải là đầu óc có bệnh không? Hai người chúng ta giống như gà luộc leo thang bộ, có cái gì đáng cười hả?”

Lục Hạo Thiên cười khua tay: “Xin lỗi, Phường Phường, có thể đến nhà em anh thật sự rất cao hứng.”

Dương Phường không tình cảm nói: “Anh còn cười nữa thì đừng mong vào cửa, trực tiếp đi vòng xuống muốn đi đâu thì đi!”

Lục Hạo Thiên vội vàng thu liễm lại, liên tục bảo đảm với Dương Phường: “Được được được, anh không cười nữa được chưa?”

Đến trước cửa nhà mình, Dương Phường móc chìa khóa ra mở cửa.

“Phường Phường, nơi này của em thật đẹp!”

Lục Hạo Thiên quay nhìn bốn phía, không nhịn được tấm tắc khen.

“Nơi này có thứ gì tốt? Không phải chỉ là một căn nhà nhỏ bảy tám mét vuông sao? Có chỗ nào có thể so với biệt thự của anh?”

Tiền lương của Dương Phường ở công ty không cao không thấp, cũng chỉ đủ để thế chấp phụ trợ được một căn phòng chung cư bình thường ở nơi đất đai đắt đỏ như thành phố S này thôi, trước mắt còn phải trả tiền nhà mười lăm năm nữa.

Dương Phường vừa nói vừa mở tủ áo, lấy ra một vài khăn lông chưa dùng qua và dụng cụ tắm rửa.

“Phường Phường, nơi có em ở liền có hơi người, căn nhà không có hơi người thì dù đẹp thế nào cũng chỉ là bài trí mà thôi.”

Lục Hạo Thiên nói rất thâm tình, nhưng Dương Phường chỉ coi như chưa nghe thấy, thẳng thừng đem đồ đưa qua.

“Nhà tắm bên đó.”

Lục Hạo Thiên mỉm cười nhận đồ, cũng không biết là cố ý hay vô ý mà đụng vào tay Dương Phường một cái, Dương Phường lập tức vụt một phát rút tay về.

Lục Hạo Thiên nâng bàn tay lên, dùng sức rờ tóc Dương Phường.

Tóc của Dương Phường vẫn mượt mà như năm đó, Lục Hạo Thiên từng nghe qua cách nói thế này, nói là ai có tóc mượt mà thì tấm lòng cũng tốt.

Phường Phường của anh hoàn toàn đích thực là một người tốt, tốt đến mức khiến anh hoàn toàn không tìm ra khuyết điểm, tốt đến mức khiến nhiều năm qua như thế, mà anh vẫn như cũ không cách nào tự giải thoát.

“Này! Đừng ý mình cao mà chiếm tiện nghi của tôi!” Dương Phường theo tiềm thức kháng nghị.

Lục Hạo Thiên nhin không được bật cười: “Phường Phường, trước đây khi anh rờ tóc em, mỗi lần em đều kháng nghị như vậy.”

Nghe Lục Hạo Thiên nhắc tới trước đây, cổ họng Dương Phường liền nghẹn đi.

“Phường Phường, nhiều năm rồi, em không hề thay đổi, thật ra, anh cũng không thay đổi, em không cần lo lắng.”

Bị cặp mắt thâm sâu như hồ nước của Lục Hạo Thiên nhìn chăm chú, Dương Phường vào giờ phút đó đột nhiên có cảm giác không thể trốn tránh, bản thân muốn cái gì, tựa hồ hoàn toàn tránh không khỏi cặp mắt của Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên cũng không cho Dương Phường cơ hội trả lời, ngược lại kéo cổ tay Dương Phường, kéo y đi vào phòng tắm.

“Phường Phường, em cũng bị ướt, em tắm trước đi.”

“Anh là khách, không cần khách sáo với tôi.”

Dương Phường muốn giãy khỏi tay Lục Hạo Thiên, nhưng lực độ của tên này thật sự quá lớn, bị nắm chặt như vậy giãy không ra.

“Nếu như em không chịu tắm trước, vậy chúng ta cùng tắm thế nào? Như vậy đã không còn vấn đề ai trước ai sau mà còn tiết kiệm điện nước bảo vệ môi trường.”

“Khốn kiếp!”

Dương Phường rầm một tiếng đóng sầm cửa nhốt Lục Hạo Thiên bên ngoài.

Giây sau đó, Dương Phường lại nghe thấy Lục Hạo Thiên bên ngoài phòng tắm phát ra tiếng cười cuồng dại.

Dương Phường xối nước nóng, hôm nay thời gian quá trễ, cho nên y không tắm xà bông như bình thường, tuy Dương Phường phi thường không nguyện ý thừa nhận thực ra y muốn nhanh tắm cho xong để cho người đang đợi dùng phòng tắm ở bên ngoài có thể sớm tắm một chút.

Dương Phường ra khỏi phòng tắm vừa đi vừa dùng khăn lau tóc, nhìn thời gian đã sắp bốn rưỡi sáng, thêm vài tiếng nữa thì trời sẽ sáng.

Vừa lau khô tóc, Lục Hạo Thiên đã đi ra, Dương Phường cũng thuận tay đem máy sấy đưa cho anh. Không đợi Lục Hạo Thiên kịp sấy khô tóc, Dương Phường đã đứng lên lấy thảm lông dự trữ trong tủ quần áo ra ném lên sofa, sau đó cuộn chăn ngã ra giường.

Lục Hạo Thiên thấy Dương Phường ngủ rồi, liền đi tới chốt công tắc chuẩn bị tắt đèn.

“Đừng tắt.”

Dương Phường nằm trên giường nhắm mắt bất chợt nói hai chữ như vậy.

“Phường Phường, khi em ở nơi có ánh sáng thì không thể ngủ được không phải sao?”

Dương Phường vui mặt vào gối đầu không nói.

Lục Hạo Thiên lại cười, sự dịu dàng trong mắt đã có thể rỉ ra nước.

“Phường Phường, em biết anh vào những lúc trời mưa không thể chịu nổi bóng tối, cho nên mới thà rằng

mình ngủ không được cũng không muốn cho anh tắt đèn sao?”

Dường như bị câu nói của Lục Hạo Thiên đụng đến thần kinh mẫn cảm, Dương Phường phốc một tiếng nhảy dựng khỏi giường ném gối lên đầu Lục Hạo Thiên.

“Mẹ nó anh cút đi! Tôi chỉ là lo lắng sau khi anh tắt đèn rồi lại giống như trước đây muốn quần lấy tôi cùng ngủ thôi!”

Dương Phường rống lên xong chợt cảm thấy bầu không khí giữa y và Lục Hạo Thiên có chút không đúng lắm, lập tức lại trở nên lúng túng, một mặt đỏ hồng không lạc điệu rất hợp thời hiện lên trên mặt.

Lục Hạo Thiên cười cười: “Không sao, tuy bệnh cũ này đến bây giờ cũng chưa trị khỏi hoàn toàn, nhưng đã tốt hơn trước kia nhiều. Chỉ cần em ở cùng với anh, cho dù tắt đèn cũng không đến nỗi nào.”

“Em yên tâm ngủ đi, anh tuyệt đối sẽ không làm phiền em.”

Dương Phường thấy đương sự đã phát ngôn nói không sao, y cũng không cần phải thay Lục Hạo Thiên lo lắng nữa, tuy thay Lục Hạo Thiên lo lắng trong những ngày quá khứ đã trở thành phản ứng phản năng của Dương Phường.

Lục Hạo Thiên nói xong liền tắt đèn, trước mắt Dương Phường đột ngột một mảng tối tăm. Dương Phường nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy thính giác tựa hồ còn mẫn cảm hơn trước kia rất nhiều.

Trong bóng tối tĩnh lặng, hơi thở của Lục Hạo Thiên rất có quy luật, một chút một chút, so với mình còn nặng nề hơn, không ngừng nhắc nhở Dương Phường sự thật trong căn phòng nhỏ trước giờ chỉ có một mình y ở hiện tại đã có thêm một người.

Trong đầu óc Dương Phường lấp lánh đủ kiểu, dưới hơi thở trầm ổn này, một vài cảnh tượng ngắt ngứ đứt quãng lại chạy ra, không có logic liên kết lại với nhau. Dương Phường cũng không biết sau đó bản thân rốt cuộc đã nghĩ lung tung những gì, từ từ mất đi ý thức.

7. Chương 7: Âm Mưu

Tiếng chuông báo thức chói tai vang lên vào sáng sớm, Dương Phường mới ngủ chưa được mấy tiếng cảm thấy như đầu mình bị lún hẳn vào gối, toàn thân mềm nhũn căn bản không có sức lực để rời giường.

Thờ tay muốn tắt đồng hồ báo thức, ai biết vớ vài cái móng phát hiện kỳ thực thứ đang reo không phải

là đồng hồ báo thức, mà là di động ở cạnh đồng hồ.

“A lô, ai vậy?”

Dương Phường không được nghỉ ngơi đầy đủ căn bản không khách khí chút nào.

“Ai da, tổ tông của tôi, đang yên đang lành cậu từ chức với tôi làm chi a?”

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói đầy hậm hực và lo lắng của ông chủ, Dương Phường đang mơ mơ buồn ngủ lập tức tỉnh hơn phân nửa, có chút chột dạ ứng phó một câu “ông chủ đợi chút...”, sau đó vội vã xuống giường, cẩn thận nhìn quanh tứ phía_____ Chuyện y từ chức không thể để Lục Hạo Thiên biết được mau như vậy, nếu không hậu quả nhất định rất nghiêm trọng.

Dương Phường nhìn thời gian, đang là tám giờ rưỡi sáng, nhưng Lục Hạo Thiên tối qua ngủ trên sofa đã không thấy đâu nữa, Dương Phường lúc này mới thở nhẹ nhõm.

“Ông chủ, tôi từ chức vì nguyên nhân cá nhân, không tiện nói cho ông biết....”

“Không có, tôi không cảm thấy bất mãn gì với chức vị và tiền công.”

“Không phải, ai, ông muốn tôi nói làm sao đây a!”

Dương Phường nói nửa ngày, ông chủ của y vẫn khổ sở khấn nài y đừng bỏ đi. Y cũng biết công ty hiện tại đang vào thời kỳ phát triển quan trọng, y đột nhiên không chút dấu hiệu xin nghỉ việc, xác thực sẽ ảnh hưởng đến bước chân phát triển của công ty.

“Tiểu Dương à, cậu coi như không niệm tình tôi thì cũng nên lo lắng cho đám cấp dưới của cậu a! Cậu không nói một tiếng liền bỏ đi, đột nhiên đổi một cấp trên khác cho họ, cậu nói trong lòng họ sẽ buồn thế nào?”

Ông chủ đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy cũng có thể coi là gừng già rồi, kỹ năng xao động nhân tâm gần như đã toi luyện đến đỉnh cao, chỉ một chút đã đụng tới chỗ đau của Dương Phường.

“Như vậy đi, phỏng chừng trong thời gian này cậu bận làm kế hoạch nên quá mệt, tôi cho cậu nghỉ phép một tuần, cậu điều chỉnh lại cho tốt, tranh thủ sang tuần sau thì trở về công ty làm việc! Đơn từ chức của cậu tôi xem như chưa thấy, cứ như vậy đi, bye bye!”

Không đợi Dương Phường kịp làm ra phản ứng gì thì bên kia điện thoại đã ngắt.

“A lô, ông chủ! A lô!”

Thất bại gập điện thoại lại vút lên giường, Dương Phường nhất thời cảm thấy đầu óc như sắp sửa nổ tung.

Sự xuất hiện của Lục Hạo Thiên khiến cuộc sống y khổ tâm bồi dưỡng bao nhiêu năm bị hủy diệt sạch sẽ, bị kẹp chính giữa Lục Hạo Thiên cùng cấp trên công ty và cấp dưới, Dương Phường tựa như đã sắp bị sự lôi kéo này làm tắt thở.

Dương Phường đang buồn bực ngồi trên giường, đột nhiên bên tai truyền tới thanh âm chìa khóa đút vào cửa nhà mình và sau đó là vặn xoay.

Dương Phường còn chưa kịp phản ứng, Lục Hạo Thiên đã mở cửa, trên tay cầm một mớ túi lớn túi nhỏ đi vào.

Dương Phường nhất thời há mồm trợn mắt.

“Anh, anh làm sao có chìa khóa nhà tôi?!”

Lục Hạo Thiên cười cao thâm khó dò, cầm sâu chìa khóa sáng choang lắc lắc trước mặt Dương Phường.

“Anh thấy em ngủ rất say, cũng không nhớ gọi em dậy, nên tự mình lục trong túi công văn của em để lấy chìa khóa.”

Lục Hạo Thiên thần sắc bình thường lấy các loại đồ ăn sáng trong túi ra bày lên bàn, một chút cũng không có cảm giác hổ thẹn khi ‘tự tiện lấy trộm chìa khóa xông vào nhà riêng của người khác’.

Dương Phường nhìn tên vô lại trước mặt, trong lòng chợt dâng lên cảm giác vô lực thật lớn.

“Lục Hạo Thiên, da mặt anh thật dày, anh không sợ tôi báo cảnh sát bắt anh sao?”

Lục Hạo Thiên không coi ra gì cười cười, không đau không ngứa đáp trả Dương Phường một câu: “Phường Phường, em làm sao mà nhớ.”

Dương Phường tức đến mức thật sự muốn đem chén cháo đổ lên đầu Lục Hạo Thiên, gia hỏa này thật sự là lúc nào cũng có thể bôi dầu lên miệng mình, y chợt hoài niệm một Lục Hạo Thiên trầm mặc kiệm lời thời cao trung.

“Phường Phường, nếu như anh nhớ không sai, những thứ này đều là điểm tâm sáng mà em thích ăn?”

Dương Phường căn bản không muốn để ý tới tên vô lại đó, dứt khoát kéo chăn phủ kín đầu, trực tiếp mô phỏng con đà điểu trốn đi là xong.

Khi Dương Thường cảm thấy hối hận vì ngày hôm qua nhất thời mềm lòng mới dẫn sói vào nhà, đột nhiên cảm thấy mình bị người cách một lớp chăn ôm chặt.

“Phường Phường, tối qua ngủ không đủ, hôm nay em đừng đi làm, anh giúp xem xin nghỉ phép, đợi khi tỉnh dậy thì nhớ bỏ đồ ăn vào lò vi ba hâm nóng rồi hăng ăn.”

Dương Thường bị Lục Hạo Thiên ôm chặt tức đến mức đập người, nhưng bắt đắ dĩ bị gói quá chặt, lay động nửa ngày cũng không thò tay ra được.

“Được rồi được rồi, đừng để bản thân bị nghẹt thở chết, anh đi làm đây.”

Lục Hạo Thiên cũng biết rất rõ điểm dừng, nhìn Dương Thường sắp bị tức giận đến cả người bốc khói, anh nhanh chóng thả lỏng tay, kéo chăn của Dương Thường ra để đầu y được lộ ra ngoài.

“Anh tên khốn kiếp, sau này đừng mơ tôi cho anh bước chân vào nhà tôi nửa bước!”

“Phường Phường đừng tức giận, anh xin lỗi em rồi còn không được sao? Hai ngày nay bên công ty anh có chút việc, có thể khá lâu không thể tới thăm em, em ở nhà nhớ ngoan ngoãn, biết không?” Lục Hạo Thiên dùng ngữ điệu dỗ ngọt trẻ thơ nói với Dương Thường, nhưng lại khiến Dương Thường sống lưng phát lạnh.

Lục Hạo Thiên nhiều năm không gặp đã hoàn toàn mất hết sự thanh thuần thời cao trung, cho dù chỉ là một câu nói mềm mại nhưng một khi được phát ra từ miệng anh thì lại cho người ta một cảm giác nhũn chân kỳ lạ, Dương Thường một chút cũng không muốn biết nếu như y ‘không ngoan ngoãn nghe lời’ thì hậu quả sẽ thế nào.

Lục Hạo Thiên nói xong hôn lên mặt Dương Thường, sau đó thật sự đúng như lời hấn nói đi khỏi ổ nhỏ của Dương Thường.

Cho đến khi Lục Hạo Thiên đi khỏi tròn ba phút, Dương Thường vẫn đang trong trạng thái ngây dại như rối gỗ, thậm chí còn chưa kịp phản ứng với sự thật mình bị Lục Hạo Thiên hôn một cái.

“Cái gì với cái gì a!”

Dương Thường tuy vẫn luôn ở mãi trong công ty Tân Tinh nói to không to nói nhỏ không nhỏ đó, nhưng dù sao cũng vẫn là người đã trải nghiệm chuyện đời. Điểm duy nhất y dám xác định là____ cho dù là trên người của những kẻ già đời tuổi hơn năm mươi lần lộn nhiều năm trên thương trường cũng không thể nào vô ý tản phát ra loại khí thế uy hiếp người đó, Lục Hạo Thiên hiện tại lại hoàn toàn đạt được và còn vượt qua.

Trong ký ức của Dương Thường, Lục Hạo Thiên tự kỷ là sợ xấu hổ, trầm mặc, giống một con thú nhỏ dễ bị kinh động, cũng đặc biệt đặc biệt y lại vào mình.

Lục Hạo Thiên của hôm nay, đã không còn là cậu bé tự kỷ bị người ta cười nhạo, được Dương Thường bảo vệ nữa, anh giống như vượt qua cõi niết bàn, đôi mắt vẫn là đôi mắt ngày xưa cũ, nhưng linh hồn chứa bên trong vỏ bọc thân thể đó đã hoàn toàn khác biệt.

Nếu như năm đó không phải vì Lục Sâm Uy mang Lục Hạo Thiên đi, Dương Thường cảm thấy Lục Hạo Thiên sẽ cùng y thi đại học, lên đại học, sau đó tìm công việc, rất bình thường nhưng lại hạnh phúc mà sống phải không?

Bộ dáng thâm trầm nội liễm đó, rốt cuộc là đã trải qua bao nhiêu chuyện giày vò mới có thể lắng đọng như thế?

Dương Thường không dám tiếp tục nghiên cứu sâu, mỗi lần nghĩ tới bất cứ khả năng nào có thể bị cuốn sâu vào trong vòng ân oán thâm hiểm sâu rộng không cách nào tự thoát ra cùng Lục Hạo Thiên, Dương Thường đều không tự chủ được cảm thấy khó chịu, toàn thân trên dưới đều khó chịu.

Cường ép chính mình thả lỏng tâm tư, Dương Thường không muốn đi làm, mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Tự cho mình nghỉ ngơi suốt ba ngày, Dương Thường nghĩ, nếu như không phải vì Lục Hạo Thiên lần nữa xuất hiện, y nhất định sẽ phi thường hưởng thụ kỳ nghỉ khó có được lần này.

Tuy ông chủ cho y nghỉ phép một tuần, nhưng Dương Thường cũng không muốn kéo dài thêm chuyện đơn từ chức của mình, y nếu đã quyết định phải bỏ đi, thì chỉ muốn càng nhanh chóng làm cho xong thủ tục, nhanh chóng để người thích hợp bổ khuyết vào chỗ trống của y.

Tuy đã dự kiến được phải chuẩn bị trải qua một trận náo loạn kéo dài như bão táp mưa sa, nhưng Dương Thường đã làm tốt việc chuẩn bị tâm lý, cũng không ngớt cảnh cáo chính mình không thể nào lại mềm lòng.

Dương Thường tính toán như thế, nhưng khi y đi ra khỏi thang máy tiến vào phòng làm việc, bầu không khí đè nén lập tức ập đến.

Một đám cấp dưới trong phòng làm việc chung ai ai đều tựa như cải trắng bị phủ sương và đầu bức tai, mọi người hoàn toàn không có được không khí hoạt bát như trước đây, ngược lại có cảm giác giống như sắp sửa tận thế tới nơi.

“Chắc không phải là ông chủ đem tin tức mình từ chức nói cho bọn họ, cho nên bọn họ mới trở nên như vậy chứ?” Dương Thường có chút kinh ngạc, y cảm thấy cho dù y muốn rời bỏ Tân Tinh, nhưng đám quý này cũng không cần đến mức lộ ra vẻ mặt cha mẹ chết mới đúng chứ.

“Chào mọi người.”

“A! Dương ca!!”

“Dương ca anh cuối cùng cũng trở lại rồi a! Chúng tôi nhớ anh muốn chết rồi!”

“Thật ngưỡng mộ Dương ca nga, ông chủ đối với anh thật tốt ~”

Một đám nữ nhân viên nhìn thấy Dương Thường cặp mắt liền phát sáng, không khí âm u vừa rồi cũng bị thổi tan, mọi người đều tụ lại trước mặt Dương Thường ríu ra ríu rít như chim sẻ.

Dương Thường vốn còn cho rằng bọn họ biết chuyện mình muốn từ chức, nhưng hiện tại xem ra những cấp dưới này không nhận được tin tức, vậy rốt cuộc là tại sao vừa rồi bọn họ lại không vui đến thế? Dương Thường khá là hiếu kỳ.

“Các bạn đây là làm sao vậy? Ai ai cũng đều không có chút tinh thần.”

Tiểu Phương nghe Dương Thường hỏi một câu như thế, sau khi than thở liền đại diện cho mọi người lên tiếng.

“Dương ca, anh quả nhiên không biết a! Sau khi anh nghỉ phép, công ty xảy ra rất nhiều chuyện, thật là, đột ngột y như sóng thần Nhật Bản. Ông chủ cảnh cáo chúng tôi đừng nói những chuyện này cho anh hay, vì không dễ gì anh mới được nghỉ ngơi một lần.

Dương Thường vừa nghe liền lập tức có dự cảm không tốt, tựa hồ tất cả trong lời nói của Tiểu Phương, đều là nhằm vào y mới tới.

“Trước tiên là bên phía Mãn Thiên Tinh lâm thời hủy hẹn, nói muốn hủy bỏ hợp đồng với chúng ta!”

“Dương ca anh biết không? Mãn Thiên Tinh này thật sự là quá thất đức rồi, bọn họ nói chẳng qua thì bồi thường thiệt hại cho chúng ta, nhưng Dương ca cũng biết đó, đơn đặt hàng này lớn như vậy, chúng ta sớm vì đơn đặt hàng này cùng công ty cung ứng vật liệu đặt một lượng lớn vật liệu sản xuất, hiện tại Mãn Thiên Tinh nói hủy bỏ liền hủy bỏ, cho dù có cầm số tiền bồi thường đó, thì nhiều vật liệu sản xuất như vậy bảo chúng ta làm sao xử lý chứ?”

“Còn nữa còn nữa! Còn có tập đoàn đa quốc gia gì đó mượn gió bẻ măng, biết được tình trạng tài vụ của công ty chúng ta hiện tại xảy ra vấn đề liền hạ giá muốn thu mua công ty của chúng ta!”

“Đúng a, tập đoàn quốc tế Sâm Uy không hiểu sao lại cảm thấy hứng thú với một công ty nhỏ làm văn phòng phẩm như chúng ta nhỉ? Thật kỳ lạ a!”

“Dương ca, anh nói xem nếu như công ty của chúng ta bị thu mua, vậy những nhân viên như chúng ta liệu có phải sẽ bị giảm biên chế không? Em còn phải trả khá nhiều tiền mua nhà nữa nè!”

Mọi người nghe Tiểu Phương nói xong lập tức phối hợp kể lể.

“Đúng a, vợ của em vừa mới sinh con thì em lại thất nghiệp, ai, bảo em làm sao dám về đối mặt họ đây!”

“Đúng vậy a, em cũng rất thảm, ba của em còn đang nằm viện, tiền viện phí thật dọa người kia.”

“ ... ”

Dương Phường nghe đến phía sau thì hoàn toàn không còn lọt tai, tất cả tin tức đảo qua đảo lại trong đầu y, cuối cùng chỉ còn sót lại một từ then chốt nhất_____ Tập đoàn quốc tế Sâm Uy.

Dương Phường cũng không biết chính mình làm sao rời khỏi phòng làm việc chung sau đó đi tới phòng làm việc của ông chủ.

Ông chủ trước giờ luôn là người hàm hậu thích cười híp mắt, nhưng sau khi trải qua một trận sóng gió giày vò, thì nụ cười tựa như Phật Di Lặc đó đã biến mất không thấy nữa, đầu tóc cũng bạc đi không ít, cả người tiêu tụy rất nhiều.

Công ty Tân Tinh tuy không phải là công ty lớn gì, nhưng nói sao thì cũng là tâm huyết nửa đời kham khổ của ông chủ. Con người đến độ tuổi này thật sự là không thể chịu nổi đả kích như vậy nhất.

“Ông chủ.”

“Ai, Tiểu Dương cậu trở lại rồi a?”

“Ông chủ, tôi...”

“Được rồi được rồi, không cần nói nữa, tôi đều biết.”

Ông chủ cười phát tay với Dương Phường, biểu thị bảo y ngồi xuống.

“Cậu a, quả nhiên là phúc tinh của tôi, phúc tinh này vừa mới từ chức, chỗ của tôi lập tức không trụ được nữa rồi!”

Ông chủ tìm kiếm trong ngăn kéo, lôi ra một tờ chi phiếu đưa cho Dương Phường.

“Tiểu Dương a, có thể tôi đành phải xin lỗi những nhân viên đã theo tôi lâu như vậy rồi! Nhưng mà Tiểu Dương, tôi vẫn luôn đặc biệt thích cậu, tuổi tác của cậu cũng sắp xỉ con tôi, tôi vẫn luôn coi cậu là con trai của mình.”

“Tờ chi phiếu này tuy không bao nhiêu, nhưng cũng là một chút tâm ý của tôi. Trước đây tôi còn không

muốn để cậu đi mất, nhưng hiện tại công ty đã thành ra như vậy, cậu muốn không đi cũng không được nữa rồi.”

“Tiểu Dương, cậu nhanh chóng tìm một công ty mới đi! Với tư chất và kinh nghiệm của cậu, không khó tìm được công việc tốt đâu.”

Dương Phường không nhận tờ chi phiếu, chỉ dùng giọng nói run rẩy hỏi lại hai câu.

“Ông chủ, tập đoàn quốc tế Sâm Uy có phải là thông đồng với Mãn Thiên Tinh không?”

Ông chủ ngạc nhiên một lúc, sau đó gật đầu.

“Trước đây tôi còn cho rằng hợp tác với Mãn Thiên Tinh sẽ kiếm bội, ai biết hiện tại lại mất cả chì lẫn chài... ai, tiểu Dương cậu đi đâu?”

Không đợi ông chủ nói xong, Dương Phường liền đứng dậy đi thẳng không quay đầu.

Hiện tại trong lòng y đang bùng bùng lửa giận, chỉ muốn nộ hỏa xung thiên với tên Lục Hạo Thiên!

8. Chương 8: Ngả Bài

“Tôi muốn tìm Lục Hạo Thiên.”

Trong đại sảnh tiếp khách tráng lệ huy hoàng ở tầng một của tập đoàn quốc tế Sâm Uy, Dương Phường sắc mặt xanh mét nói với tiếp tân.

“Ách, ngài đây muốn tìm tổng giám đốc Lục? Xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Dương Phường lắc đầu: “Cô cứ nói với anh ta là Dương Phường tìm tới.”

Cô tiếp tân lần đầu tiên thấy có người không hẹn trước mà điếm danh tìm đúng cấp trên cao nhất của mình hơn nữa thái độ còn hung hãn, có phần bị dọa sợ, gọi điện báo cho phòng thư ký của tổng giám đốc.

“Thưa ngài, tôi đã giúp ngài liên hệ với thư ký của tổng giám đốc Lục, xin ngài sang bên phòng chờ bên kia kiên nhẫn chờ đợi.”

Dương Phường cũng không gây sự gì, nếu đã tìm tới nơi, y cũng đã tự tính ở tại đây chờ Lục Hạo Thiên rồi.

“Phường Phường, sao em lại tới?”

Lục Hạo Thiên nhanh chóng đi ra khỏi thang máy, bước chân như gió mặt thì cười tươi, căn bản không để ý đến đám người đang ghen hòng trên trời trong sảnh, vô cùng nhiệt tình nhảy tới đón Dương Phường.

Dương Phường đánh rớt cánh tay Lục Hạo Thiên đặt trên vai mình, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Tổng giám đốc Lục, tôi vì sao phải tới anh còn không biết sao?”

Lục Hạo Thiên lôi lôi kéo kéo Dương Phường đi vào thang máy chuyên dụng của mình: “Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta tìm nơi khác.”

Dương Phường đương nhiên cũng không muốn bộ dạng tranh cãi của mình và Lục Hạo Thiên trở thành đầu đề tin mới của báo ngày mai, nên ngầm đồng ý đi theo Lục Hạo Thiên.

Vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Dương Phường liền lập tức khai hỏa tới Lục Hạo Thiên.

“Tại sao anh phải làm như vậy?”

Hai tay Dương Phường nắm chặt lấy cạnh bàn kiểu âu của Lục Hạo Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đàn ông trước mặt.

Lục Hạo Thiên vẫn trưng ra nụ cười hoàn toàn vô hại, thậm chí còn ấn phím điện thoại phân phó thư ký mang một ly cà phê vào cho Dương Phường, sau đó mới chậm rãi nhàn tản trả lời: “Vì em.”

Quả nhiên là vậy!

Dương Phường hít sâu mấy hơi, nỗ lực làm mình bình tĩnh lại.

“Lục Hạo Thiên, tôi và anh có thâm thù đại hận gì sao? Tôi giết ba mẹ anh hay là cướp vợ của anh? Anh có cần thiết phải vì tôi mà lôi kéo nhiều người vào như vậy không?”

Lục Hạo Thiên than thở, có phần bất đắc dĩ nói: “Phường Phường, giữa anh và em làm sao có thể có thù hận gì, đó là vì anh yêu em, để ý tới em, cho nên mới làm như vậy.”

“Hơn nữa...” Lục Hạo Thiên thâm ý nhìn Dương Phường đang tức giận phì phò, bất giác cười càng vui vẻ, “Cái gì mà vợ với không vợ, vợ của anh không phải chính là em sao?”

Trong thoáng chốc Dương Phường thật sự có xung động muốn đâm một quyền lên mặt Lục Hạo Thiên.

Trực tiếp bỏ qua xưng hô vô lý của Lục Hạo Thiên với mình, Dương Phường gầm nhẹ với người đàn ông này: “Thứ anh coi là yêu tôi, để ý tới tôi, chính là phải làm những chuyện tổn thương tôi sao?”

Đối mặt với chỉ trích của Dương Phường, Lục Hạo Thiên cảm thấy rất ‘vô tội’.

“Anh không cảm thấy anh thu mua Tân Tinh sẽ gây ra bất cứ tổn thương nào cho em. Anh biết em và ông chủ của em cùng những cấp dưới kia có tình cảm rất sâu, quan hệ rất tốt, cho nên từ sau khi anh thành công thu mua Tân Tinh, cho đến nay cũng không hề ra bất cứ chỉ thị giảm biên chế hoặc đổi lãnh đạo nào cả!”

“Chỉ cần em không đi, bọn họ đều có thể ở lại, hơn nữa đều được tăng lương ba mươi phần trăm, tất cả chi phí đều do Sâm Uy gánh vác.”

“Tất cả đều do em quyết định, Phường Phường.”

Nghe lời nói của Lục Hạo Thiên, Dương Phường chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, toàn thân đều phát run.

Đã từng một thời, người con trai cao to chỉ biết trốn sau lưng mình và tránh né ánh mắt nghiên cứu của người khác, đã hiểu được cách nắm bắt nhược điểm của người khác để làm họ nghẹn họng, sau đó vào lúc máu chóch nhất, đề ra điều kiện đàm phán.

Người con trai từng có phần âm tàng nhưng lại như con chó nhỏ thuần khiết và trung thành, ngày hôm nay đã biến thành con rắn độc định cư trên đỉnh tập đoàn Sâm Uy thè dài lưỡi.

Ngay cả bản thân Dương Phường, giờ này phút này cũng không thể nào thừa nhận mình chính là con ếch ngu xuẩn_____ mỗi một động tác mỗi một cách nghĩ của y, sớm đã bị Lục Hạo Thiên nắm chặt khống chế trong lòng bàn tay.

Cách nghĩ ngây thơ trước đó cho rằng chỉ cần từ chức rời khỏi Tân Tinh là coi như xong, thật sự là quá mức ngây thơ rồi.

“Anh có phải là bị bệnh không hả Lục Hạo Thiên?”

Dương Phường đã biết chuyện phát triển tới mức độ này, y có nói gì cũng đều không còn tác dụng.

Nếu như y suy nghĩ tới ông chủ và những cấp dưới liều mạng làm việc vì mình, y sẽ không thể nào nghĩ tới chuyện từ chức nữa, cũng chính là vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi người đàn ông lạnh lùng đáng sợ trước mặt này.

Lục Hạo Thiên không nói một lời, chỉ trầm mặc thản nhiên nhìn Dương Phường.

Ánh mắt đó rất thâm sâu, tĩnh lặng như giấy đồng hồ, nhưng Dương Phường lại cảm thấy trong mắt nước nhìn thì không chút sóng gió đó đang thiêu đốt đục hỏa thâm trầm nhất trong nhân tính, tuyên thệ sự không chế và chiếm hữu với mình.

Dương Phường nhất thời cảm thấy ánh mắt huyền ảo đến mức tựa như lỗ đen vũ trụ bùng nổ trong học thuyết kia, có thể hút bất cứ thứ gì vào trong nó, bao gồm cả chính y.

Dương Phường vội vàng chuyển tầm mắt, thần sắc mang theo vẻ thê thảm của người yếu thế.

“Phường Phường, anh và em quen biết đã lâu như vậy, anh là người thế nào em chắc phải rõ ràng.”

“Tôi không rõ!”

Dương Phường hét lên với Lục Hạo Thiên, thái độ trắng trợn bày ra trên mặt: “Tôi không quen biết anh hiện giờ, trước đây anh không như vậy! Tôi chán ghét anh hiện giờ!”

“Em sai rồi!”

Lục Hạo Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, Dương Phường bị dọa nhảy dựng, kinh ngạc đứng ngậy tại chỗ ____ Lục Hạo Thiên trước giờ chưa từng dùng ngữ khí này nói chuyện với y bao giờ.

“Phường Phường, anh vẫn là anh như cũ, nơi này...” Lục Hạo Thiên nắm tay Dương Phường đặt trước ngực mình, “Đối với em trước giờ đều chưa từng thay đổi, tại sao em không thể lý giải? Tại sao?!”

Dương Phường bị nhiệt độ cơ thể nóng hổi đó làm bỏng tay, liên lụy đến thần kinh trong tim theo tiềm thức cũng bị co giật. Dương Phường thậm chí nghĩ muốn tránh đi, nhưng lại bị Lục Hạo Thiên ấn chặt nơi đó không cho phép có bất cứ hành động gì.

“Em biết không Phường Phường?”

Sức lực của Lục Hạo Thiên lớn đến kinh người, lại thêm trên người anh mang theo loại khí tức không dễ dàng cho phép bất cứ ai kháng cự và ngỗ nghịch, kiên quyết ấn chặt Dương Phường không ngừng giãy dụa ngồi lên trên đùi mình, siết chặt y ôm vào lòng.

“Em biết lần đầu tiên khi anh gặp được em, đối với em có cảm giác gì không?”

Lục Hạo Thiên một tay nhẹ nhàng vuốt lưng Dương Phường, một tay đem ngón tay Dương Phường để vào lòng bàn tay đùa nghịch, giọng điệu cũng không còn sắc bén, trở nên trầm ổn và nhu hòa.

“Khi đó em là lớp trưởng trong lớp của bọn anh, cá tính rất mạnh mẽ rất hoạt bát, đối đãi người chân

thành, thành tích lại tốt, thầy cô và bạn học không ai không thích em, em đối với anh mà nói, tồn tại tựa như mặt trời.”

“Lúc đó anh bị chứng tự kỷ rất nghiêm trọng, mẹ anh lại mắc bệnh lậu nghiêm trọng bị tất cả mọi người xung quanh khinh rẻ, anh được cơ cấu phúc lợi xã hội phát hiện, sau đó được an bài đến học tại trường của em.”

“Trên lớp có một vài bạn học nghe kể qua bối cảnh của anh, đều chê anh bần thủ không chịu ngồi cùng bàn với anh, là chính em chủ động nói với thầy cô muốn ngồi cùng anh để chăm sóc cho anh.”

“Em có biết lúc đó anh cảm kích em thế nào không, thích em thế nào không? Em biết hay không?”

Lục Hạo Thiên vui mặt trước ngực Dương Phường, tỉ mỉ kể lại dĩ vãng thuộc về hai người.

“Chẳng qua lúc đó anh bị trở ngại về mặt ngôn ngữ, ngay cả nói chuyện cũng không rõ, cảm giác thích đối với em cũng chỉ có thể đặt trong lòng.”

“Sau đó, em còn thành công thuyết phục cha mẹ em cho anh chuyển ra khỏi viện phúc lợi đến nhà em, cha mẹ em đều là bác sĩ thường xuyên trực đêm không ở nhà, em liền ở nhà làm đồ cho anh ăn, giúp ăn giặt quần áo, dạy anh nói chuyện.”

“Đến khi trời tối đổ mưa có sấm sét, em sẽ ôm anh ngủ.”

“Trước giờ chưa từng có ai đối xử tốt với anh như thế bao giờ, cha mẹ của anh, bạn học và thầy cô bên cạnh anh, gom tất cả bọn họ lại, cũng không thể sánh bằng một ngón tay của em!”

“Anh rất yêu em, rất nhớ em! Phường Phường, lúc đó anh có bao nhiêu không nguyện ý rời khỏi em, em biết mà.”

9. Chương 9: Hoa Hường Dương

Dương Phường đương nhiên biết, khi Lục Hạo Thiên mới bị Lục Sâm Uy mang đi nhưng chưa kịp dẫn ra khỏi thành phố nhỏ nơi mà bọn họ học hành, thì Lục Hạo Thiên đã từng né tránh tầng tầng bảo vệ trốn khỏi khách sạn, chẳng qua là rất nhanh lại bị phát hiện, bị mang đi khỏi nhà Dương Phường.

Dương Phường còn nhớ rõ lúc đó, Lục Hạo Thiên vì chạy trốn ra tìm gặp y, mà dùng chân đơn xé ra thắt lại thành dây thừng leo từ lan can xuống, nhưng dây không đủ dài, khi sắp tới lầu một thì chỉ có thể nhảy

thẳng xuống, toàn thân trên dưới gần như không có chỗ nào được nguyên vẹn.

Lúc đó, Dương Phường một mặt nén nước mắt một mặt băng bó cho Lục Hạo Thiên, thấy trên cánh tay và phần bụng của Lục Hạo Thiên bị cành cây rạch nên những vết thương thật sâu, tay của Dương Phường cũng trở nên run rẩy.

Lúc đó, cũng chỉ có Lục Hạo Thiên từng lần từng lần lặp lại một câu bên tai y_____ “Phường Phường, anh yêu em, anh không muốn rời khỏi em...”

Cũng nhờ vào đoạn ký ức đã từng thuộc về hai người đó, Dương Phường mới có thể một mình sống trong đáy biển sâu thẳm khi Lục Hạo Thiên rời khỏi.

Lời hứa của Lục Hạo Thiên giống như không khí dưới đáy nước, vẫn luôn cung cấp cho Dương Phường, Dương Phường trước giờ cũng chưa từng hoài nghi qua, luôn tin rằng sẽ có một ngày, Lục Hạo Thiên sẽ trở lại tìm mình.

Nhưng mà, Dương Phường không đợi được Lục Hạo Thiên, mà là nhìn thấy một mẩu tin mới về chuyện tổng giám đốc tân nhiệm của quốc tế Sâm Uy kết hôn.

Đến lúc này, lồng son bảo vệ mỹ lệ được xây bằng thủy tinh liền vỡ nát, nước biển băng lạnh vùi dập Dương Phường, cảm giác tựa hồ sắp bị nghẹt thở mà chết đó, Dương Phường vẫn còn nhớ rõ như mới.

“Anh nói thật dễ nghe, nhưng nhiều năm như vậy rồi, tại sao trước giờ anh chưa từng về tìm tôi, hơn nữa, hơn nữa anh còn...”

Anh còn kết hôn.

Giọng điệu Dương Phường có chút ghen ngào, nghĩ tới chuyện hôn nhân của Lục Hạo Thiên, liền cảm thấy ghen thở, ngay cả nói cũng không thể nói cho xong.

“Phường Phường, em cho rằng anh không muốn tìm em sao? Em có biết trong những ngày tháng khó chịu đựng đó, anh nhớ em nhớ đến mức sắp phát điên không!”

“Nhưng mà, lúc đó, người đàn bà kia không nguyện ý để gia sản khổng lồ của chồng bà bị một đứa con hoang của gái mại dâm kế thừa, nghĩ mọi biện pháp muốn lấy mạng của anh.”

“Nếu như lúc đó anh tới tìm em, bà ta nhất định sẽ chuyển đầu nỏ nhắm vào em, lợi dụng em để đối phó anh! Lúc đó anh trừ quan hệ huyết thống với người đàn ông kia ra, thì năng lực nào khác cũng không có_____ anh không có tiền không có quyền lực, anh không có cách nào bảo vệ em!”

“Cho nên lúc đó, anh chọn lựa rời xa em, thậm chí còn xem em như một bạn học bình thường không thể

bình thường hơn mà triệt để triệt để quên lãng, đó chính là phương pháp bảo vệ em tốt nhất.”

Lục Hạo Thiên vừa nói, vừa mở ngăn kéo của mình, cực kỳ cẩn thận lấy một tấm ảnh ra.

Tấm ảnh quen thuộc đến kinh người.

Dương Phưởng đột nhiên nghĩ tới thứ được kẹp trong trong quyển “Kinh tế học phương Tây” của mình.

Năm đó, tay của Lục Hạo Thiên gác lên vai Dương Phưởng, hoa hướng dương sau lưng hai người đang nở rộ rõ nhất. Mặt trời chiếu thẳng từ đỉnh đầu xuống, cho dù trên mặt có vài điểm không được ánh sáng chiếu tới nhưng cũng không thể giảm bớt một chút vui vẻ nào trên nụ cười trong sáng đó.

Dương Phưởng còn nhớ rõ, không khí ngày đó nóng đến phỏng người, cả đàn muỗi sinh sôi trong vườn hoa hướng dương, đốt cho cả người họ đều đầy nốt đỏ. Sau lưng cũng bị mấy con muỗi trộm đốt, Dương Phưởng chịu không được sẽ nhờ Lục Hạo Thiên gãi giùm. Chỉ là Lục Hạo Thiên sợ gãi mạnh tay làm bị thương y, chỉ dám dùng móng tay dè một hình chữ thập lên nốt đỏ.

Tuy màu sắc của tấm hình đã nương theo dòng thời gian qua đi mà có chút ố vàng, nhưng hương thơm hoa hướng dương tỏa ra vào mùa hạ đó vẫn thập phần rõ ràng trong ký ức. Giống như màu vàng và xanh lá trên cây hoa hướng dương, màu sắc bão hòa có thể rõ ràng cảm giác được sức sống và sự phồn thịnh của sinh mạng.

“Phưởng Phưởng em có biết không, chính tấm hình chụp chung duy nhất cùng với em mà anh đã mang theo này, đã trở thành chỗ dựa tinh thần cho anh chống đỡ trong những ngày đó?”

“Khi người đàn bà kia còn chưa chết, anh thậm chí không dám để bà ta thấy được tấm hình này, mỗi lần lấy ra xem, đều vô cùng cẩn thận che che giấu giấu, lo sợ bà ta phát hiện ra bí mật của anh.”

“Người đàn bà đó có bao nhiêu nhẫn tâm độc ác em biết không?”

Lục Hạo Thiên xắn ống quần lên, trên bắp chân trái có một vết sẹo dữ tợn mà trước giờ Dương Phưởng chưa từng nhìn thấy.

“Trước khi bà ta chết, anh thường xuyên xảy ra các loại tai nạn xe cộ và sự cố một cách kỳ lạ, vết thương này chính là lưu lại trong một lần tai nạn xe cộ xem chút đã lấy mạng của anh.”

Lục Hạo Thiên cười cười, nhưng thứ khóe môi kéo ra phần nhiều là sự thản nhiên sau khi trải qua tang thương.

“Lục Hạo Thiên, tôi rất lấy làm tiếc vì anh đã gặp phải nhiều bất hạnh như vậy, tôi cũng có thể lý giải được khổ tâm của anh.”

“Nhưng mà, anh không cảm thấy tất cả hành động hiện tại của anh đối với tôi, chẳng phải chính là muốn xây dựng niềm vui của bản thân anh trên sự đau khổ của người khác sao? Những thủ đoạn bỉ ổi mà anh đã dùng, đều là học từ người đàn bà đó đúng không? Anh có bao giờ suy nghĩ rằng anh làm như thế, thì bản chất của anh và người đàn bà đó có gì khác nhau?”

“Đương nhiên có khác biệt.”

Lục Hạo Thiên hôn lên mặt Dương Phường.

“Người đàn bà đó muốn là mạng của anh, còn anh, lại muốn đem tất cả những gì của anh cho em, bao gồm cả mạng của anh.”

Dương Phường cười gượng một tiếng: “Lục Hạo Thiên, nếu như tôi nói tôi không muốn có thì sao?”

Loại tình cảm yêu đương cường ép áp đặt lên người kẻ khác này, không phải ai cũng đều nguyện ý thân nhiên tiếp nhận.

Ít nhất Dương Phường không nguyện ý.

Ngữ khí của Dương Phường rất nhẹ, nhưng cuối cùng Lục Hạo Thiên đã có chút hốt hoảng.

“Phường Phường, em gạt anh, em đã từng nói, cả đời em sẽ đối tốt với anh, sao em lại không để ý tới anh chứ?”

Dương Phường thở dài, ánh mắt cũng phiêu đi thật xa.

“Đúng a, tôi đúng là từng nói như vậy, nhưng đó là nói với Lục Hạo Thiên trước kia, anh hiện tại, đã không phải là anh năm đó nữa, anh hiện tại vô cùng cường đại, cường đại đến mức có thể nắm giữ vận mệnh của rất nhiều người, cho nên, anh đã không cần đến sự bảo vệ của tôi nữa rồi.”

“Em nói bậy!”

Ngữ điệu của Lục Hạo Thiên có phần nhướng cao, từ sau khi anh bị Lục Sâm Uy mang đi nuôi dạy, luôn luôn đối với bất cứ chuyện gì cũng đều rất trầm mặc, Dương Phường là một ngoại lệ trong đó.

“Phường Phường em biết không? Anh cho dù nằm mơ cũng đều mong ngóng em có thể trở về bên cạnh anh. Không có em, con đường kế tiếp anh phải đi như thế nào, anh hoàn toàn không có phương hướng.”

“Đó là chuyện của anh.”

Dương Phường đã bắt đầu cảm thấy phiền phức, y bắt đầu giãy dụa, ý đồ muốn thoát khỏi gọng kiềm của Lục Hạo Thiên.

Y không phủ nhận là cho dù đối mặt với Lục Hạo Thiên hôm nay, trái tim y vẫn tựa như đồng hồ quả lắc di động không ngừng, thỉnh thoảng cũng sẽ bị sự yếu đuối hơi lộ ra trong lời nói của Lục Hạo Thiên bắn trúng tim đen, nhưng Dương Phường đã không còn ngây thơ nên hiểu rõ, với sự nghiệp to lớn thế này của Lục Hạo Thiên, căn bản sẽ không thể nào cùng một người đàn ông trải qua cả đời, cho dù thân phận hiện tại của anh ta là người đàn ông đã ly dị.

Tập đoàn quốc tế Sâm Uy cần phải có một nữ chủ nhân có bối cảnh cường đại, càng cần có một người thừa kế danh chính ngôn thuận.

Nếu như lúc này y khuất phục, cũng chẳng qua là cam tâm đặt chính mình vào địa vị ‘người tình bí mật của Lục Hạo Thiên’, sau đó lại thuận lý thành chương mà để mình chìm càng sâu vào trong vực thẳm mang tên ‘Lục Hạo Thiên’ mà thôi.

“Phường Phường em rốt cuộc làm sao vậy? Chúng ta rõ ràng là yêu nhau như vậy, không dễ gì mới đợi được đến lúc có thể tương phùng bên nhau, tại sao em còn muốn kháng cự anh? Thậm chí muốn dừng việc từ chức để rời khỏi anh?”

“Em biết không, anh vốn không dự tính thu mua Tân Tinh, chỉ vì trong lúc vô ý nghe được từ miệng ông chủ em nói em dự tính muốn từ chức, anh mới làm như vậy, anh chỉ là không muốn để em đi thôi!”

Dương Phường vừa nghe Lục Hạo Thiên nói như vậy, sắc mặt lập tức có phần tái đi.

“Anh đã động tay động chân vào trong di động của tôi?”

10. Chương 10: Đàm Phán

Lục Hạo Thiên đối mặt với chấp vắn của Dương Phường, đối với tất cả hành động của mình lại không hề có một chút xúu nào cảm thấy không đúng.

“Phường Phường, anh muốn biết tất cả của em, nếu như không phải tối hôm đó nhân lúc em ngủ nên anh... anh cũng sẽ không biết được em muốn từ chức! Là em không tốt, tại sao em muốn đi?”

Dương Phường nghe tới đây đã triệt để tan vỡ, y thật sự không biết da mặt của Lục Hạo Thiên lại có thể dày đến trình độ này, đến mức có thể mở banh mắt ra mà nói những lời đó.

“Tôi không có cách nào nói chuyện cho thông suốt với anh, anh buông tôi ra.”

Dương Phường không muốn tiếp tục nói gì với Lục Hạo Thiên nữa, dù sao bất luận nói cái gì, Lục Hạo Thiên cũng có thể kéo sang phương diện khác.

“Anh không buông, anh sẽ không để em đi, Phường Phường.”

“Em biết mà, vì em, chuyện gì anh cũng có thể làm được.”

Giống như Dương Phường trước giờ chưa từng nói dối, thần tình của Lục Hạo Thiên cũng không mang theo một chút ý tứ đùa giỡn nào. Vào giờ phút này, Dương Phường cảm thấy mình giống như con ếch bị rắn độc ngấm trúng, có làm thế nào cũng không tránh khỏi số mệnh bị kẻ mạnh nuốt chửng.

Xem ra kế hoạch từ chức đã không còn xài được.

Dương Phường hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ, mới nói với Lục Hạo Thiên: “Nếu như tôi không từ chức, có phải anh sẽ không làm khó Tân Tinh nữa?”

Lục Hạo Thiên thấy thái độ của Dương Phường có phần buông lỏng, ánh mắt lập tức phát ra ánh sáng.

“Đó là đương nhiên, anh không tất yếu phải làm khó họ, chỉ cần em tiếp tục ở lại đó.”

Dương Phường bắt đầu dĩ cười gượng, bây giờ y mới thật sự được đích thân thể nghiệm cái gọi là ‘ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu’. Xem ra hành động từ chức lần này đã triệt để thất bại, Dương Phường không muốn chọc giận Lục Hạo Thiên, nhưng trong nhất thời không thể nào nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn để có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Xem ra chỉ có thể tạm thời dùng ‘kế hoãn binh’ thôi, trước tiên cứ hòa hoãn Lục Hạo Thiên đừng để anh ta xuống tay với Tân Tinh là được.

“Công tác bảo mật của anh thật tốt, rõ ràng đường đường là tổng giám đốc của quốc tế Sâm Uy, nhưng lại không có bao nhiêu người thấy được mặt thật của anh.”

Cho nên mới đầu khi Lục Hạo Thiên làm đại biểu cho tập đoàn giáo dục giai đoạn đầu Mãn Thiên Tinh tiến vào Tân Tinh, thì trừ Dương Phường ra, gần như không có người nào hoài nghi thân phận thật sự của anh.

“Phách lối như thế làm gì? Anh lại không muốn bị bắt cóc.”

“Lục Hạo Thiên, tôi có ba điều kiện, nếu như anh đáp ứng, tôi sẽ không từ chức.”

Dương Phường tuy không phải là con buôn, nhưng nói sao cũng học ngành thương mại. Dưới tình huống

nằm ở phía bất lợi thế này, y cũng chỉ có thể cố gắng giúp đỡ Tân Tinh giành được lợi ích từ tay Lục Hạo Thiên.

“Được, em nói đi.”

Chỉ cần Dương Phường đáp ứng lưu lại không đi, cho dù Dương Phường nói muốn hái sao trên trời anh cũng sẽ lập tức phái người đi nghiên cứu phi thuyền vũ trụ.

“Bảo Mãn Thiên Tinh không được hủy ước, tuy Tân Tinh không phải là công ty có tiếng gì mấy, nhưng chất lượng sản phẩm rất tốt, các phương diện đều có thể thỏa mãn yêu cầu của Mãn Thiên Tinh.”

“Không vấn đề.”

“Kết cấu nhân viên và lãnh đạo hiện có của công ty không được điều chỉnh, bất cứ một nhân viên nào cũng không thể đuổi việc.”

“Có thể.”

“Còn nữa, tôi không hy vọng anh còn làm đại biểu của Mãn Thiên Tinh đến Tân Tinh.”

Dương Phường không hy vọng chuyện giữa y và Lục Hạo Thiên bị người của công ty biết được, cho nên tránh gặp mặt mới là phương pháp tốt nhất.

“Điểm này anh không thể đáp ứng, nếu không thể gặp được em, tại sao anh phải phí công lớn như vậy để thu mua Tân Tinh?”

Lục Hạo Thiên một chút cũng không quanh co cố kỵ khiến Dương Phường nhất thời không tức giận nổi.

“Anh muốn để các loại tin tức nhắm nhí về việc ‘tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Sâm Uy nhìn trúng một nhân viên nhỏ bé của một công ty văn phòng phẩm’ được đăng lên báo thì anh mới cam tâm sao? Anh cho rằng sự bảo toàn của Tân Tinh có thể so với bên Sâm Uy sao? Anh không sợ mất mặt nhưng tôi lại sợ nhục nhã đó!”

Lục Hạo Thiên cảm thấy Dương Phường nói cũng có lý, dù sao trình độ bảo toàn bên phía Tân Tinh không thể nào đem ra bình luận chung với Sâm Uy. Anh nếu như còn tiếp tục mỗi ngày vào ra Tân Tinh, khó tránh sẽ có tin đồn phong thanh. Đội chó săn ở Hồng Kông hung hãn hơn bất cứ nơi nào trên thế giới. Tuy anh dùng thủ đoạn cường chế để ép buộc Dương Phường ở lại bên cạnh mình, nhưng nếu như Dương Phường vì tiếng tăm của Sâm Uy mà bị liên lụy kéo lên tờ tuần san nhắm nhí nào đó bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, Lục Hạo Thiên anh là người đầu tiên nhảy ra kiên quyết phản đối.

“Vậy thế này đi, anh sẽ điều em đến Sâm Uy, để em làm thư ký thân cận của anh, thế nào?”

Dương Phường nghe thấy kiến nghị của Lục Hạo Thiên xem chút đã nhảy dựng khỏi chân Lục Hạo Thiên.

“Lục Hạo Thiên anh không bị chạm dây đi, tôi không muốn anh tới Tân Tinh chính là vì không muốn lại có quan hệ dính dáng gì với anh, hiện tại anh lại còn muốn điều tôi tới trụ sở chính của Sâm Uy?”

Lục Hạo Thiên không xem ra gì nói: “Vậy anh sẽ ngày ngày tới Tân Tinh báo danh, chẳng qua anh sẽ cần thận hơn một chút. Dù sao hiện tại đều đã như vậy rồi, anh sẽ nói với ông chủ của em cho anh cùng dùng chung phòng làm việc với em.”

“Nhưng mà Phường Phường, anh cảm thấy khi anh ở Tân Tinh thấy những cấp dưới của em đối với em nhiệt tình như thế anh thật sự ghen ghét, mỗi lần thấy bọn họ ôm vai bá cổ em anh liền có cảm giác muốn đuổi cổ họ đi, em nói nên làm sao đây?”

Dương Phường tức giận không thôi: “Lục Hạo Thiên, anh đang trá hình uy hiếp tôi sao?”

Dương Phường đương nhiên nhận ra ẩn ý trong lời của Lục Hạo Thiên, cũng chính là nói nếu như y không đến trụ sở chính của Sâm Uy, Lục Hạo Thiên thật sự có thể đuổi hết cấp dưới của y đi.

Lục Hạo Thiên cười cười: “Phường Phường, anh làm sao lại uy hiếp em được? Anh chỉ là nói rõ cảm nhận chân thật của mình cho em thôi. Em không phải ghét nhất người khác nói dối sao?”

“Được rồi được rồi, không nói vấn đề khiến người ta bức bối này nữa, em xem thời gian cũng sắp tới trưa rồi, anh dẫn em đi ăn cơm được không?”

Dương Phường gần như thống hận khi Lục Hạo Thiên dùng giọng điệu dỗ dành con nít này để nói với mình, tuy năm đó lúc đối diện với Lục Hạo Thiên bị chứng tự kỷ y cũng dùng giọng điệu này, nhưng lúc đó Lục Hạo Thiên đích thật là một nhi đồng có vấn đề, hiện tại đem nó đặt lên đầu người đàn ông trưởng thành bình thường như y thật sự là khiến Dương Phường cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Dương Phường mở miệng liền cự tuyệt: “Không cần, tôi không thích ăn bữa cơm thương vụ vừa đắt vừa khó ăn đó.”

“Đúng a, anh cũng không thích ăn, anh vẫn thích ăn đồ ăn do Phường Phường làm nhất.”

“Phường Phường, đến nhà anh đi, làm cơm cho anh ăn.”

Lục Hạo Thiên vẫn dùng bộ dáng lý lẽ đương nhiên, nghe Lục Hạo Thiên nói, Dương Phường lại mở banh mắt ra như đang nhìn người sao hỏa.

Dương Phường cảm thấy mình sắp bị gió đẩy tán loạn rồi.

“Lục Hạo Thiên, chắc không phải đầu anh bị tông cửa chứ? Sao tôi nói gì với anh cũng đều giống như đàn gảy tai trâu vậy...”

Dương Phường còn chưa nói xong, Lục Hạo Thiên đã ấn phím điện thoại bàn, dùng một giọng điệu băng lạnh hoàn toàn bất đồng với vừa nãy phân phó với thư ký bên ngoài: “Họp buổi chiều hủy bỏ toàn bộ, có văn kiện gì khẩn cấp cứ trực tiếp gửi mail tới, tôi sẽ chỉ thị cho các cậu.”

“Dạ được tổng giám đốc.”

Thả phím số ra, Lục Hạo Thiên lại biến thành bộ mặt được tắm gió xuân nhìn Dương Phường, “Đi thôi Phường Phường, anh lái xe.”

Dương Phường ngây ngẩn như khúc gỗ lẩn nữa.

Đối diện với Lục Hạo Thiên thế này, Dương Phường có loại ảo giác mình đang không ngừng qua lại trong con người hai tính cách.

Lẽ nào trong những ngày tháng Lục Hạo Thiên bị Lục Sâm Uy mang đi, anh chính là dùng thái độ này để sống sao? ____ Cất giấu thật sâu những ký ức tốt đẹp của mình vào tận đáy tim, rồi lại ngụy trang bằng tầng tầng vờ bọc kiên cố đến mức tổn thương người khác và cũng tự thương tổn bản thân, khiến kẻ địch của anh ngộ nhận anh chỉ có bề ngoài kiên cố không nứt mẻ, nhưng rất ít ai có thể thấy được bên trong dịu dàng và ấm áp nhất của anh.

Tâm Dương Phường lại bắt đầu không kiềm được trở nên đau đớn.

“Lục Hạo Thiên, tôi nói lại một lần nữa, tôi không muốn tới nhà anh.”

Lục Hạo Thiên đang đi ra định mở cửa cho Dương Phường liền ngừng lại, trên mặt lộ ra thần tình vô cùng thất vọng.

Một lần nữa lại nhìn thấy vẻ mặt chó nhỏ bị bỏ rơi đó, Dương Phường giống như bị quỷ ám lập tức nói thêm một câu: “Tôi muốn trở về nhà mình.”

Lục Hạo Thiên vừa nghe, sắc mặt lập tức lại chuyển từ tối tăm sang sáng rõ.

“Được, phòng bếp ở nhà anh trước giờ chưa từng dùng qua, hơn nữa cũng không có người giúp việc chuẩn bị vật liệu, vẫn là tới nhà Phường Phường tốt hơn, cái gì cũng có.”

Lục Hạo Thiên vô cùng vui vẻ kéo tay Dương Phường đi vào thang máy, nhanh chóng ấn phím xuống bãi xe dưới tầng hầm thứ ba.

“Phường Phường em còn nhớ hay không, trước đây khi chỉ có hai chúng ta ở nhà, anh luôn thích nắm tay em?”

Dương Phường đương nhiên còn nhớ rõ. Hơn nữa, Dương Phường còn đặc biệt từng hỏi qua thầy giáo phụ đạo về tâm lý ở trường, thầy nói với Dương Phường, loại hành động này của Lục Hạo Thiên là thể hiện sự thiếu hụt cảm giác an toàn nghiêm trọng và cực độ ỷ lại vào y, còn nói Dương Phường đừng cự tuyệt biểu hiện ‘lấy lòng’ của người mắc bệnh tự kỷ, nếu không sẽ khiến bệnh tình của Lục Hạo Thiên càng thêm tồi tệ.

Cho nên, trong những ngày tháng lơ mơ đó, Dương Phường đã vô cùng quen thuộc với việc Lục Hạo Thiên luôn nắm chặt tay mình. Mà hiện tại cánh tay nắm lấy mình đó, đã trở nên thô ráp hơn một chút so với cái trong ký ức, khiến người ta cảm thấy dày rộng và ấm áp.

11. Chương 11: Ăn Cơm

Dương Phường ngồi trên ghế phụ lái suốt cả quãng đường không nói chuyện gì, Lục Hạo Thiên chỉ dùng tay trái điều khiển vô lăng, tay còn lại thì nắm chặt tay Dương Phường không buông, ngón tay chốc chốc lại vuốt ve từng ngón tay của Dương Phường.

Động tác nhỏ này thể hiện đầy đủ sự bất an trong lòng Lục Hạo Thiên____ cho dù Dương Phường lúc này đang ngồi bên cạnh anh, anh cũng vẫn sợ hãi như Dương Phường sẽ đột nhiên biến mất không thấy nữa.

Dương Phường đã không muốn tiếp tục kháng nghị vô hiệu với Lục Hạo Thiên, hơn nữa trong những ngày tháng quá khứ đó, bọn họ không biết đã cùng nhau trôi qua bao lâu dưới trạng thái này, hành động này tựa hồ có thể coi là thói quen, giống như bị nhiễm phải chất độc, không thể giải, hễ an tĩnh lại thì cứ tiếp tục mà làm như vậy, thuận theo tự nhiên dần dần khắc sâu vào trong cốt tủy của cả hai.

Dương Phường có chút xuất thần, y đang nỗ lực tính toán làm thế nào mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lục Hạo Thiên, nhưng trước mắt những kẻ sách nhỏ đầy trong đầu Dương Phường đều đã bị Lục Hạo Thiên nắm rõ trong tay.

Lục Hạo Thiên rõ ràng có phòng bị mới tới, mà Dương Phường lại bị đánh cho bó tay thất thủ, y thật sự không nghĩ ra có cách nào tốt hơn để có thể danh chính ngôn thuận bỏ đi mà lại không kích thích Lục Hạo Thiên làm ra chuyện gì cực đoan.

Không đợi Dương Phường nghĩ ra được cái gì khả dĩ, Lục Hạo Thiên đã dừng xe dưới lầu nhà Dương Phường.

Dương Phường không chờ Lục Hạo Thiên, trực tiếp mở cửa xe một mình đi lên, còn chưa kịp bước vào

thang máy, động tác của Lục Hạo Thiên đã rất nhanh, lập tức cũng đuổi kịp.

Vừa vặn lúc này trong thang máy cũng không có người, Dương Phường không nói chuyện, Lục Hạo Thiên cũng bảo trì trầm mặc.

Dương Phường cảm thấy phía bên mặt trái của mình rất nóng, Lục Hạo Thiên gần như cuồng si đắm đắm nhìn mình, ngôn ngữ trầm mặc càng khiến cảm quan thêm linh động.

Các đường nét trên gương mặt Dương Phường vô cùng hoàn mỹ, tuy không thể coi là một người đàn ông dương cương, nhưng thật sự phi thường tuấn dật phi thường dịu hòa, là một loại nhu hòa và nhu mỹ không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung. Tựa như cây liễu vừa mới đâm chồi vào mùa xuân nơi miền bắc, non mềm nửa vàng nửa xanh, gió vừa thổi, đã nhẹ nhàng đong đưa trên hồ, kéo dài dưới ánh mặt trời. Cho dù là tảng đá kiên cường đến thế nào dưới sự ve vuốt của nó cũng sắp quên đi góc cạnh của mình, hận không thể cùng nó cả đời triền miên bên nhau.

Có lúc Lục Hạo Thiên không kiềm được nghĩ, nếu như Dương Phường mặc lên trang phục cổ trang để mái tóc dài, nhất định sẽ là hình tượng công tử tao nhã được hình dung trong cổ văn đúng không?

Làn da Dương Phường trời sinh đã trắng, trắng như ngọc dương chi, có hứng nắng thế nào cũng chỉ đỏ hồng lên, đỏ xong rồi lại trở lại màu trắng.

Dương Phường trước đây từng oán trách với Lục Hạo Thiên, nói rằng y ngưỡng mộ làn da màu lúa mạch khỏe mạnh của Lục Hạo Thiên, vì như vậy nhìn rất đàn ông, rất man.

Lúc đó câu trả lời của Lục Hạo Thiên là cười mỉ mỉ nói muốn giúp Dương Phường bôi dầu đen bóng lên người Dương Phường, nhưng vậy là có thể ‘đen đen sạm sạm’ rồi, sau đó hai người cười nháo lẫn lên trên giường...

Hồi tưởng lại dĩ vãng, Lục Hạo Thiên đột nhiên cảm thấy hơi thở của mình nặng nề không ít, nhiệt độ cơ thể cũng thoáng chốc tăng cao.

Dương Phường đương nhiên sẽ không phát giác được tâm lý biến hóa của Lục Hạo Thiên, thấy thang máy vừa tới lầu bảy, liền cầm chìa khóa ra mở cửa.

Thay trang phục thoải mái ở nhà, Dương Phường mở tủ lạnh kiểm tra xem còn bao nhiêu vật liệu sót lại, sau đó lấy gạo ra bắt đầu làm cơm.

Lục Hạo Thiên không cần Dương Phường cho phép, cũng rất tự nhiên quen thuộc lấy đồ ngủ trong tủ quần áo của Dương Phường ra thay. Chỉ là size áo ngủ của Dương Phường khá nhỏ, ống quần tuy ngắn nhưng miễn cưỡng có thể mặc, nhưng nút áo thì cái thế nào cũng không vào, Lục Hạo Thiên chỉ có thể để nút mở bung.

Thay quần áo xong, Lục Hạo Thiên đi vào trong phòng bếp giúp đỡ Dương Phường, trước đây trong những ngày tháng ở nhờ nhà Dương Phường, Lục Hạo Thiên vẫn luôn làm trợ thủ cho Dương Phường, tuy làm cơm thì không ra sao, nhưng mấy việc chuẩn bị vật liệu này nọ thì sớm đã được Dương Phường thao luyện cho.

Phòng ở của Dương Phường căn bản không lớn, phòng bếp thì lại càng nhỏ không thể ngờ.

Dương Phường khi ở một mình cũng không cảm thấy chật chội gì, rất hiếm khi tông này đụng kia, nhưng một khi nhét thêm Lục Hạo Thiên, Dương Phường liền cảm thấy ngay cả chỗ xoay người cũng không có.

“Này, anh xích qua chút, tôi phải mở tủ lạnh.”

“Này, lấy cho tôi đôi dưa, tôi với không tới.”

Nếu như thái độ sai bảo này nọ hôm nay của Dương Phường đối với Lục Hạo Thiên bị đám nhân viên của tập đoàn quốc tế Sâm Uy biết được, tính ra sẽ có rất nhiều người phải khom xuống lượm lại con mắt vừa rớt ra của mình, sao đó ráp lại cái cằm đã bị sái quai hàm.

Dương Phường mở lửa, tay chân nhanh gọn bỏ rau vào xào, qua một lát liền phát hiện không đủ nước, lại muốn quay người rót chút nước đổ vào.

Chẳng qua vừa quay người, liền lập tức đụng vào ngực Lục Hạo Thiên.

Lần này thật sự không phải là Lục Hạo Thiên muốn ăn đậu hủ Dương Phường, mà hoàn toàn là vì không gian trong phòng bếp quá nhỏ, Lục Hạo Thiên chỉ là ngoan ngoãn đứng sau lưng Dương Phường cũng bị Dương Phường ‘đụng trúng’.

“Lục Hạo Thiên anh!”

Dương Phường cùng Lục Hạo Thiên ngoài ý muốn ‘thân mật tiếp xúc’ một chút như vậy, lập tức phát hiện được trạng thái nửa thân dưới của Lục Hạo Thiên không đúng.

Ý thức được một vài vấn đề, Dương Phường đỏ mặt ghen hòng găm lên với Lục Hạo Thiên.

“Anh đi ra cho tôi! Đến nhà tắm xối nước lạnh đi!”

Mặt Dương Phường đã nóng sắp bốc hỏa, cũng không biết là vì trong phòng bếp nóng gây nên, hay là vì trong lúc vô ý vạch trần được Lục Hạo Thiên, khiến toàn thân trên dưới của chính mình cũng trở nên không đúng.

Lục Hạo Thiên bị Dương Phường tổng ra khỏi phòng bếp, còn nghiêm lệnh không cho phép vào nữa.

Lục Hạo Thiên vừa bị Dương Phường đẩy ra vừa nói: “Được được, anh ra ngoài, em chú ý lửa đó, đừng để đồ bị khét nha!”

Dương Phường hung ác đóng cửa phòng bếp cái rầm vào mặt Lục Hạo Thiên, sau đó tắt lửa trên bếp.

Mở vòi nước vẩy nước lạnh lên mặt mình vài cái, Dương Phường mới coi như bình tĩnh lại được.

Lục Hạo Thiên đáng chết, tự mình không thể kìm nén thì thôi đi, nhưng, nhưng sao có thể nổi lên tà tâm với người đang chăm chú làm cơm này chứ?

Nước lạnh trượt theo cổ chảy xuống, Dương Phường vừa xuất thần, liền nhớ tới chiếc áo ngủ mà vừa rồi Lục Hạo Thiên không thể cài nút_____ trong chiếc áo mở rộng, lộ ra lồng ngực chắc khỏe không thể che giấu và đường nét cơ bắp nhấp nhô rõ ràng, phần lông tam giác dưới rốn càng dày rậm hơn trước đây, khiến người ta không thể nào nhìn được nảy sinh ảo tưởng không giới hạn đối với bộ phận bị chiếc quần che giấu kia.

Xem ra trong đoạn thời gian này, Lục Hạo Thiên tuy bận rộn tranh đoạt gia sản với mẹ cả của anh, nhưng cũng không quên rèn luyện thân thể.

Thể hình của Lục Hạo Thiên, so với hồi cao trung thì cường tráng hơn nhiều.

Dương Phường lắc đầu, nỗ lực đem những cảnh tượng triền miên bên nhau rồi rầm tơ vò trước kia của hai người vứt ra sau đầu, nhưng vẫn phát hiện bản thân tựa hồ_____ đã vô sỉ mà cương lên rồi...

Lục Hạo Thiên ở phòng khách đợi nửa ngày, cuối cùng đợi được Dương Phường mang cái mặt đen hơn đáy nồi bước ra.

“Phường Phường...”

Dương Phường trừng mắt nhìn Lục Hạo Thiên một cái.

“Cái gì cũng đừng nói, ngồi xuống ăn cơm!”

Dương Phường một tiếng hạ lệnh, Lục Hạo Thiên liền ngoan ngoãn như học sinh tiểu học ngồi trước bàn cơm.

Dương Phường động tác thành thực dọn cơm lên, rầm rầm đặt xuống trước mặt Lục Hạo Thiên.

“Phường Phường, em đừng tức giận, anh lại không phải là cố ý mà, loại chuyện này, anh cũng không cách nào không chế!”

Lục Hạo Thiên cũng cảm thấy bản thân rất oan uổng, nhưng anh đương nhiên không biết Dương Phường kỳ thật không chỉ tức giận với anh, mà đồng thời cũng đang tức giận với chính mình.

“Nhanh ngậm miệng lại ăn cơm đi, còn không ăn thì tôi liền đổ vào thùng rác cho anh!”

Thấy bộ dáng ác hình ác trạng của Dương Phường, Lục Hạo Thiên cười khổ một tiếng, nhanh chóng cầm đũa ăn cơm.

“Phường Phường, nhiều năm như vậy, cơm của em làm vẫn là ngon nhất.”

Dương Phường nhìn hai đĩa đồ ăn đơn giản trên bàn đảo mắt trắng, thực không biết sự tán dương của Lục Hạo Thiên rốt cuộc là chân tâm hay là giả ý, sau khi Lục Hạo Thiên kể thừa tập đoàn quốc tế Sâm Uy thì ăn qua trôn hào hải vị còn không ít sao?

“Phường Phường, trước đây chú Dương và dì Niên đến bệnh viện trực đêm, ở nhà đều là do em làm cơm. Lần đầu tiên anh ăn được thức ngon đến thế, lúc đó thật là cực khổ cho em, không chỉ phải chiều cổ cho mình mà còn phải chiều cổ anh.”

Lục Hạo Thiên vừa nói vừa gấp đồ ăn cho Dương Phường: “Sức khỏe của chú Dương và dì Niên vẫn tốt chứ? Đã lâu anh không gặp mặt bọn họ rồi, muốn thử đi thăm họ.”

Dương Phường vừa nghe, xém chút dựng hết lông tơ toàn thân_____y làm sao có thể để Lục Hạo Thiên có cơ hội nắm được thóp cha mẹ mình, lập tức cự tuyệt.

“Bọn họ ở nhà cũ vẫn rất tốt, thân thể khang kiện vô cùng, anh bận như vậy, nói sau đi.”

Lục Hạo Thiên đương nhiên biết Dương Phường đang phòng bị anh, cười có chút lặc lợ.

“Phường Phường, anh dù có muốn em đến thế nào, cũng sẽ không lấy chú Dương và dì Niên ra ép buộc em.”

Nghe Lục Hạo Thiên nói thẳng như vậy, giờ ngược lại đến phiên Dương Phường có chút không thoải mái.

“Tôi, tôi không có ý đó, anh muốn đi thì đi, không có ai cản anh.”

“Thật sao? Vậy cuối tuần này chúng ta liền đi một chuyến đi!”

Dương Phường nghĩ lại mình đã có một khoảng thời gian khá dài không về nhà thăm cha mẹ, hơn nữa cha mẹ cũng thỉnh thoảng sẽ hỏi tới chuyện của Lục Hạo Thiên. Hiện tại cha mẹ y đã nghỉ hưu nên thời gian rảnh rỗi rất nhiều, con người hễ nhàn tản sẽ rất dễ hoài niệm tới cố nhân.

“VẬY... để tôi hỏi thử cha mẹ tôi, bọn họ nếu rất vui khi gặp anh thì anh đi.”

“ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, ĐỀU NGHE EM.”

Lục Hạo Thiên cao hứng híp mắt cười, nói đi gặp chú Dương và dì Niên còn vui sướng hơn gặp lại người cha ruột tử quỷ của mình.

12. Chương 12: Chuẩn Bị Về Nhà

Bữa cơm này cũng coi như ăn xong trong bầu không khí hòa hợp, Lục Hạo Thiên vẫn giống y như rất nhiều năm về trước, vô cùng tự giác đem chén bát vào phòng bếp để rửa.

Tính cách của Dương Phường anh so với ai càng hiểu rõ hơn, Dương Phường thích làm cơm, nhưng đặc biệt ghét rửa chén bát dính đầy dầu mỡ, cho nên từ khi Lục Hạo Thiên ở nhờ nhà Dương Phường, chuyện rửa chén đều do Lục Hạo Thiên làm.

Lục Hạo Thiên rửa xong thì lại đi ra ngoài phòng khách, cùng ngồi bên Dương Phường xem truyền hình, cứ nhàm chán như vậy trải qua mấy tiếng đồng hồ của buổi chiều.

Dương Phường co mình trên sofa ôm gối, ánh mắt đắm đắm nhìn màn hình nhưng trong đầu lại đang nghĩ tới thứ khác.

Nguyên nhân không gì khác, chính là Dương Phường thật sự không thể lý giải được Lục Hạo Thiên làm như vậy là có ý nghĩa gì ____ cho dù là một công ty nhỏ như Tân Tinh, ông chủ cũng bận rộn tới mất tới mũi không ngừng nghỉ một phút, đủ loại hội nghị đủ loại báo biểu thêm các loại thù lao, đây cũng chính là nguyên nhân lớn nhất mà Dương Phường vẫn không muốn tự mình độc lập đứng ra làm chủ.

Vậy thì với một tập đoàn đa quốc gia như quốc tế Sâm Uy, một ngày có bao nhiêu văn kiện phải đợi Lục Hạo Thiên xử lý? Mỗi một giây đồng hồ của anh đều có thể dùng tới dola để tính, vậy mà hiện tại lại ngồi không nhàn tản lười biếng cùng mình ngồi coi mấy bộ phim tình tiết cũ kỹ lãng phí trắng thời gian mấy tiếng đồng hồ, thật không biết đã đem bao nhiêu tiền bạc vứt vào biển cả.

Dương Phường mê mang, nghĩ hoặc, nghĩ không ra, dứt khoát đem lực chú ý chuyển lên bộ phim truyền hình cho xong.

Thái độ nhàn tản này của Lục Hạo Thiên kéo dài đến năm giờ, cuối cùng vẫn là vì công ty có chuyện khẩn

cấp cần anh đích thân xử lý, mới bị thư ký hành chính của mình triệu đi.

Vị tôn đại thần Lục Hạo Thiên này không chút cam tâm tình nguyện bị bức phải rời đi, Dương Phường ngược lại rất vui sướng nhẹ nhõm, y không hề hy vọng đến tối mà Lục Hạo Thiên còn chết dí không chịu đi sau đó hai người lại giống như buổi trưa cùng nổi lửa nấu cơm thì thật là phiền phức.

Đối lập với sự vui sướng nhẹ nhõm của Dương Phường, Lục Hạo Thiên vẻ mặt sầu muộn thay quần áo, dưới ánh mắt của Dương Phường được tiễn ra khỏi cửa.

Vừa muốn đóng cửa lại, Lục Hạo Thiên liền xoay người, ý vị thâm sâu nhìn Dương Phường.

“Phường Phường, thái độ hôm nay của em sao lại thay đổi nhanh như vậy? Chắc không phải là em cho rằng làm như vậy thì anh có thể buông lỏng cảnh giác, sau đó muốn nghĩ biện pháp thần không biết quỷ không hay mà chạy trốn chứ?”

Lời nói của Lục Hạo Thiên giống như một cú chày thật mạnh nện lên người Dương Phường.

Tên khốn này lẽ nào là con sâu trong bụng mình sao? Sao mà ngay cả y dự tính thế nào anh cũng có thể đoán ra?

Dương Phường sắp buồn bức đến chết, nhưng trên mặt vẫn lộ ra biểu tình ‘căn bản không có chuyện đó, anh oan uổng cho tôi’.

“Anh có gì đáng để tôi phải làm như vậy? Lục Hạo Thiên, anh đừng tự dất vàng lên mặt mình nữa! Ở đây có nhà của tôi công việc của tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải vì anh chạy khỏi đây?”

Khi Dương Phường nói câu này, hoàn toàn quên mất chuyện trước đó y vì trốn tránh Lục Hạo Thiên mà từ chức khỏi Tân Tinh.

Nhìn biểu tình Dương Phường dựng lông như con mèo nhỏ bị chó dẫm phải đuôi, con mắt Lục Hạo Thiên trở nên thâm trầm, trừng trừng nhìn Dương Phường đang chột dạ.

“Vậy thì tốt, nhưng mong là em không phải giấu đầu lòi đuôi.”

Lục Hạo Thiên quay người đi vào trong thang máy, Dương Phường vội vàng đóng cửa lại, đi đến bàn rót cho mình một ly nước giảm áp lực.

Lục quan sát của Lục Hạo Thiên thật sự là quá nhạy bén, thế nhưng lại có thể nhìn thấu được kẻ sách ‘lấy lui làm tiến’ muốn tránh khỏi xung đột càng mạnh với Lục Hạo Thiên_____ y biểu hiện ra rõ ràng đến thế sao? Có sao?

Dương Thường càng phát giác mình không phải là đối thủ của Lục Hạo Thiên.

Thở dài một hơi, Dương Thường đến trước bàn sách, mở máy tính sách tay của mình ra, nhập vào một hàng địa chỉ của trang web nước ngoài, chau mày nhìn trang web.

Mấy ngày tiếp theo, tính ra chắc công ty của Lục Hạo Thiên gặp phải chút vấn đề, cho nên cũng không có quá nhiều thời gian đến thăm Dương Thường, Dương Thường cũng rất nhẹ nhõm, dứt khoát ngay cả Tân Tinh cũng không đi, trực tiếp ngủ ở nhà cho mình một kỳ nghỉ dài hạn.

Dù sao hiện tại Tân Tinh đã bị Lục Hạo Thiên thu mua, y mới lười đi làm công cho Lục Hạo Thiên, rảnh rang không bằng lên mạng tra cứu một chút tư liệu nước ngoài____ Kế hoạch chạy trốn của y vẫn cần phải chuẩn bị rất nhiều.

“Ai, Lục Hạo Thiên phúc hắc như vậy, ngàn vạn lần đừng để anh ta phát hiện mới được...”

Bản thân Dương Thường cũng tự có chút lòng chột dạ khó hiểu, thấp thỏm không yên.

Với năng lực thủ đoạn và nhân cách biến thái của Lục Hạo Thiên hiện tại, nếu như phát hiện ra y còn đang tính toán chuyện chạy trốn, ước chừng sẽ trực tiếp giam cầm y vào biệt thự hoang dã âm u không thấy ánh sáng mặt trời rồi làm thế này thế này lại thế này...

Dương Thường vô lực úp sấp lên mặt bàn____ bản thân rốt cuộc đang nghĩ những thứ rối tinh rối mù gì a! Một mỗi.

Khi Dương Thường đang tự mình ăn năn, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa nhà mình có âm thanh dứt chìa khóa vào và vặn xoay.

“A? Ai lại có chìa khóa nhà mình vậy?”

Dương Thường bị dọa không nhẹ, theo tiềm thức tắt màn hình máy tính đi, chạy vào phòng bếp lấy một con dao thái rau trốn ra sau cửa.

Một lát sau, quả nhiên nghe thấy có người đang mở cửa lớn của y, rồi một chuỗi bước chân nặng nề đi dần vào phòng trong.

“Không phải đi, giữa ban ngày ban mặt thế này mà có thể gặp kẻ trộm? Đóng nhiều phí bảo vệ như vậy lại mất trắng không chút tác dụng.”

Đang lúc Dương Thường do dự rốt cuộc có nên xông ra cùng tên du côn kia liều mạng hay là trốn ở đây như con gà rút đầu vào ổ để mặt kẻ trộm trộm đủ rồi sau đó lại đi báo cảnh sát, một giọng nói quen thuộc đã truyền vào trong tai y.

“Phường Phường, em cầm dao thái rau ở nhà bếp làm gì? Muốn làm cơm sao?”

Dương Phường mở banh mắt nhìn vị khách không mời mà tới đang cầm sâu chìa khóa vầy vầy.

“Lục Hạo Thiên! Sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?”

Dương Phường tức giận không nhẹ, xém chút đem con dao thái rau trên tay ra chào hỏi Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên bình tình nhàn nhã, một chút cũng không phát giác được hành vi xâm nhập phi pháp của mình có bất cứ điều gì không thỏa đáng.

“Nga, lần trước tìm được chìa khóa của em đi mua đồ ăn sáng cho em, lúc ở ngoài anh đã thuận tiện làm thêm chìa phụ.”

Dương Phường thả dao lên mặt bàn, ba bước thu thành hai bước đi tới giật lại chìa khóa trong tay Lục Hạo Thiên.

“Chìa khóa tịch thu, lần sau anh còn tự tiện đi vào tôi nhất định sẽ báo cảnh sát tới bắt anh!”

Lục Hạo Thiên nhún vai không coi ra gì nói: “Em thu đi, anh vì đề phòng vạn nhất nên sau đó lại đi làm thêm mấy trăm chìa phụ rồi, chính là vì đề phòng mỗi lần đến em đều muốn ‘tịch thu’ một cái.”

“Anh!” Dương Phường chỉ vào Lục Hạo Thiên tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng chính là một câu cũng không thốt ra nổi.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa, hôm nay hiếm khi thời tiết tốt như vậy, lại là ngày nghỉ, trước đó không phải đã nói muốn đi thăm chú Dương và dì Niên sao? Nhanh đi thôi.”

Dương Phường bị Lục Hạo Thiên kéo vào phòng ngủ, tùy tiện chọn một chiếc áo sơ mi và quần bò giúp y mặc. Còn không đợi Dương Phường kịp phản ứng gì, bản thân đã bị nhét vào trong xe của Lục Hạo Thiên.

Dương Phường nhìn bốn phía trong xe, trống rỗng ngay cả một phần quà cũng không có, thật sự là không giống với tác phong của Lục Hạo Thiên.

“Lát tới tiệm trái cây phía trước anh dừng lại một chút, tôi muốn mua chút ít mang về cho ba mẹ.”

Lục Hạo Thiên nghe vậy không nhịn được bật cười: “Em còn mua cái gì a? Lễ vật anh sớm đã chuẩn bị rồi.”

Lần này đến phiên Dương Phường cảm thấy kỳ quái.

“Ồ đâu? Trong cốp xe sau sao?”

Lục Hạo Thiên dùng ngón tay chỉ chỉ phía sau xe.

“Cốp xe sau làm sao có thể nhét vào được, toàn bộ chiếc xe phía sau đều là quà.”

Dương Phường lập tức quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện sau lưng có một chiếc xe khác chạy theo sát, hơn nữa là một chiếc xe tải cỡ bự!

“Anh bệnh thần kinh sao, nhiều đồ như thế bảo ba mẹ tôi đặt ở đâu!”

Lục Hạo Thiên nói: “Không sao cả, dù sao chiếc xe đó sẽ đậu lại chỗ chú Dương và dì Niên, đợi bọn họ dùng hết toàn bộ rồi, lại đưa cái mới tới cho họ.”

Dương Phường chấn kinh sau đó quay đầu lại nói: “Đây chính là hành vi của người có tiền trong truyền thuyết sao?”

Mang lễ vật là được rồi, còn phụ kèm thêm một chiếc xe tải?

“Lục Hạo Thiên, anh cảm thấy ba mẹ tôi cần những thứ này sao?”

Lục Hạo Thiên cười cười: “Chú Dương và dì Niên đều không phải là kẻ đầu cơ, anh cũng không cảm thấy có thể dùng tiền mua được bọn họ. Chẳng qua tiền tuy là thứ không ý nghĩa gì, nhưng lại có thể thể hiện tâm ý tốt nhất. Anh cũng không biết phải làm sao biểu đạt sự cảm kích đối với bọn họ, chỉ có thể bù đắp vào phương diện vật chất thôi.”

Dương Phường ngoài cười trong không cười mỉa mai: “Chỉ cần anh chịu nhấc tay bỏ qua cho tôi, chính là lễ vật tốt nhất cho ba mẹ tôi rồi.”

Lục Hạo Thiên quay mặt lại nhìn y rất chăm chú một cái rồi nói: “Cái này thì miễn bàn.”

“Hừ!” Dương Phường cũng kinh thường hếch mặt đi, không muốn nhìn mặt Lục Hạo Thiên nữa.

13. Chương 13: Bị Phỏng

Ba mẹ của Dương Phường từ sau khi nghỉ hưu liền dọn khỏi khu vực nội địa thành phố S, chuyển đến khu ngoại thành ở thành phố H lân cận mua một căn biệt thự nhỏ một mình một hộ có kèm theo khu vườn, bình thường sẽ trồng hoa nuôi chim, ngày tháng rồi qua rất thanh nhàn.

Dương Phường đại khái cứ khoảng một tuần sẽ lái xe về thăm cha mẹ một lần, ở ngoại thành không khí vừa tốt phong cảnh lại đẹp, mỗi lần đi đều giống như đi dã ngoại.

Lục Hạo Thiên suốt quãng đường đi rất quen lối thông thạo, căn bản không cần hỏi Dương Phường phải đi như thế nào, có lẽ trước đó bỏ đủ công sức, sớm đã điều ra rõ ràng rành mạch địa chỉ nhà ba mẹ y, Dương Phường đối với hành động lưu manh này của anh cũng bất lực không nói được gì, trong sự nhận thức của y, trên địa cầu này đã không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản Lục Hạo Thiên nữa.

“Phường Phường, anh hơi khẩn trương, đã lâu không gặp chú Dương và dì Niên rồi.”

Dương Phường cười giấu một tiếng không cho rằng như vậy đáp: “Đường đường là tổng giám đốc Lục mà còn biết khẩn trương sao? Anh cũng không phải là lần đầu tiên quen biết ba mẹ tôi.”

Lục Hạo Thiên nói: “ Trước đây anh coi ba mẹ em như ba mẹ mình, tự nhiên một chút cũng không khẩn trương, hiện tại tâm trạng khi gặp ba mẹ em đã không còn giống như trước, con rể gặp mặt bố vợ mẹ vợ mà! Lòng bàn tay anh đã khẩn trương đến đổ mồ hôi rồi.”

Dương Phường hung ác trừng Lục Hạo Thiên một cái: “Đợi lát nữa tôi nhất định phải lấy cái đũa nồi nóng hổi mẹ tôi vừa nấu xong đập vào mặt anh!”

Lục Hạo Thiên cười lớn, không khí trong xe nhất thời vô cùng thoải mái hoạt náo.

Xe chạy trên đường cao tốc hơn một tiếng đồng hồ thì tới nơi, Dương Phường sớm đã muốn xuống xe thả dốc. Ở cùng Lục Hạo Thiên rất dễ dàng khiến y đem những cảnh tượng trước mắt này gắn kết với những ngày tháng quá khứ của họ, Dương Phường càng cảm thấy lực tự khống chế của mình không đủ, cứ luôn phải nhân lúc không thấy được mặt Lục Hạo Thiên thì sẽ không ngừng tự ám thị cho chính mình mới có thể đề kháng được với ma lực nam tính tỏa ra từ thân thể của tên khốn này.

Nếu như trước khi chạy trốn được lại chìm sâu vào, thật sự là thua trắng tất cả.

Dương Phường xuống xe, không để ý tới Lục Hạo Thiên vẫn còn lái xe, trực tiếp chạy tới trước cửa sắt của biệt thự ẩn chuông.

“Dô, tôi còn nghĩ là ai, con trai nhà ta về rồi này!”

Mẹ Dương Phường nhìn qua màn hình giám thị thấy mặt Dương Phường, liền cao hứng không thể tả.

Cửa sắt từ từ mở ra, xe của Lục Hạo Thiên và chiếc xe chở đầy hàng hóa mới toanh cũng theo vào.

Lục Hạo Thiên xuống xe xong lập tức hoa chân múa tay bảo tài xế điều khiển xe hàng trước hết dỡ một số đồ trong đó xuống, sau đó lại bảo tài xế lái xe vào đậu trong bãi cỏ đậu xe chuyên dụng.

“Có phải là anh ngay cả độ lớn nhỏ của bãi cỏ nhà tôi cũng điều tra tốt rồi không? Nếu không xe chở hàng này tại sao không lớn không nhỏ không dài không ngắn lại vừa khéo chiếm cứ đầy diện tích bãi cỏ?” Dương Phường bụng đầy hoài nghi hỏi.

“Đây cũng không phải là chuyện khó làm gì, chỉ cần tới công ty đất đai khai thác địa bàn này hỏi một chút chuyện liên quan thì liền biết thôi.”

“Anh thật sự là làm tới mức đó sao?”

Đối với việc Lục Hạo Thiên dồn hết tâm trí như vậy, Dương Phường cũng chỉ biết trố mắt ghen lời.

“Đối với chuyện của em, có biết thêm nhiều hơn anh cũng không ngại.”

Nghe Lục Hạo Thiên nói vậy, phản ứng đầu tiên của Dương Phường chính là rút một mớ da gà.

“Phường Phường... hử, con còn dẫn bạn về sao?”

Mẹ Dương Phường thấy y tới đã lâu còn chưa vào nhà, liền ra ngoài xem thử.

“Dì Niên, là con.”

Vừa rồi, chỗ Lục Hạo Thiên đứng là ngược hướng ánh sáng, Niên Cẩm Liên không nhìn rõ được mặt mũi của người này, nhưng khi Lục Hạo Thiên lên tiếng, bà đã nhận ra ngay.

“A? Con là Tiểu Thiên?!”

“Dạ đúng, dì Niên trí nhớ của dì thật tốt!”

Niên Cẩm Liên vừa thấy Lục Hạo Thiên, xem ra còn cao hứng hơn thấy con trai nhà mình.

“Ai nha, Tiểu Thiên của tôi cũng trở về rồi! Ông ơi mau ra xem nào, Phường Phường dẫn ai về này!”

Lục Hạo Thiên cũng kích động ôm Niên Cẩm Liên vào lòng, đợi khi ba Dương Phường xuất hiện, Niên Cẩm Liên đã sắp khóc thành người lệ.

“Đứa nhỏ đáng chết này, đi lâu như vậy cũng không thấy viết về một lá thư nào, ta còn cho rằng con có cha ruột rồi thì quên luôn ta và chú Dương của con!”

Nhìn thấy bộ dáng đó của Niên Cẩm Liên, Lục Hạo Thiên đã lâu không được cảm nhận sự ấm áp của gia đình cũng hiếm khi hai mắt hàm lệ, mặc kệ ở trên thương trường anh là kẻ nắm giữ trụ trời ba đầu sáu tay, vào lúc này cũng không có tác dụng gì.

“Con làm sao có thể quên dì, chỉ là chuyện phải nói ra rất dài, con nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho dì và chú Dương, còn phải bồi tội đằng hoàng với hai người mới được, hại hai người lo lắng nhiều năm như vậy!”

Dương Phường ở bên cạnh nhìn Lục Hạo Thiên và ba mẹ mình hỏi han lẫn nhau, nhất thời có chút hốt hoảng, trực giác cảm thấy thời gian đã bắt đầu loạn tung phèo lên_____ Cảm giác này giống như đã trở về thời cao trung khi đó một nhà bốn người ở bên nhau vui vẻ ấm áp, khỏe mắt y cũng bất giác ảm ứt.

“Được rồi, muốn nói thì vào trong mà nói, đừng đứng ở ngoài cửa nữa.”

Lục Hạo Thiên đi vào trong phòng uống một ngụm trà, rồi đem mấy chuyện khó khăn trong nhà họ Lục năm đó và nguyên nhân vì bảo hộ nhà họ Dương khỏi bị vợ chính thức của Lục Sâm Uy tấn công trả thù mà cố ý cách xa nhà họ Dương, một năm một mười nói hết ra.

Nghe được bí mật của nhà giàu, ba Dương Phường liên tục gạt đầu than thở, Niên Cẩm Liên lòng dạ mềm yếu nghe thấy cũng chảy nước mắt suốt.

Dương Phường thấy ba mẹ mình gần như đã đem tất cả lực chú ý đặt lên người Lục Hạo Thiên, lập tức kháng nghị: “Này này này, có lộn cái gì không, ai mới là con ruột của hai người a?!”

“Đứa nhỏ chết tiệt!” Niên Cẩm Liên vỗ ót Dương Phường một cái, “Tiểu Thiên đã bao lâu mới tới được một lần a? Con còn ghen tỵ cái gì!”

Niên Cẩm Liên vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn đồng hồ, “Xem đi tôi chỉ lo nói chuyện, đã sắp tới giờ cơm rồi mà cơm còn chưa cho vào nồi...” Nói rồi đi vào nhà bếp chuẩn bị làm cơm.

“Chú Dương dì Niên hai người cứ ngồi nghỉ đi, con và Phường Phường làm cơm là được rồi.”

Lục Hạo Thiên xắn tay áo lên, trực tiếp đẩy Niên Cẩm Liên ra khỏi nhà bếp. Niên Cẩm Liên đầu không lại hai người trẻ tuổi, chỉ đành cởi tạp dề của mình tạm thời lui ra.

Dương Phường ở trong nhà bếp có chút không để tâm, nghĩ không ra đã qua nhiều năm như thế, cảm tình của ba mẹ y đối với Lục Hạo Thiên vẫn sâu đậm như cũ, hoàn toàn không có một chút xa lạ.

Từ nhỏ y đã biết, mẹ của mình vẫn luôn muốn cho y thêm một em trai hay em gái, bà cảm thấy con một

rất cô đơn, nhưng khổ nỗi bị chính sách giới hạn, chỉ đành chịu như vậy. Sau đó Lục Hạo Thiên được Dương Phường đưa về nhà, tuy lúc đó xuất thân và phương diện tinh thần của Lục Hạo Thiên đều có vết, nhưng ba mẹ y cũng không hề chê ghét, còn nghĩ nếu như mẹ ruột của Lục Hạo Thiên đã mất rồi, thì cứ đến đơn vị liên quan làm thủ tục, nhận Lục Hạo Thiên về thu dưỡng.

Chỉ là sau đó toàn bộ chuyện này đều đi chệch đường, Lục Hạo Thiên bị cha ruột của mình là Lục Sâm Uy mang đi, ba mẹ y tuy không nữ, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp nào để ngăn cản, chỉ đành để Lục Hạo Thiên đi theo Lục Sâm Uy.

Cho nên, Lục Hạo Thiên thật sự được ba mẹ của y coi như con ruột mà đối đãi, hơn nữa tính ra phần tình cảm này còn có phần sâu đậm hơn đối với con ruột chân chính của họ là Dương Phường, điểm này Dương Phường ngược lại một chút cũng không hoài nghi.

Nếu như Lục Hạo Thiên đối với mình không có thứ tình cảm không an phận đó thì tốt rồi, cho dù thời gian cách bao nhiêu năm, trong đó có rối rắm đứt quãng, nhưng một nhà bốn người hòa hợp tốt đẹp tụ lại, cũng có thể giống như trước kia.

Nhưng quan hệ giữa y và Lục Hạo Thiên từ một năm trước khi Lục Hạo Thiên bị mang đi đã không còn đơn thuần nữa, lúc đó bọn họ còn từng vì không biết làm sao đối mặt với ba mẹ thiện lương mà khó xử một trận, chẳng qua vấn đề khiến người ta rối rắm này vì sự xuất hiện của Lục Sâm Uy mà không cần phải suy nghĩ nữa.

Dương Phường ngậm đũa ngây ngốc: Có thể nào bàn với Lục Hạo Thiên, để giữa mình và anh chỉ còn giữ lại quan hệ bình thường giữa những thành viên trong gia đình không?

.....

“Phường Phường, em đang ngây ngẩn gì vậy?”

“Này, tránh ra a!!”

Dương Phường xuất thần hơi quá mức lợi hại, hoàn toàn quên mất nước trong nồi đã sôi rồi, lại còn muốn thò tay vào trong nồi. Lục Hạo Thiên ở cạnh bên phát hiện ra dị thường bị dọa không nhẹ, nhanh chóng bắt lấy tay Dương Phường kéo y ra, chẳng qua lực độ của động tác này có hơi lớn, cái nồi đang nấu nước bị lật đổ, nước nóng văng lên một ống quần của Lục Hạo Thiên.

“A? Anh có sao không?”

Khi Dương Phường tỉnh táo lại, chỉ thấy Lục Hạo Thiên nhăn mày nhăn mặt nhìn chân chính mình, lớp da bên ngoài đã đỏ bừng một mảng.

“Ta đã nói không để mấy đứa làm cơm rồi, nhìn đi, thành thế này rồi vui chưa? Chỉ gây rối thêm cho ta!”

Niên Cẩm Liên là điển hình của việc miệng đao tâm đậu hũ, thấy Lục Hạo Thiên bị bỏng thành như vậy, vừa sút thuốc vừa nhẹ nhàng thổi thổi cho anh, để giảm bớt đau đớn cho Lục Hạo Thiên.

May mà ba mẹ Dương Thường đều là bác sĩ, xử lý một vết bỏng không mấy nghiêm trọng như vậy thì vô cùng mau lẹ, nhưng kẻ gây chuyện là Dương Thường bị Niên Cẩm Liên mắng cho một trận, hơn nữa còn nghiêm lệnh cấm hai kẻ gây họa này tiến vào nhà bếp.

Phần chân của Lục Hạo Thiên được quần cản bớt cho nên cũng không sao, chính là phần bàn chân mang dép lê thì bị phỏng khá nghiêm trọng, Dương Thường nhìn cũng cảm thấy có chút hối hoảng.

“Này, có đau không?” Dương Thường đẩy đẩy vai Lục Hạo Thiên.

“Không sao, đàn ông con trai phỏng chút cũng không chết được, là dì Niên quá lo lắng thôi, may mắn nhất là em không sao là được.”

Lục Hạo Thiên vỗ vỗ lên tay Dương Thường.

Dương Thường chợt dạ vội vàng rút tay mình về, lo sợ ba mẹ mình nhìn ra được manh mối gì.

14. Chương 14: Sao Trời

“Này, Tiểu Thiên, chậu lan mà con mang về này, lẽ nào là lan hồ điệp trong truyền thuyết sao?!”

Ba Dương Thường trước giờ không vào bếp, ông giúp Lục Hạo Thiên xử lý vết thương xong thì ngồi tỉ mỉ cẩn thận quan sát bồn hoa lan mà Lục Hạo Thiên vừa rồi bê vào.

Ba Dương Thường là một người mê hoa lan triệt để từ đầu đến chân, đất ở sau vườn có một nửa là vườn cây do Niên Cẩm Liên tự trồng, còn một nửa còn lại toàn bộ là các loại hoa lan.

Chẳng qua Dương Thường là người ngoại đạo, khi những cây lan này không nở hoa, thì trong mắt y nó không khác gì những loài cỏ dại bình thường, thực sự không biết ba của mình làm sao phân biệt được từng chủng loại.

“Chú Dương quả nhiên có con mắt tinh đời.” Lục Hạo Thiên cười trả lời vấn đề của ba Dương Thường.

“Bảo bối a thật sự là bảo bối, bảo bối có tiền cũng không mua được đó!!!”

Ba Dương Thường kích động đến mức ôm chậu lan nhìn tới nhìn lui, Dương Thường đã rất lâu không còn

thấy ba của mình hưng phấn như vậy.

“Có tốt như vậy không, thật là...” Dương Phường có chút khó chịu.

“Thứ con nít ranh như con biết cái gì! Lan hồ điệp là loại quý nhất và cũng là loại đẹp nhất trong các chủng loại lan, chỉ cần một ngọn yếu ớt cực phẩm thì giá cả cũng đã cao tới hơn một trăm vạn, hơn nữa đa phần chủ lan còn không chịu ngất!”

“Cái gì?! Chỉ một chậu cỏ nát mà tới hơn một trăm vạn?”

Dương Phường xem chút bị cái giá lên trời này dọa chết.

Ba Dương Phường kích động xong cũng tỉnh táo lại: “Tiểu Thiên a, lẽ vật này của con thật sự là quá quý giá rồi, ông già ta đây không nhận được đâu.”

Lục Hạo Thiên cười nói: “Chú Dương còn xem con là người ngoài sao, kỳ thật con rất muốn kêu chú một tiếng ba, chỉ là sợ Phường ghen cho nên vẫn mãi kêu chú là chú Dương thôi. Con trai hiếu kính cho ba của mình một chậu lan thì có gì là không được? Làm ba sao lại có thể nói là nhận không nổi món quà này nha?”

“Huống hồ chậu lan này đã bị con mua rồi, nếu như chú Dương không muốn, chậu lan này ở trên tay con sớm muộn gì cũng bị chết khô, như vậy mới chân chính là phung phí của trời đó!”

Lục Hạo Thiên mỉm miệng lạnh lẽo, về tình về lý nói rõ đầu đuôi đúng lẽ, không cần nhiều lời đã khiến ba Dương Phường đáp ứng nhận chậu lan.

Đám đàn ông bên ngoài nói chuyện, Niên Cẩm Liên cũng rất nhanh gọn làm xong bữa cơm, gọi hai đứa nhỏ và chồng mình vào ăn.

Trước mặt ba mẹ Dương Phường cũng không muốn thể hiện quá mức xa lạ với Lục Hạo Thiên, nên vẫn giống như trước đây khi cả nhà vây quanh cùng ăn cơm, vui vẻ mà ăn.

Bình thường trên bàn cơm chỉ có hai người già, hôm nay một lúc lại có đến hai đứa trẻ, ba mẹ Dương Phường đều vô cùng vui sướng, liên tiếp gấp đồ ăn cho Lục Hạo Thiên và Dương Phường.

Lục Hạo Thiên không nói nhiều gì, chỉ liều mạng nhét hết vào miệng, Dương Phường dùng khước mắt liếc xéo anh một cái, thế nhưng lại thấy khước mắt người này đang ẩm ướt.

“Này, ăn cơm là được rồi, vào lúc này đừng cảm động gì a! Anh nhất định phải muốn cùng mẹ tôi ôm nhau khóc rống thêm một trận mới vui sao?”

Dương Phường nhân lúc ba mẹ không chú ý vội vàng bảo Lục Hạo Thiên thu lại dòng lệ có một không hai kia.

Lục Hạo Thiên một tay để dưới gầm bàn nắm chặt tay Dương Phường.

“Yên tâm đi, một lát nữa anh sẽ tốt thôi.”

Dương Phường thấy Lục Hạo Thiên điều chỉnh lại từ từ hồi phục bình thường, không nén được thầm thở dài.

Sau khi trải qua bữa tối vui vẻ, ba Dương Phường theo thường lệ xem tin tức buổi tối, Niên Cẩm Liên chuẩn bị mềm gối cho hai đứa trẻ, xong rồi cả hai ông bà đều đi ngủ.

Thời gian nghỉ ngơi của người già khá là sớm, đối với loại người mèo đêm như Lục Hạo Thiên và Dương Phường mà nói thì thật sự là có chút không quen.

Lục Hạo Thiên là người cuối cùng đi tắm, đợi khi anh tắm xong đi ra, ba mẹ Dương Phường sớm đã trở về phòng, trong phòng khách còn đặc biệt để lại cho anh một ngọn đèn nhỏ mờ hờn ám, Dương Phường cũng không ở đó.

Lục Hạo Thiên tự nhiên muốn đi tìm Dương Phường, nếu trong phòng đã không có, vậy thì cứ ra bên ngoài tìm.

Buổi tối ngoại ô không có đám người huyên náo cũng không có dòng xe cộ tấp nập, chỉ có hoàn cảnh tĩnh lặng đến mức khiến cho lỗ tai đã quen với tạp âm cảm thấy hơi khó chịu, thỉnh thoảng sẽ có tiếng trùng kêu, nhưng khi ở trong cảnh tượng u nhã chim trùng kêu, vẫn luôn khiến cho tâm tình có chút trầm nổi cũng dần dần bình tĩnh lại.

Buổi tối như thế này luôn mát mẻ hơn nhiều so với trong thành thị, Lục Hạo Thiên vừa ra ngoài, đã được cơn gió mát mẻ thổi tới, khiến lỗ chân lông toàn thân đều giãn nở, vô cùng thỏa mãn.

Đi vòng một vòng trong vườn cũng không thấy bóng dáng Dương Phường, Lục Hạo Thiên mất sắc phát hiện bên cạnh mái hiên ở vườn sau có dựng một cái ghế. Lục Hạo Thiên suy nghĩ chút, liền thuận thế trèo lên.

“Phường Phường, sao em lại chạy lên đây?”

Dương Phường đang nằm nghiêng trên mái nhà, dùng tay gối đầu nhìn sao trên trời.

Thấy Lục Hạo Thiên xuất hiện, Dương Phường trề môi.

“Thật đáng ghét, tránh tới đây rồi vẫn bị anh tìm được.”

Lục Hạo Thiên dịch tới cạnh Dương Phường ngồi xuống, cũng học theo bộ dáng của Dương Phường nằm xuống.

“Ở đây thật tốt, có thể nhìn thấy bầu trời sao mà ở thành phố S căn bản không thể thấy.”

Dương Phường nghe Lục Hạo Thiên nói như vậy, bất giác cảm thấy có chút buồn cười.

“Thế nào, một kẻ bận rộn như anh còn có thời gian quan sát bầu trời ở thành phố S không có sao sao?”

Lục Hạo Thiên nhẹ nhàng băng quơ cười: “Khi vừa mới bị người đàn ông đó đưa về, từng ngày đều đặc biệt khó chịu. Người đàn ông đó vì chuyện làm ăn mà mỗi ngày đều bận rộn, ông cũng không để anh tới trường, sợ tố chất của anh thấp làm ông ta mất mặt, chỉ mời chuyên gia tới là giáo viên giảng dạy tại gia cho anh.”

“Người đàn bà đó cũng ở chung nhà, cho dù anh có cố ý tránh né thế nào cũng vẫn có lúc phải chạm mặt.”

“Người đàn bà đó mỗi lần ở trước mặt ông ta thì luôn giả vờ tốt đẹp với anh, người không biết nhìn vào còn cho rằng anh là con ruột của bà ta bà ta là mẹ ruột của anh, nhưng hễ ông ta vừa đi, bà lập tức liền mắng chửi anh là đồ con hoang do gái mại dâm sinh, lời nói vô cùng vô cùng khó nghe, có vài lần, anh xem chút nữa đã trực tiếp nhào tới cắn chết bà ta.”

“Nhưng mà sau đó anh đã thông minh hơn, không nhất thiết phải đối nghịch với bà ta. Lời nói khó nghe bà ta biết nói anh cũng biết nói, trực tiếp đáp lễ là được.”

Dương Phường có chút hiếu kỳ: “Anh đáp lễ bà ta thế nào?”

“Anh sẽ cố ý vờ như bất đắc dĩ nói: ‘Đáng tiếc a đáng tiếc, con của bà chết rồi, con của gái mại dâm vẫn còn sống đây.’”

“Ha ha ha, thật đã!” Dương Phường thở hắt sướng rơn.

“Phường Phường, lúc đó anh thật sự muốn không cần lo nghĩ gì nữa, vứt bỏ tất cả những kẻ ác độc, chạy về bên em, nhưng cuối cùng vẫn gắng gượng nhẫn nhịn ở lại. Khi anh nhớ em, buổi tối anh sẽ tìm kiếm vì sao trên trời. Thành phố S chỉ có khi thời tiết vô cùng tốt mới có thể thỉnh thoảng thấy một hai ngôi sao, nhưng chỉ cần anh nhìn thấy ngôi sao nào đều cảm thấy tâm tình tốt lên, chúng nó chớp nháy chớp nháy, giống như khi em đang cười với anh.”

Dương Phường nghe Lục Hạo Thiên nhắc tới gian nan trong cuộc sống quá khứ, cũng một trận chua xót.

Dương Phường cũng biết, khi Lục Hạo Thiên nói về những ngày dĩ vãng đó đã rất tránh nặng tìm nhẹ, không cần nghĩ cũng biết ngày tháng đó anh có bao nhiêu khổ sở.

Người bên cạnh không biết, luôn sẽ ngưỡng mộ ‘vận may’ của Lục Hạo Thiên____ Một đứa trẻ vô danh vốn không thể nào có dính dáng gì với tập đoàn tài chính to lớn, thế nhưng lại vì sự vô tình sui rủi mà có được vị trí người kế thừa, mà khi lên được lúc phong hoa cường thịnh, sẽ một tay nắm chắc vô số tài sản và vận mệnh của rất nhiều người. Nhưng trong con mắt Dương Phường, nhà cao cửa rộng như nhà họ Lục đó trừ biết cách tạo ra những tranh đấu triền miên thì còn có được cái gì nữa?

Người ngoài chỉ biết tới tài sản đếm không hết, nhưng vô pháp đoán được chân tình chỉ đơn thuần biểu hiện qua những lời thăm hỏi thật lòng.

Tiền bạc quyền thế và chân tình nhân gian đem so sánh thì cái nào nặng cái nào nhẹ? Có lẽ thật sự là vấn đề mà mỗi người một ý. Nhưng trong mắt Dương Phường, nếu có thể cho y một cơ hội nữa để chọn lựa đầu thai, y vẫn sẽ không chút do dự chọn lựa làm con trai của ba mẹ mình.

“Lục Hạo Thiên, kỳ thật tôi biết anh đối với gia đình tôi rất tốt.”

Đặc biệt là với tôi.

Dương Phường không nói hết câu, ngữ khí có phần do dự.

“Chỉ là, tôi cảm thấy tôi và anh đã không phải là chúng ta năm đó nữa, chia cách nhiều năm rồi, rất nhiều nhân sinh quan và giá trị quan đã không còn giống nữa.”

Lục Hạo Thiên đối với lời Dương Phường đột nhiên thốt ra này sinh ra cảnh giác, tựa như có dự cảm tiếp theo đó Dương Phường sẽ nói ra những lời không hay.

“Phường Phường, em rốt cuộc muốn nói gì?”

Dương Phường nói thẳng: “Tôi đang nghĩ, hiện tại thân phận của anh và tôi đã cách xa như vậy, hơn nữa, cách nhìn đối với sự việc cũng không giống nhau mấy...”

“Tôi cảm thấy, chúng ta tốt nhất vẫn nên làm những người bạn bình thường. Chúng ta đều khắc chế một chút, không cần vượt giới hạn được không?”

Dương Phường lớn gan nói ra cách nghĩ thật của mình cho Lục Hạo Thiên, nếu như có thể đã động được Lục Hạo Thiên gật đầu đáp ứng thì thật tốt.

15. Chương 15: Quyết Định Của Dương Phường

Ai biết Lục Hạo Thiên nghe xong lại cười.

“Phường Phường, anh và em, từ năm hai cao trung đó đã không thể nào quay về mức độ làm ‘bạn bè bình thường’ được nữa, em sẽ không dễ dàng phủ nhận sự thật này đi?”

Nghĩ tới chuyện cũ thời niên thiếu đó, Dương Phường cảm thấy mặt mình có chút không tự nhiên nóng bừng lên.

Y đương nhiên nhớ rõ, năm hai cao trung đó, chính là vào tuổi dễ xung động nhất của con trai, y và Lục Hạo Thiên đã phát sinh quan hệ, quan hệ của hai người, cũng từ bạn bè thăng lên làm người yêu.

“Lúc đó anh và tôi đều không hiểu chuyện... hơn nữa, hiện tại anh đã là tổng giám đốc của quốc tế Sâm Uy, nhất cử nhất động của anh đều sẽ thu hút vô số ánh mắt. Anh cảm thấy sau này mỗi lần có trường hợp dự dạ tiệc anh phải mang theo bạn đời của mình thì anh có thể dẫn tôi đi sao?”

Đối với vấn đề vô cùng tỉ mỉ này, Lục Hạo Thiên trước đây thật sự chưa từng suy nghĩ tới. Đối với anh mà nói, những thứ này đều không phải là trở ngại không thể vượt qua. Tất cả vấn đề then chốt chỉ nằm ở chỗ Dương Phường có thể nào chịu hồi tâm chuyển ý không. Còn về những vấn đề cụ thể sau này, Lục Hạo Thiên không có nhiều thời gian như thế để mà có thể suy nghĩ cụ thể từng cái.

Dương Phường thấy Lục Hạo Thiên trầm mặc, lòng cũng trầm theo.

Xem ra, Lục Hạo Thiên hy vọng mình có thể làm người tình bí mật của anh, cả đời đều trốn ở chỗ tối không thấy ánh mặt trời?

Sau đó, Lục Hạo Thiên lại giống như người bình thường cười về một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, sau đó sinh hạ người kế thừa quốc tế Sâm Uy...

Trước mắt chợt hiện lên cảnh tượng chú rể cầm tay cô dâu đứng trong giáo đường được mọi người chúc phúc, những cánh hoa giấy trắng tinh bay lượn đầy trời, kích thích đến mức khiến hai mắt sắp sửa trào lệ.

Dương Phường chỉ cảm thấy trái tim mình như bị người ta bóp chặt, đau đến sắp nhỏ máu.

Lục Hạo Thiên hiếm khi vì vấn đề của Dương Phường mà ngại ngùng, vừa tỉnh táo lại liền phát hiện Dương Phường đã đứng dậy muốn trào xuống ghế đi vào nhà.

“Phường Phường, sao nhanh như vậy đã xuống rồi, hiện tại sắc đêm rất đẹp.”

Dương Phường cúi thấp đầu, y không muốn để Lục Hạo Thiên phát hiện được trên mặt y một chút một ly nào của sự thương tâm và thất vọng.

“Cảm thấy hơi lạnh, tôi muốn đi vào ngủ.”

“Phường Phường em chậm một chút.”

Lục Hạo Thiên nhìn Dương Phường nhanh chóng trào xuống, sợ động tác của y quá nhanh mà vấp ngã, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Dương Phường không để ý tới Lục Hạo Thiên nữa, không nói một lời, đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Lục Hạo Thiên tuy không hiểu rõ lắm tại sao không khí rõ ràng đang không tồi Dương Phường lại đột nhiên trở mặt như vậy, nhưng anh vẫn cũng biết nhất định là do một số lời vừa rồi mình nói đã đụng đến vảy ngược của Dương Phường.

Nhiều năm không gặp, tâm tư của Dương Phường tựa hồ đã trở nên tinh tế và nhạy cảm hơn trước kia nhiều.

Lục Hạo Thiên tự phản tỉnh một lát, cảm thấy có lẽ là chuyện mình kết hôn trước kia đã lưu lại một bóng râm rất lớn trong lòng Dương Phường. Chỉ cần đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như năm đó người muốn kết hôn là Dương Phường, Lục Hạo Thiên thật sự vô pháp tưởng tượng mình sẽ làm ra chuyện quá phận nào trong buổi hôn lễ đó.

Đây cũng là lý do vì sao năm đó anh cự tuyệt cử hành bất cứ nghi thức nào, thậm chí bỏ công sức thật lớn để cố hết khả năng phong tỏa tin tức mình kết hôn.

Chẳng qua thiên hạ không có tường nào không hở gió, cho dù mình có nỗ lực thế nào cũng vậy, vẫn không thể khiến Dương Phường tránh khỏi tổn thương.

Nghĩ tới điểm này, Lục Hạo Thiên đau đớn không thôi, nhanh chóng tới trước cửa phòng Dương Phường.

“Phường Phường, em mở cửa đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Dương Phường ở trong đèn thấp giọng nói: “Có chuyện gì ngày mai hãy nói, nếu như khiến ba mẹ tỉnh, tôi sẽ không tha cho anh.”

E ngại vì có ba mẹ Dương Phường ở đây, Lục Hạo Thiên chỉ đành chịu thua, lủi thủi về phòng mình.

Dương Phường buồn bực chôn mình trong chăn, trong đầu một mảng rối bời.

Không ai có thể so với y hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì.

Dương Phường cảm thấy, những cách nói kiểu như ‘thời gian có thể nhạt phai tất cả’ hoàn toàn là cẩu thả, y cũng cho rằng trong những ngày y và Lục Hạo Thiên chân trời cách biệt như vậy, y sớm đã thông suốt và phai nhạt được đoạn tình cảm cấm kỵ đó rồi, nhưng ai biết khi Lục Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt y như xé không mà tới, y biết những lời nói tự an ủi chính mình trước kia hoàn toàn là tự lừa mình dối người.

Y vẫn còn yêu Lục Hạo Thiên, hơn nữa, tình yêu này rất sâu rất đậm, bắt đầu từ thời cao trung, đã kéo dài không vì thời gian qua đi mà phai nhạt.

Nếu không phải như vậy, y cũng sẽ không vì lần đó nhìn thấy tin Lục Hạo Thiên kết hôn trên tạp chí mà tan vỡ say mềm một trận, tuy Lục Hạo Thiên hiện tại đã ly hôn, nhưng quốc tế Sâm Uy vẫn cần phải có một nữ chủ nhân có thể bước ra sàn diễn, càng cần có một người kế thừa mang họ Lục.

Nếu như phải bắt y một lần nữa trải nghiệm ác mộng ‘yêu người đã kết hôn, bạn đời không phải là mình’, vậy y thà chọn lựa từ lúc gặp lại đã dừng nên bắt đầu, cho dù cuộc hôn nhân đó chỉ là ‘hình thức trên danh nghĩa’.

Nước mắt, bất giác thấm ướt gối đầu, Dương Phường không phải là người thích khóc, nhưng lúc này y lại cảm thấy mình so với bất cứ ai đều yếu đuối hơn. Dương Phường liều mạng đè nén âm thanh của mình, y không biết lúc này Lục Hạo Thiên có phải vẫn đang chờ ngoài cửa không, nếu biết mình khóc, Lục Hạo Thiên nhất định sẽ xông vào.

Tuy lần hạ quyết định này vô cùng gian nan, nhưng Dương Phường vẫn cắn răng âm thầm vạch xong kế hoạch.

Y sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi Lục Hạo Thiên, nhưng không phải hiện tại.

Y cần thời gian để chuẩn bị, y hy vọng sau khi y bỏ đi Lục Hạo Thiên sẽ không còn tìm kiếm y nữa, cũng không thể nào dùng thứ gì khác đến để chế trụ y.

Trong khoảng thời gian này, có lẽ, y có thể hưởng thụ một chút sự ấm áp mà Lục Hạo Thiên mang tới cho y, ích kỷ một chút mà nghĩ, cứ coi như từ chỗ Lục Hạo Thiên đạt được một chút bồi thường về mặt tâm hồn.

Dương Phường nghĩ, có lẽ dựa vào ký ức trong khoảng thời gian này, cũng đủ để y chống đỡ trải qua những năm tháng gian nan sau này.

Cứ như vậy, Dương Phường trong một đêm trăng sao sáng rực đã đưa ra một quyết định trọng đại cho mối quan hệ giữa hai người.

Sau khi Dương Thường kiến dựng tâm lý thật tốt, đột nhiên cảm giác như vừa được tẩy rửa khai sáng hết thảy, những khí tức ưu tư trên người cũng được quét sạch, cả người sáng lạn động nhân.

Hai người ở lại tiểu biệt thự của ba mẹ Dương Thường vài ngày, mới lên đường trở về trong ánh mắt đưa tiễn quyến luyến không rời của hai ông bà.

“Anh nghỉ ngơi nhiều ngày vậy, quốc tế Sâm Uy bên đó khẳng định đã chất đầy một núi công văn rồi đi?” Trong ngữ khí Dương Thường mang theo chút cảm giác vui sướng trên tai họa của người khác.

Lục Hạo Thiên rầu rĩ vừa lái xe vừa oán thán: “Có phải là vì anh vừa trở về liền phải tăng ca, cho nên không có thời gian quấy rầy em em liền cao hứng như vậy?”

Dương Thường thuận nước đẩy thuyền gật đầu cười nói: “Đúng a, anh thật thông minh, lập tức đoán ra được.”

Lục Hạo Thiên xoay chuyển suy nghĩ, ngược lại tấn công sang Dương Thường.

“Như vậy đi, nhân thủ bên cạnh anh không đủ, em vẫn là chiếu theo ký hoạch ban đầu đến làm ở quốc tế Sâm Uy đi, vừa đúng lúc có thể cùng anh tăng ca.”

Dương Thường mở phanh hai mắt kháng nghị: “Tôi dựa vào cái gì phải nghe anh sai phái?”

Lục Hạo Thiên nói: “Chỉ cần dựa vào việc công ty Tân Tinh bị thu mua trở thành công ty con của tập đoàn Sâm Uy, chỉ dựa vào anh là thượng cấp tối tối tối cao của em.”

Dương Thường khì mũi chế nhạo cách nói của Lục Hạo Thiên.

“Cầu thí, anh chính là lưu manh thú vị không biết nói đạo lý chỉ biết ra ám chiêu.”

Lục Hạo Thiên cười lớn: “Lưu manh thì lưu manh, chỉ cần em có thể ở bên cạnh anh anh liền vô cùng sung sướng.”

“Tôi không đi.” Dương Thường nhếch mặt đi.

“Cho em hai chọn lựa, một là làm theo anh nói đến trụ sở chính của Sâm Uy làm việc, hai là anh sẽ dọn phòng làm việc của mình tới Tân Tinh, em chọn thế nào?”

Dương Thường bị hành vi vô lại của Lục Hạo Thiên chọc tức tới không xong, nhưng đối với việc này lại cảm thấy vô lực phản đối.

“Nếu em đáp ứng đến bên Sâm Uy làm việc, anh bảo đảm trong thời gian làm việc tuyệt đối chỉ lo việc công, tuyệt đối không chấm dứt không ăn đậu hủ ngay cả nói giỡn với em cũng không, thế nào?”

Lục Hạo Thiên trước tiên là quất quất roi da, sau đó lại vút cho vài cục kẹo, uy hiếp dụ dỗ Dương Phường gạt đầu đáp ứng.

Dương Phường làm sao có thể không biết mảnh khoe lấy lui làm tiền này của Lục Hạo Thiên, chẳng qua y sớm muộn cũng phải rời khỏi đây, cho nên ở cạnh Lục Hạo Thiên thêm một ngày hay bớt một ngày đã trở thành chuyện không còn quan trọng.

“Là anh nói đó nga, nhất định chỉ làm việc công, không động tay động chân!”

“Đúng rồi, động miệng cũng không được!” Dương Phường vội vàng sợ quên bổ sung thêm.

Lục Hạo Thiên thấy Dương Phường thả lỏng, vội vàng bảo đảm: “Được! Nếu anh làm trái ước định, thì sẽ đem quốc tế Sâm Uy tặng cho em!”

Dương Phường khi mũi chế nhạo: “Ai thèm!”

Lục Hạo Thiên lại cười lớn.

Thế là trong quãng đường từ thành phố H trở về, hai người đạt được ‘hiệp định quân tử’ tốt đẹp, bắt đầu từ ngày mai, Dương Phường chính thức tiến vào trụ sở chính của Sâm Uy, trở thành thư ký hành chính thân cận của Lục Hạo Thiên.

16. Chương 16: Bước Đầu Vào Sâm Uy

Tuy Dương Phường biết quốc tế Sâm Uy là tập đoàn đa quốc gia, dưới danh nghĩa của nó tính sơ qua các công ty lớn nắm giữ các lĩnh vực đã có hơn mười công ty, còn hình thức khác như công ty con toàn quyền sở hữu và công ty bị nắm cổ phần khống chế thì số lượng càng khiến người ta kinh ngạc, cho nên Lục Hạo Thiên thân là người nắm quyền tập đoàn quốc tế Sâm Uy nhất định sẽ vô cùng vô cùng bận rộn.

Nhưng tính ra trước đó thời gian Lục Hạo Thiên tiêu tốn bên cạnh Dương Phường là rất nhiều, cho nên Dương Phường lại theo trực giác cảm thấy nghiệp vụ của quốc tế Sâm Uy cũng không có bận rộn gì mấy, nếu không Lục Hạo Thiên làm sao có được nhiều thời gian như vậy để quấy nhiễu mình?

Nhưng khi Dương Phường chân chính bước chân vào tập đoàn quốc tế Sâm Uy, y mới coi như được hiểu rõ, Lục Hạo Thiên còn bận rộn hơn so với y suy nghĩ, hơn nữa là còn rất bận.

Bạn có từng thấy qua một người trong hơn một tiếng họp hội nghị thông qua điện thoại màn hình vô tuyến, có hơn hai mươi người chờ được nối điện thoại, ba mươi chính phần fax được gửi tới, hơn năm mươi phần văn kiện từ các bộ phận ở dưới truyền lên để Lục Hạo Thiên duyệt chưa?

Nhưng Lục Hạo Thiên đối với hoàn cảnh làm việc trong trạng thái áp lực cao này tựa hồ đã quen thuộc, hơn nữa khiến Dương Phường bội phục nhất là anh luôn có thể trong thời gian ngắn nhất an bài sắp xếp tốt tất cả mọi chuyện, liên tục liên tục không chút rối loạn giao xuống dưới.

Dương Phường vừa mới tới, rất nhiều nghiệp vụ còn chưa quen thuộc, hơn nữa các thư ký hành chính của Lục Hạo Thiên cũng rất tài cán, kỳ thật không có quá nhiều chuyện để Dương Phường có thể nhúng tay vào, đương nhiên, đây cũng là do Lục Hạo Thiên cố ý thiên vị bảo hộ, anh một chút cũng không muốn tâm can bảo bối của mình chịu một chút xú lao lực nào.

Nhưng Lục Hạo Thiên đã bỏ qua một điểm, Dương Phường căn bản chính là tinh anh tốt nghiệp từ khoa tài chính của T Đại, lúc đầu y chọn lựa trụ lại một công ty nhỏ như Tân Tinh hoàn toàn là vì không muốn vượt qua đầu gió dẫn tới sự chú ý của Lục Hạo Thiên mà thôi, nhưng hiện tại Dương Phường đã bị Lục Hạo Thiên ngấm trúng rồi, cho nên có phải đứng trên đầu gió hay không không còn là chuyện quan trọng nữa.

Trong thời gian y còn chưa thể bỏ đi, Dương Phường thật sự rất muốn thử sức xem mình rốt cuộc có thể tìm được vị trí nên có của mình trong một tập đoàn đa quốc gia tài sản rộng lớn này không.

Hoàn cảnh như thế này tuy áp lực cao, nhưng cũng giống như trên chiến trường có thể kích thích lên chí phấn đấu vô hạn của con người.

Ban đầu đối với quốc tế Sâm Uy có chút không thêm coi ra gì, nhưng sau khi chân chính bước vào lại bị đủ loại mê lực của nó hấp dẫn, sau khi Dương Phường quan sát vài ngày, thì nguyện vọng muốn được thi triển tài hoa trên thương trường đã chiếm thượng phong.

Y muốn thử một chút, thử xem nếu dựa vào đôi tay của chính mình thì có thể sáng tạo ra bao nhiêu tài phú và giá trị, mà không phải chỉ là một chậu cảnh được bày cạnh bàn làm việc của Lục Hạo Thiên cho người ta thưởng thức.

Dương Phường đã tới quốc tế Sâm Uy một tuần, sau khi làm quen với hoàn cảnh nghiệp vụ một lượt thì liền đề xuất yêu cầu với Lục Hạo Thiên, nói thật, Lục Hạo Thiên có chút không nỡ.

“Phường Phường, em nếu như kiên trì muốn làm như vậy, nếu như có chỗ nào làm không tốt thì sẽ bị anh hung hăng phê bình đó nga!” Lục Hạo Thiên nhân lúc đang ở trong phòng làm việc riêng bá vai Dương Phường nói.

“Cái này có là gì, nếu như tôi thật sự làm sai, nên mắng anh liền mắng, tôi có gì để tức giận chứ?”

Lục Hạo Thiên cười gượng: “Bệnh cuồng công tác của anh một khi đã phát tác thì lục thân bất nhận...”

Dương Phường hung hăng trừng anh một cái: “Tôi là người nhỏ nhen đến thế sao? Trừ phi anh cố ý muốn chinh tôi cho tôi không đẹp mặt thôi.”

“Ai da, anh làm sao dám chứ! Vạn nhất em về nhà không chịu làm cơm cho anh thì anh biết làm sao đây?!”

Dương Phường không muốn để ý tới Lục Hạo Thiên cứ càng kéo càng xa sớm đã đem vấn đề nghỉ lệch lạc đi, nhưng y đến quốc tế Sâm Uy đã lâu như vậy, thật sự không thể không thừa nhận Lục Hạo Thiên đích thật là một lãnh đạo công chính phân minh, trách phạt rõ ràng, cho nên cấp lãnh đạo của Sâm Uy mới có thể thông thoáng như vậy, vì những người này đều đã hoàn toàn bị Lục Hạo Thiên điều giáo hết.

Sau khi Dương Phường viết vào văn bản đảm bảo tuyệt đối sẽ không vì Lục Hạo Thiên phê bình y về mặt công việc mà nổi giận, Lục Hạo Thiên mới bắt đầu thả lỏng giao việc cho y làm.

Dương Phường làm người mới phụ trách công việc đầu tiên, lại là một hợp đồng xuyên quốc gia có số tiền vượt qua hàng tỷ.

Lục Hạo Thiên đem một kế hoạch chuyên án lớn như vậy giao cho y phụ trách thật sự là rất xem trọng y, Dương Phường không muốn tự làm mất mặt mình, đương nhiên cũng phải liều mạng mà làm cho tốt.

Sự thật chứng minh, Dương Phường không chỉ rất có thiên phú về mảng kế hoạch thương trường này, hơn nữa vì bản thân còn có lực tương tác và lực ngưng tụ rất cao, rất nhanh dung nhập vào trong đoàn thể, tình trạng bắt đầu làm việc so với Lục Hạo Thiên dự tính còn tốt hơn nhiều, sau đó, Lục Hạo Thiên đã hoàn toàn không cần hỏi tới nữa, cứ để Dương Phường tự mình xử lý đã rất dư dả rồi.

Tuy Dương Phường vẫn cảm thấy thân thể Lục Hạo Thiên là làm từ sắt ra, nhưng cho dù là người sắt cũng khó tránh khỏi một ngày mắc bệnh.

Khi Dương Phường chính thức bước vào quốc tế Sâm Uy làm việc được nửa tháng, Lục Hạo Thiên bị bệnh.

Sáng sớm hôm nay khi họp các cấp lãnh đạo Dương Phường đã phát giác tư duy của Lục Hạo Thiên tựa hồ có phần theo không kịp, sắc mặt cũng có chút khó coi, cũng may mà cuộc họp thuận lợi kết thúc.

Hội nghị vừa tan, Dương Phường liền rót một ly nước nóng mang vào cho Lục Hạo Thiên, thuận tiện muốn hỏi thử anh rốt cuộc bị làm sao.

Lục Hạo Thiên đã kéo cà vạt ra, áo vest khoác ngoài cũng được cởi ra, đang nằm trên sofa trong phòng làm việc nhắm mắt dưỡng thần.

“Anh sao rồi?”

Dương Phường đặt ly nước lên bàn, khó tránh khỏi có phần lo lắng.

“Không biết, chỉ là cảm thấy đầu rất nặng, có chút khó chịu.”

Dương Phường thò tay qua thăm dò nhiệt độ trên trán Lục Hạo Thiên, xúc cảm dưới tay nóng đến lợi hại.

“Anh sốt rồi.”

Lục Hạo Thiên bắt đầu dĩ cười: “Anh cũng cảm thấy vậy, gần đây có dự án buôn bán xuyên quốc gia thật sự là rườm rà, đợi dự án kết thúc chắc sẽ rảnh rỗi được một chút.”

Dương Phường thay Lục Hạo Thiên tìm bác sĩ riêng tới, bác sĩ rất nhanh đã chạy tới, truyền nước biển cho Lục Hạo Thiên ngay tại phòng làm việc.

“Bác sĩ nói anh phải tĩnh dưỡng thật tốt, hôm nay anh tự cho mình nghỉ một ngày đi.”

“Nhưng buổi chiều còn có một buổi đàm phán hợp tác thương mại, đại biểu bên phía Nhật Bản phái tới cũng khá chảnh chọe, ước chừng không dễ đối phó.”

Dương Phường nghĩ một chút rồi nói: “Bên phía hợp tác thương mại tôi rất quen thuộc, tôi có thể đi thay anh.”

Lục Hạo Thiên tự nhiên không thể nói lại Dương Phường, hơn nữa hiện tại anh đích thực khó chịu vô cùng, cũng chỉ đành gật đầu.

“Phường Phường, anh khó chịu, tới đây ôm anh đi...”

Nếu đã có được cơ hội hiếm thấy này, Lục Hạo Thiên đương nhiên phải nắm bắt thật tốt. Dương Phường người này miệng cứng lòng mềm, vào lúc này nhất định không nỡ cự tuyệt mình.

Quả nhiên, Dương Phường nghe đề nghị của Lục Hạo Thiên trước hết là sắc mặt âm trầm xuống, nhưng một lát sau lại hòa hoãn bình thường.

“Anh bệnh đến hồ đồ rồi sao? Còn cho rằng mình đang ở thời cao trung sao? Vừa sinh bệnh đã muốn làm nũng đòi người ôm.”

Nhớ rõ nhiều năm trước khi Lục Hạo Thiên sinh bệnh, Dương Phường cả ngày liền bị coi thành thú nhồi bông bị anh ôm vào lòng, có lúc ôm đến nửa đêm thuốc phát huy tác dụng làm lui sốt đổ mồ hôi, luôn sẽ khiến hai người toàn thân bết dính.

“Phường Phường, em không cảm thấy anh rất đáng yêu sao?”

“Lạy anh, trên thế giới này người đáng yêu hơn tổng giám đốc Lục anh có rất nhiều đó, lẽ nào tôi đều phải ôm bọn họ sao?”

Tuy ngoài miệng Dương Thường nói một chút cũng không tha ai, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh Lục Hạo Thiên, đưa tay giúp anh thuận lưng.

Lục Hạo Thiên thích nhất khi Dương Thường cứ chút chút mát xa phần lưng mình, cảm giác này rất ấm áp, cũng rất an toàn, đây đều là những thứ mà thời thơ ấu Lục Hạo Thiên bị thiếu hụt.

Lục Hạo Thiên biết, cuộc đời này anh có thể cái gì cũng không có, nhưng chính là không thể không có Dương Thường của anh.

Lục Hạo Thiên mơ mơ hồ hồ ngủ mất, Dương Thường sau khi nghe tiếng hít thở có quy luật của Lục Hạo Thiên liền dừng động tác lại.

Nhìn thời gian đã hơn một giờ chiều, cuộc hẹn đàm phán với đại biểu Nhật Bản là vào lúc ba giờ, y phải lập tức chuẩn bị một chút, đặc biệt phải quen thuộc những tài liệu liên quan.

Khi Dương Thường ra khỏi cửa còn đặc biệt giao phó trợ lý bên ngoài chú ý tình trạng Lục Hạo Thiên một chút rồi mới đi.

Lập tức liên hệ với đội ngũ trong quốc tế Sâm Uy mà buổi chiều sẽ tham gia đàm phán, xe riêng và tài xế của Lục Hạo Thiên Dương Thường tùy thời đều có thể điều động. Nhà hàng được định là nơi hẹn cách trụ sở chính cũng khá xa, Dương Thường dự tính lập tức đi tới đó trước, còn về tư liệu có thể xem trên xe.

Nhưng hôm nay cũng thật sự có phần xui xẻo, đầu tiên là Lục Hạo Thiên bị bệnh, sau đó trên đường Dương Thường đến nhà hàng vì trước đó có xảy ra tai nạn giao thông, nên xe cộ trên đường đã kẹt thành một con rồng dài.

“Sao rồi, không có cách nào vòng đi được sao?”

Dương Thường nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút nữa là tới ba giờ rồi. Người Nhật Bản là dân tộc có quan niệm đối với thời gian rất đặc biệt, nếu như đến trễ khăng định sẽ mang tới ảnh hưởng vô cùng bất lợi cho hợp đồng đàm phán sau đó.

Tài xế cũng gấp đổ đầu mồ hôi, không ngừng thò đầu ra ngoài cửa sổ để nhìn bên ngoài.

“Chúng ta đang ở chính giữa hàng xe, căn bản không có cách nào rẽ ngược lại, nhưng tôi thấy phía trước đã có cảnh sát tới xử lý rồi, chắc không cần quá lâu sẽ có thể thông đường.”

Dương Thường nhìn hệ thống định vị, nơi này cách mục tiêu còn khá xa, cho dù có xuống xe đi bộ cũng

khăng định không kịp, còn không bằng ngồi yên trong xe chờ đường được thông rồi lái xe đi còn nhanh hơn.

Quả nhiên đúng như dự đoán của tài xế, mười phút sau, hàng xe trên đường cuối cùng có thể bắt đầu di động.

Dương Phường thúc giục tài xế dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, nhưng đợi đến lúc y đến được nhà hàng, kim đồng hồ cho thấy rõ hiện thực y đến trễ gần hai mươi phút.

Dương Phường vội vàng mang theo đội ngũ đến phòng họp đã đặt trước, vừa tới ngoài cửa liền nghe thấy đại biểu bên phía công ty Nhật Bản ở bên trong oán giận nộ khí ngập trời.

“Tập đoàn quốc tế Sâm Uy quả thật là không có quan niệm thời gian mà, đàm phán quan trọng như vậy mà cũng có thể đến trễ!”

Dương Phường chỉnh trang lại quần áo thở trước một hơi, xem ra cuộc đàm phán lần này sẽ là chiến trường ác liệt.

17. Chương 17: Cổ Nhân

Phục vụ viên ở nhà hàng giúp Dương Phường mở cửa phòng hội nghị, Dương Phường mang theo nụ cười bước vào. Người của phía đối phương thấy người bên quốc tế Sâm Uy tới rồi, cũng không tiện trực tiếp trách móc cái gì, chỉ đứng lên bắt tay với Dương Phường.

“Thật là áy náy, trên đường gặp phải sự cố giao thông, cho nên tới trễ.”

Dương Phường vừa ngồi xuống, người của phía Nhật Bản lập tức ném vấn đề tới.

“Sao không thấy tổng giám đốc Lục?”

Dương Phường lập tức giải thích: “Thân thể tổng giám đốc Lục không thoải mái, hôm nay do tôi đại diện Sâm Uy đến thương lượng hợp tác với các vị.”

Lúc này người bên phía Nhật Bản sắc mặt càng thêm khó coi.

Người của tập đoàn quốc tế Sâm Uy trước tiên là đến trễ không nói, hiện tại thế nhưng ngay cả bóng dáng của Lục Hạo Thiên cũng không thấy, trực tiếp phá vỡ một người không chút tiếng tăm đến đàm phán cùng

họ, quốc tế Sâm Uy có phải là có chút hiếp người thái quá không?

Dương Phường vừa muốn nói gì đó, cửa của phòng hội nghị lại bị mở ra.

“Xin lỗi các vị, vừa rồi ra ngoài nhận cuộc điện thoại quan trọng, hy vọng không bỏ lỡ chuyện gì.”

Một người đàn ông anh tuấn bước nhanh từ ngoài cửa vào, trợ lý bên cạnh Dương Phường nhanh chóng tiến sát lại nói nhỏ vào tai y: “Người vừa vào là đại biểu đứng đầu của bên Nhật Bản trong lần đàm phán này, nhưng không phải là người Nhật Bản.”

Dương Phường nhìn người vừa vào, bất giác có chút kinh ngạc.

“Lý Trạch An?”

Người vừa vào nghe thấy có người gọi tên tiếng hoa của mình cũng có chút ngạc nhiên, nhìn sang thì phát hiện Dương Phường đang ngồi bên bàn hội nghị.

“Dương Phường?! Bạn học cũ! Trời a, sao lại bất ngờ gặp cậu ở đây!”

Trong mắt Lý Trạch An tràn đầy kinh hỉ.

Gặp được người quen vậy thì dễ bàn hơn nhiều rồi!

Dương Phường đứng lên ôm hữu nghị cùng Lý Trạch An.

“Sau khi tốt nghiệp đã lâu không gặp nhau, đợi lát nữa hội nghị kết thúc chúng ta đi riêng một chút!”

Dương Phường cười đáp ứng.

Lý Trạch An là bạn thân của Dương Phường lúc đại học, chẳng qua sau khi tốt nghiệp Dương Phường chọn lựa ở lại làm việc trong thành phố S, Lý Trạch An lại đi Mỹ tiếp tục học học vị MBA, sau đó hai người mất liên lạc, Dương Phường cũng không biết Lý Trạch An về nước từ hồi nào.

Dương Phường nhìn Lý Trạch An dùng tiếng Nhật lưu loát giải thích với những đại biểu khác quan hệ của hắn và Dương Phường. Xem ra địa vị của Lý Trạch An bên phía Nhật Bản rất cao, người bên đó vừa thấy Dương Phường là cố hữu của hắn, thì những lời nghi hoặc về thân phận Dương Phường vừa nãy không còn xuất hiện nữa.

Sau khi một bản nhạc chèn vào kết thúc, thương lượng hợp tác chính thức bắt đầu. Dương Phường và Lý

Trạch An làm công ra công, đều tận lực vì công ty của mình giành được lợi ích. Sau hơn ba tiếng đồng hồ, kế hoạch hợp tác đã bước đầu thành hình.

“Hôm nay trước tiên tới đây thôi, mọi người đều mệt rồi, khung sườn đã có rồi, chi tiết cụ thể để sau này hằng bàn, ý kiến mọi người thế nào?”

Dương Phường và các cấp dưới thương lượng một chút, mọi người đều đồng ý kiến nghị của Lý Trạch An.

“Được rồi, vậy thì tan họp thôi! Tôi muốn cùng bạn cũ của tôi đi riêng một chút, mọi người đều không có ý kiến gì chứ?”

Những người khác thấy Lý Trạch An đã lên tiếng, đều lục tục đứng lên bắt tay cáo biệt cùng Lý Trạch An và Dương Phường, đợi mọi người đều đi xong, Lý Trạch An cởi áo vest khoác ngoài nới lỏng cà vạt, vòng tay khoát lên vai Dương Phường.

“Đi, chúng ta đi uống một ly.”

Hai người ăn cơm ở đại sảnh xong, Lý Trạch An nhất thời cao hứng uống hơi nhiều.

“Dương Phường cậu thật là không có lương tâm, lâu như vậy cũng không liên hệ với tôi, nói thế nào thì chúng ta hồi đại học đã ở trong cùng ký túc xá suốt bốn năm đó!”

Lý Trạch An khi không phải trong trường hợp nghiêm túc thì là một người vô cùng hoạt bát, khi Dương Phường học đại học đã rất hiểu rõ điểm này của hắn.

“Cậu có thể nói tôi sao, cậu cũng không tìm tôi.”

Lý Trạch An cười vài tiếng.

“Được rồi, chúng ta đừng trách móc lẫn nhau nữa, hôm nay có thể gặp lại, chính là duyên phận ông trời sắp đặt a!”

Lý Trạch An chỉ lên trần nhà, ngữ khí rất khôi hài, Dương Phường không nhịn được bật cười.

“Kỳ quái thật, Dương Phường.” Lý Trạch An nhìn gương mặt đang lộ ra nụ cười của Dương Phường không dời mắt, trong giọng điệu có tình cảm tán thưởng không đủ dùng lời diễn tả: “Dương Phường, tại sao đã nhiều năm không gặp, cậu càng lúc càng... ách... xinh đẹp vậy?”

Dương Phường nghe Lý Trạch An nói không lựa lời bàn luận dung mạo của mình, giả vờ tức giận nói: “Cậu nói cái gì? Xinh đẹp? Cậu cho rằng tôi là mỹ nữ giai nhân gì đó sao? Ở Nhật lâu như vậy ngay cả nói

chuyện cũng không biết nói sao?”

Cha của Lý Trạch An cũng là ông chủ lớn có tiếng trong thương giới, hiện tại phát triển chủ yếu ở Đài Loan và Nhật Bản. Lần này công ty hợp tác với Sâm Uy chính là một sản nghiệp của nhà họ Lý.

“Tôi chẳng qua là lời thật nói thật mà thôi!”

Dương Phường nghe Lý Trạch An nói vậy bất giác có phần lúng túng, trường hợp này, tốt nhất là có thể nảy ra vấn đề khác để chuyển chủ đề: “Sau này cậu đừng nói như vậy nữa, không thì người không hiểu còn cho rằng cậu thích đàn ông.”

Lý Trạch An đặt ly rượu xuống, chân thành hỏi ngược lại Dương Phường: “Sao cậu lại biết tôi thích đàn ông?”

“A?!”

Dương Phường kinh ngạc, Lý Trạch An thấy phản ứng như rối gỗ ngây ngốc của Dương Phường bất giác cười lớn: “Ha ha ha, Dương Phường thật dễ gạt!”

Dương Phường biết mình bị đùa ghẹo, trên mặt hiểm khi lộ ra nét đỏ hồng, chỉ thiếu điều bổ nhào tới quất cho Lý Trạch An một trận.

“Ai da, cậu không còn biết giỡn như trước kia nữa.”

Dương Phường cười nói: “Không bằng kẻ thích ghẹo người như cậu.”

“Dương Phường, sau này cơ hội gặp mặt của chúng ta sẽ càng nhiều nga, ông già nhà tôi đã quyết định chuyển một phần sản nghiệp về nước phát triển, lần này hợp tác với tập đoàn quốc tế Sâm Uy chính là bước thử đầu tiên, nếu như có thể tốt đẹp, thì sau này tôi sẽ ở bên này quản lý sản nghiệp trong nước.”

“Vậy thì thật tốt.”

Dương Phường nâng ly nói: “Chúc cậu thành công, Trạch An.”

Lý Trạch An ý cười rất đậm, cũng cầm ly rượu lên, cùng với Dương Phường.

Nửa tháng sau, tất cả chi tiết hợp tác đều đã hoàn thành, song phương nhất trí quyết định phải mở một bữa tiệc chúc mừng kiêm tuyên bố tin tức, có thể giới thiệu một vài điều khoản hợp tác với thế giới bên ngoài, tin rằng đối với cổ phần của hai bên đều sẽ mang tới ảnh hưởng tốt đẹp.

Bữa tiệc được định tại khách sạn nơi Nhật Bản trọ lại, lần hợp tác này song phương đều rất coi trọng, tiệc rượu cũng được bỏ một khoản lớn, cha của Lý Trạch An cũng sẽ bay từ Nhật Bản sang tham gia, để phối hợp với sự tiếp đãi long trọng, Lục Hạo Thiên tự nhiên cũng phải ra mặt trong bữa tiệc này.

“Này, tiệc rượu buổi tối sẽ phải mang theo bạn gái, làm sao đây, nếu có bạn gái thì mang theo để mọi người nhận thức đi?”

Lý Trạch An theo thói quen quàng vai Dương Phường nói.

“Tôi không có bạn gái.”

Dương Phường cười cười, mượn cớ xoay người lấy đồ tránh khỏi sự tiếp xúc thân thể quá mức thân mật của Lý Trạch An.

“A? Không phải đi, với một thanh niên tài trí tuần tú làm việc tại Sâm Uy như cậu, làm sao có thể không có hoa bướm đuổi theo?” Lý Trạch An cảm thấy kinh ngạc.

Dương Phường một bên chỉnh lý văn kiện trong tay một bên lại như đang suy nghĩ gì đó, nghĩ một lát, nhin không được hỏi: “Nhất định phải mang bạn gái theo sao? Theo như tôi biết, tổng giám đốc Lục cũng không có bạn gái...”

Lý Trạch An cười lớn: “Không nhất định là bạn gái hay vợ mới có thể làm bạn nữ đồng hành, chỉ cần là nữ không phải là được rồi sao.”

Dương Phường không biết tại sao, trong giọng điệu khó thể che giấu sự lạc lõng: “Vậy cậu thì sao, cậu chuẩn bị mang theo bạn gái cậu đi sao?”

Lý Trạch An hơi ngạc nhiên nhìn Dương Phường: “Tôi nói cậu a Dương Phường, rốt cuộc cậu là thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

“A? Cái gì?”

Thấy Lý Trạch An hỏi như vậy, Dương Phường phản ứng không kịp.

“Lần trước không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Tôi chỉ thích đàn ông, ok?”

Dương Phường mở banh hai mắt: “Lần trước không phải cậu đang giỡn với tôi sao?”

“Lúc đó tôi cho rằng cậu đang thăm dò tôi, cho nên mới nói như vậy, mấy tạp chí lắm nhảm cậu xem không ít rồi đi?”

Tạp chí lảm nhảm đã từng lên chụp trộm bức hình một thanh niên xinh đẹp thường xuyên ra vào biệt thự của Lý Trạch An, bên ngoài cũng có một khoảng thời gian lan truyền Lý Trạch An là gay, chẳng qua Lý Trạch An trước giờ chưa từng chính thức ứng đáp vấn đề này.

“Cậu như vậy ba cậu biết không?”

Lý Trạch An không xem ra gì nhún nhún vai: “Không có gì ghê gớm, ba tôi lại không phải chỉ có một mình tôi là con, tôi đối với phụ nữ chính là không cứng được, chuyện này ông cho dù có dùng gậy đánh chết tôi cũng không thể dùng.”

Dương Phường vốn còn muốn nói gì đó, di động trong túi liền vang lên. Dương Phường nhìn lên màn hình hiển thị, là Lục Hạo Thiên gọi tới, liền chào Lý Trạch An một tiếng rồi ra ngoài nhận điện thoại.

“Thật là kỳ quái, Lục Hạo Thiên không phải là cấp trên của Dương Phường sao? Tại sao tiếp điện thoại của cấp trên cũng phải cố ý tránh mình? Hơn nữa nghe nói Dương Phường là gần đây mới bị kéo về, vừa tới liền ngồi lên vị trí quan trọng như vậy, theo lý mà nói là chuyện không mấy có khả năng...”

Lý Trạch An là người tinh quái, lập tức nghĩ được có gì không đúng.

“Lẽ nào...”

Lý Trạch An cười thầm, bất luận thế nào, trong bữa tiệc rượu hôm nay, đáp án mà hắn muốn biết thì sẽ phải làm cho rõ.

Sau khi Dương Phường ra ngoài, tìm nơi tứ phía không người mới ấn nút nhận máy.

“Alô.”

Giọng nói thấp trầm của Lục Hạo Thiên từ đầu bên kia truyền tới.

“Phường Phường, em đang ở đâu?”

“Tôi đang ở trong phòng hội nghị thương lượng với Lý Trạch An chuyện tiệc rượu tối nay.”

Giọng nói bên kia điện thoại do dự một chút, khiến Dương Phường cảm thấy Lục Hạo Thiên chắc muốn nói rồi lại thôi.

“Anh muốn nói cái gì? Nói đi.”

Lục Hạo Thiên ngừng một lát sau mới đề thấp giọng nói:

“Em chắc đã nghe Lý Trạch An nói rồi, tiệc rượu tối nay yêu cầu phải mang bạn gái tham gia.”

Trong lòng Dương Phường lộp độp một chút, y vội vàng ổn định lại tâm tình, cố ý không xem trọng nói: “Tôi đương nhiên biết.”

“VẬY ANH...”

“Đây có là gì, tiệc rượu thương nghiệp đương nhiên phải có phụ nữ tham gia, không thì cả căn phòng toàn đàn ông thật quá vô vị, hơn nữa các phóng viên cũng không biết phải chụp hình ai.”

Lục Hạo Thiên thấy Dương Phường dùng ngữ khí không coi trọng gì, hòn đá trong lòng mới tạm thời buông xuống.

“Vậy được, tối nay anh sẽ dẫn bộ trưởng Shelly của bộ quan hệ xã hội lên đài. Còn em?”

“Tôi không dự tính dẫn theo bạn nữ, tôi cũng không phải là nhân vật quan trọng đặc biệt gì.”

Nghe Dương Phường nói không mang theo bạn nữ, Lục Hạo Thiên cũng rất vui vẻ, nói thêm một chút với Dương Phường rồi mới ngắt điện thoại.

Dương Phường nhận cuộc gọi xong, nhất thời hoang mang hốt hoảng, cũng không biết bản thân làm sao trở vào trong phòng làm việc, Lý Trạch An này giờ ngồi đợi trong đó gọi mấy tiếng y mới phản ứng lại.

“Này, boss của cậu mắng cậu sao? Muốn trừ tiền lương của cậu hay muốn sa thải cậu, sao sắc mặt cậu lại kém như vậy?”

Dương Phường lúc này mới phát hiện bản thân ở trước mặt Lý Trạch An thất thần, vội chấn chỉnh lại tinh thần.

“Không có, chỉ là gần đây quá bận, hơi mệt thôi.”

Lý Trạch An đương nhiên biết Dương Phường đang nói dối, vừa rồi còn tốt tại sao nhận điện thoại của Lục Hạo Thiên xong rồi liền mệt? Hơn nữa sắc mặt của Dương Phường lại khó xem như thế, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy không khác gì tình nhân cãi cọ.

Lý Trạch An cũng không vạch trần y, chỉ vỗ vai Dương Phường.

“Vậy tôi đi trước, cậu nghỉ ngơi một chút đi, tối nay gặp lại ở bữa tiệc.”

“Được.”

18. Chương 18: Tiệc Rượu

Dương Phường tiễn Lý Trạch An đi xong lại ngây ngẩn một lúc, thậm chí nghĩ không biết có nên gọi điện cho Lục Hạo Thiên nói y không muốn tới bữa tiệc không.

Nhưng suy nghĩ xoay chuyển, đường đột gọi điện nói một chuyện như vậy, lấy tâm tư của Lục Hạo Thiên khẳng định sẽ nhìn ra y có vấn đề, đến lúc đó lại dẫn lên sự cảnh giác của anh thì không tốt.

Suy nghĩ rất lâu, Dương Phường vẫn quyết định phải cố chống đỡ tham gia bữa tiệc tối nay.

Buổi tối bảy giờ, trước cửa khách sạn Nhật Hàng xe cộ tấp nập, rực rỡ đủ màu.

Vì boss lớn của công ty hai bên đều sẽ ra mặt trong bữa tiệc này, cho nên các lãnh đạo đều tụ tập hết ở đây, đủ loại xe hiệu mỹ nữ liên tiếp lên sân diễn, phóng viên mảng tài chính và mảng giải trí chen chúc trước hành lang đến mức một giọt nước cũng chảy không qua, đèn flash chớp nháy không ngừng.

Dương Phường thuộc loại người không nổi bật, trực tiếp xuống xe rồi đi thẳng vào thang máy đi lên hội trường, không giống như người khác để tài xế mở cửa rồi bước đi trên tấm thảm đỏ trải bên ngoài.

Khi Dương Phường lên tới hội trường, Lý Trạch An đã ngồi trên ghế đợi y.

Lý Trạch An cong tay lại nhìn đồng hồ: “Àn, bảy giờ rồi, hai kẻ đầu đàn sắp phải ra mặt rồi.”

Lý Trạch An vừa nói xong, Dương Phường liền thấy đèn ở hội trường tối lại, chỉ có một bóng đèn chiếu tập trung vào lối vào trước cửa lớn, mọi người nao nao đứng lên vỗ tay, Dương Phường cũng đứng lên theo.

Phục vụ ở khách sạn mở cửa, cha của Lý Trạch An Lý Càn và Lục Hạo Thiên một trước một sau xuất hiện trong tầm nhìn của quần chúng.

“Thật là, ông già thú vị này thật không sợ mất mặt, tôi còn cho rằng ông sẽ mang theo vợ lẽ thứ tư tới, ai biết khi gần đi lại đổi thành một tiểu minh tinh nổi tiếng?”

Lý Trạch An cố ý sáp lại bên tai Dương Phường nói: “Vẫn là tổng giám đốc Lục của cậu đáng tin cậy hơn, cô gái bên cạnh anh ta rất đáng tán thưởng.”

Kỳ thật không cần Lý Trạch An nhắc nhở, Dương Phường cũng có thể thấy rõ.

Người con gái tên Shelly đang thân mật khoát tay Lục Hạo Thiên đi vào có dáng người đáng kiêu ngạo và gương mặt đẹp đẽ, bộ lễ phục váy ngắn bó sát màu rượu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng tuyết của cô, mỹ lệ động nhân.

Lúc này, Shelly đang dựa vào người Lục Hạo Thiên, cùng người đàn ông này chia sẻ tiếng tung hô của mọi người.

Shelly cười rất mê người, trong mắt khó che giấu sự kiêu ngạo.

Đúng a, người phụ nữ có tư cách đứng bên cạnh Lục Hạo Thiên, cho dù trước mắt vẫn không phải là vợ hoặc bạn gái chính thức của anh thì lại thế nào? Ít nhất hiện tại cô đang được hưởng thụ đãi ngộ mà cô nên có.

Ánh đèn tập trung lên người mình, ánh mắt của mọi người không có ai ngoại lệ không bị mê lực của mình hấp dẫn.

Shelly thậm chí có thể cảm nhận được trong những nơi ám tối không được ánh đèn chiếu lên, đủ loại phụ nữ đang bắn những ánh mắt ngưỡng mộ hoặc ghen tỵ lên người mình.

Trường hợp này, khiến cô cảm thấy mình như sắp được đứng lên vị trí nữ vương cao hơn hẳn những phụ nữ khác.

Không có ai lại không thích cảm giác thành tựu này.

Dương Phường cảm thấy một màn trước mặt này vô cùng chói mắt, y thậm chí muốn không quản cái gì nữa mà quay người bỏ đi, nhưng toàn thân lại đông cứng như tảng đá.

Kỳ thật, y sớm đã biết rồi, trong lòng cũng trong suốt vô cùng tựa thủy tinh.

Cho dù mình có ưu tú hơn nữa thì sao chứ? Cho dù Lục Hạo Thiên có yêu y hơn nữa thì sao chứ?

Ông trời chính là không công bằng như vậy, giới tính của y đã được sắp đặt rồi, bất luận y bỏ ra bao nhiêu nỗ lực cho phần tình cảm này cũng vậy, y vĩnh viễn đều chỉ có thể giống như hôm nay đứng ở đây ngước lên mà nhìn.

Ngước nhìn người đàn ông tựa như thần thánh kia_____ và nữ thần kiêu ngạo bên cạnh anh.

Mọi người đều sẽ chúc phúc họ, cho dù giữa họ không tồn tại cái gọi là tình yêu chân thật, nhưng ít nhất,

sự tương tác giữa hai giới tính, là chuyện được dư luận cho phép và khoan dung.

Vậy, còn Dương Phường y thì sao?

Ai sẽ lĩnh hội được tâm tình giờ này phút này của y?

Lại có ai sẽ chú ý đến một người đàn ông ở ngoài tầm mắt mọi người tự ai điều cho ‘mối tình’ vô lý của mình?

Dương Phường chỉ cảm thấy cổ họng của mình trở nên rất chặt rất chặt, nhịn không được nuốt nước miếng không ngừng, nhưng vẫn cảm thấy từng trận buồn nôn xông lên ngực, khó chịu như sắp tắt thở.

Lục Hạo Thiên biết gọi điện an ủi tâm tình y trước khi bữa tiệc bắt đầu, đã là rất tốt rồi. Ít nhất, so với cha của Lý Trạch An Lý Cần đồng thời có bốn năm người vợ lẽ thì tốt hơn nhiều đúng không?

Dương Phường muốn tự an ủi bản thân, nhưng càng nói lại càng cảm thấy trong lòng khó chịu, càng nói lại càng cảm thấy con mắt thật đau. Cổ tay đặt dưới gầm bàn sớm đã bị Dương Phường vặn muốn nát, nhưng Dương Phường một chút cũng không cảm thấy đau đớn trên tay, y chỉ biết bản thân đau khổ đến sắp chết mất rồi.

Cuối cùng khi Lục Hạo Thiên lên bục đọc diễn văn, Dương Phường thực sự không thể chống đỡ nữa, y cố gắng khắc chế không để cho mình phát ra âm thanh quá run rẩy, chào một tiếng cùng Lý Trạch An, rồi tự một mình đi tới phòng vệ sinh.

Lục Hạo Thiên đứng trên bục đọc diễn văn, ánh mắt lại vẫn luôn tìm kiếm trong hội trường, anh không biết Dương Phường rốt cuộc ngồi ở bàn nào.

Nhưng trong trạng thái đèn của cả hội trường vẫn còn bị bật ở chế độ tối mờ, anh thật sự không cách nào lập tức tìm được Dương Phường trong biển người này.

Lục Hạo Thiên có phần gấp gáp, nhưng vẫn nhất định phải đọc cho xong phần diễn văn rồi mới nói.

Dương Phường lúc này đang nhốt mình trong nhà vệ sinh, ngồi lên nắp bồn cầu lặng lẽ khóc.

Một người đàn ông ở vào trường hợp này lại khóc thành bộ dạng này thật sự không quá thích hợp, nhưng Dương Phường đã không thể khống chế mình nổi nữa, y thậm chí còn có xung động muốn tự tát mình mấy cái.

Wướng mắc cùng Lục Hạo Thiên thế này thật sự rất mệt rất khó chịu, Dương Phường cảm thấy mình thật sự không còn sức lực để kiên trì nổi nữa.

“Dương Phường, cậu đang ở trong đó sao? Cậu không sao chứ?”

Ngoài cửa truyền tới tiếng của Lý Trạch An.

Dương Phường vội vàng dùng tay lau mặt đáp lời: “Bụng của tôi không thoải mái, cậu không cần đợi tôi, một lát nữa tôi sẽ tự trở về.”

Hai tay Lý Trạch An khoanh lại ôm trước ngực cười nói: “Dương Phường, vở kịch này cậu diễn rất dở, đừng lừa tôi nữa, nhanh đi ra, có chuyện gì cứ nói với tôi đi.”

Dương Phường nghe Lý Trạch An nói như vậy, lập tức có chút hoảng loạn.

“Cậu nói cái gì, tại sao tôi nghe không hiểu?”

Lý Trạch An bắt đắ dĩ uy hiếp: “Cậu nếu như còn không chịu ra, tôi liền bước lên sân khấu của bữa tiệc dùng micro nói cho tất cả mọi người ở đây biết cậu thích tổng giám đốc Lục!”

“Lý Trạch An, cậu điên rồi sao?!”

Cửa buồng vệ sinh cuối cùng cũng được mở, Dương Phường giống như con thỏ hai mắt đỏ bừng hung ác trừng trừng nhìn Lý Trạch An, bộ dáng như muốn thiên đao vạn quả hấn.

“Được rồi được rồi, tôi chỉ là lo lắng cậu tự nhốt mình trong nhà vệ sinh khóc nghẹn mà chết nên mới lừa cậu đi ra thôi!”

“Hơn nữa, thái độ vừa rồi của cậu thật sự rất rõ ràng, sắc mặt cậu khi nhìn Shelly rất khủng bố, bộ dáng như hận không thể đem cô gái đó thiên đao vạn quả. Người khác có thể nhìn ra hay không tôi không biết, nhưng mà, tôi là người đồng đạo với cậu, biểu hiện của cậu rõ ràng như thế mà tôi còn không thể nhìn ra thì tôi thật sự là kẻ mù rồi.”

Dương Phường đẩy Lý Trạch An một cái để hấn tránh đường ra.

“Tôi thích ai ghét ai đó là chuyện riêng của tôi, không cần đến phiên cậu lo.”

Lý Trạch An thấy tâm tình y có phần kích động, lập tức giơ hai tay xin hàng.

“Được được được, tôi không có ý lo tới chuyện riêng của cậu, hơn nữa cậu yên tâm, miệng của tôi rất chặt, khẳng định sẽ không bán đứng cậu, tôi và cậu là bạn không phải địch, cậu không cần phải dựng lên như con nhím với tôi đâu!”

Dương Phường thấy thái độ của mình đối với Lý Trạch An dường như có chút quá phận, mới hít sâu mấy hơi cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

“Hiện tại tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Lý Trạch An hơi kinh ngạc.

“Cậu xác định? Không thì chúng ta về sớm đi, dù sao bữa tiệc này là làm cho phương tiện truyền thông coi, không có chúng ta cũng không sao.”

Dương Phường lắc đầu: “Tôi phải đợi đến khi tiệc tan mới đi.”

Một lát nữa Lục Hạo Thiên nhất định sẽ tìm kiếm mình trong hội trường, nếu như không gặp mình, khẳng định lại nảy sinh nhiều chuyện.

Lý Trạch An đương nhiên không biết kế hoạch của Dương Phường, nhưng Dương Phường nếu như đã nói không đi Lý Trạch An đương nhiên cũng sẽ ở lại bữa tiệc này cùng y. Đợi khi hai người đi ra khỏi nhà vệ sinh, bữa tiệc đã chính thức bắt đầu, ánh đèn đã được hồi phục lại bình thường.

Lục Hạo Thiên và Lý Càn đều bị đủ người tiến tới vây quanh chúc mừng, nhất thời mất một lúc cũng không thể nào tránh đi để tìm Dương Phường, Dương Phường cũng rất vui mừng nhẹ nhõm, lúc này y không muốn nói chuyện với Lục Hạo Thiên.

Lý Trạch An dẫn Dương Phường tránh đến một góc xa Lục Hạo Thiên nhất ngồi xuống, bên đó vừa khéo có một quầy rượu, khách khứa có thể gọi món rượu mà họ thích.

“Cho tôi một ly vodka, cảm ơn.”

“Bắt đầu đã uống loại rượu nặng như vậy? Cậu có chịu nổi không đó?” Lý Trạch An nhìn bộ dáng Dương Phường, khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng.

“Cậu quản gì tôi.”

Dương Phường nhận lấy rượu từ người pha chế, một phát uống cạn nửa ly.

“Cậu không biết cái gì gọi là mượn rượu giải sầu càng sầu thêm sao?”

Dương Phường không để ý tới Lý Trạch An, chỉ càng thêm cố sức nốc rượu.

Lý Trạch An khoát vai Dương Phường phóng khoáng nói: “Thật điệu nghệ, thật man! Lão tử tôi hôm nay cũng phải bồi cậu đến cùng, cũng lấy cho tôi một ly vodka.”

Hai người cứ như vậy ngồi trong góc uống rượu, tửu lượng Dương Phường không tốt, uống mấy ly rượu mạnh vào bụng đã bắt đầu nóng bụng rồi.

“Cậu nói xem, cậu nói xem anh ta dựa vào cái gì...”

“Tôi chăm, chăm sóc anh ta, chăm sóc anh ta tròn ba năm, cái gì, cái gì cũng đều cho anh ta...”

“Lý Trạch An, cậu biết, biết không, tôi kỳ thật thật sự, thật sự không có khát cầu cái gì...”

“Tôi chỉ muốn anh ta, anh ta tha cho tôi, để, để tôi một mình sống tốt...”

“Đừng, đừng gặp... để tôi gặp anh ta... ôm người phụ nữ khác...”

“Ách, không! Ôm người đàn ông khác cũng không được!!”

“Lý Trạch An!”

Dương Phường hoàn toàn uống say, nắm cổ áo Lý Trạch An liều mạng lay lắt.

“Cậu nói xem, cậu nói xem tôi có phải rất ngốc không?!”

“Cậu, cậu nói đi, đã đến nước này rồi mà tôi còn, còn khó chịu như vậy, có phải là ngu si lắm không?!”

Dương Phường dùng sức quá độ, chân chợt mềm đi trượt khỏi ghế cao ở quầy rượu.

Lý Trạch An vội vã đỡ y, nhất thời cũng không khống chế tốt lực thăng bằng, chỉ có thể cùng nhau ngã ra đất.

Hai người tuy ở trong góc khá xa của bữa tiệc, nhưng một trận động tĩnh này cũng có phần hơi lớn, không bao lâu đã lập tức thu hút ánh mắt của vô số người trong hội trường.

“Dương Phường, cậu thật là!”

Lý Trạch An dìu Dương Phường đứng lên, quay ra giải thích với những ánh mắt nghi hoặc tứ phía: “Xin lỗi, bạn của tôi uống say rồi.”

Nhìn Dương Thường uống đến đỏ bừng hai má, lẩm ba lẩm bầm nói mấy lời mình nghe không hiểu, Lý Trạch An phát hiện, người đàn ông trong lòng của hắn, thật sự có rất nhiều bí mật.

Hơn nữa, người đàn ông ôm nhiều bí mật, luôn sẽ có lực hấp dẫn lớn nhất.

“Dương Thường, tôi hình như cũng có chút thích cậu rồi.”

Lý Trạch An trước giờ từng vượt qua ngàn bụi hoa cỏ, nhưng trên người không dính lá rụng, phần lớn đều là người khác dán dính lấy hắn, rất ít khi hắn động tâm với người khác.

Dương Thường cũng thật sự là một sự tồn tại khiến hắn ngoài ý muốn.

Lý Trạch An ôm vai Dương Thường đi bằng cửa hông ra khỏi hội trường, quá tập trung nên đã bỏ qua một tia nhìn sắc bén ném tới sau lưng mình.

19. Chương 19: Say Rượu

“Con thô con chết tiệt, nhanh như vậy sao lại gây chuyện với đàn ông rồi! Còn chọn ngay trường hợp quan trọng này làm mất mặt! Thật tức chết ta mà.”

Rất hiển nhiên, Lý Càn cũng bị trận ồn ào đó thu hút tầm mắt, vừa nhìn thấy một trong hai đương sự đó là con trai của mình, hơn nữa trong lòng Lý Trạch An còn đang ôm một người đàn ông tuấn tú vì say rượu mà mặt như cây đào, tư duy theo quán tính trào lên, lập tức cho rằng Lý Trạch An thật xấu không sửa đổi, lại đi chọc tới đàn ông trong bữa tiệc quan trọng này, càng nhịn không được thăm mắng vài câu.

Tuy âm lượng của Lý Càn không lớn, nhưng vẫn để Lục Hạo Thiên nghe được.

“Tổng giám đốc Lý, ngài vừa rồi nói con trai của ngài...”

Lý Càn thấy Lục Hạo Thiên đặc biệt hỏi tới chuyện này cũng vô cùng lúng túng: “Ách, thực là chuyện xấu trong nhà đã phiền tới tổng giám đốc Lục rồi.”

Còn chưa đợi Lý Càn nói xong, Lục Hạo Thiên đã bước nhanh ra khỏi hội trường.

“Hả, tổng giám đốc Lục, cậu muốn đi đâu? Bữa tiệc còn chưa kết thúc mà!”

Lục Hạo Thiên hoàn toàn không để ý tới tiếng gọi với của Lý Càn sau lưng, chỉ âm trầm nét mặt bước nhanh xuống bãi đậu xe.

Tốc độ của Lục Hạo Thiên đương nhiên nhanh hơn Lý Trạch An đang tha một con quỷ say rượu rất nhiều, cho nên trước khi Lý Trạch An đưa được người vào trong xe của mình, Lục Hạo Thiên đã cản trước mặt hắn.

“Giao người lại cho tôi.”

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Lý Trạch An sớm đã đâm máu tại chỗ.

“Xin lỗi tổng giám đốc Lục, Dương Phường chỉ là nhân viên của anh mà thôi, mà tôi lại là bạn tốt của cậu ấy, thứ bậc ưu tiên so ra cao hơn anh, hơn nữa hiện tại đã là giờ tan tầm, tôi dựa vào cái gì mà giao người lại cho anh?”

“Tôi và cậu ấy không chỉ là quan hệ của ông chủ và nhân viên.”

Lục Hạo Thiên bước dần dần tới chỗ Lý Trạch An, khí thế bức người.

“Vừa rồi tôi đã đáp ứng sau khi Dương Phường say rượu tôi sẽ chăm sóc cậu ấy, anh...”

“Phí lời nói ít thôi, giao người ra đây, tôi không muốn động thủ với cậu.”

Lục Hạo Thiên đương nhiên biết con chim khổng tước trước mặt anh là loại hàng nào, hơn nữa anh sớm đã cảm giác được tâm tư của người đàn ông này đối với Dương Phường không đơn giản, anh không thể để Lý Trạch An dẫn Dương Phường đi trước con mắt của mình.

“Lục Hạo Thiên, khốn kiếp!”

Dương Phường đã hoàn toàn say túy lúy, cũng không biết có phải là vì nghe thấy giọng nói của Lục Hạo Thiên hay không, thế nhưng vào trong trường hợp tình cảnh này lại gằm lên một câu như vậy.

“Ha ha, tổng giám đốc Lục anh nghe thấy chưa, Dương Phường căn bản rất ghét anh mà!”

Trong mắt Lục Hạo Thiên xẹt qua thần sắc bị thương, nhưng rất nhanh lại bị anh che giấu.

“Cậu ấy say rồi.”

Lý Trạch An vô lại cười nói: “Tôi cũng biết cậu ấy say rồi, cho nên dự định mang cậu ấy về nhà tôi chăm sóc cẩn thận một chút.”

“A!”

Không đợi Lý Trạch An đắc ý xong, đã nghe thấy một tiếng kêu đau, trước khi hắn kịp phản ứng lại, Dương Phường đã nằm trong tay Lục Hạo Thiên.

Bị quyền mạnh mẽ của Lục Hạo Thiên đâm lên mặt, Lý Trạch An rờ rờ khoe môi mình, lau đi một chút máu.

“Tổng giám đốc Lục, nếu anh đã không thể cho cậu ấy những gì cậu ấy muốn, thì cũng không nên bá chiếm con người cậu ấy không buông như vậy!”

“Anh có biết hành động tối hôm nay của anh đối với cậu ấy mà nói là tổn thương lớn đến thế nào không? Tôi không giống như anh, chuyện tôi chỉ thích đàn ông tôi sớm đã biết rõ rồi, ba của tôi cũng sẽ không lo đến chuyện tôi ở cùng với ai. Tôi căn bản không sợ ánh mắt thế tục, nếu như là tôi, tôi sẽ quang minh chính đại dẫn cậu ấy bước vào bữa tiệc tối nay, anh có thể làm được không? Lục Hạo Thiên?!”

Lục Hạo Thiên cũng bị sự chấp vắn của Lý Trạch An làm ngưng trệ, nhưng anh vẫn như cũ ôm chặt Dương Phường đang say túy lúy vào lòng mình.

Thì ra, giọng điệu làm như không để ý của Dương Phường trong điện thoại, kỳ thật càng nói rõ sự vướng mắc trong lòng y.

Ngốc nghếch, tại sao không nói thật với anh?

Lục Hạo Thiên ôm Dương Phường say túy lúy, trong lòng khó tránh khỏi một trận buồn bã.

Nhưng đối với Lý Trạch An, Lục Hạo Thiên vẫn dùng sắc mặt âm trầm: “Tiểu tử, tốt nhất cậu nên tránh xa cậu ấy một chút, nếu không, kế hoạch ba cậu muốn trở về nước sẽ hoàn toàn tan nát.”

Lý Trạch An không cho rằng như vậy cười đáp: “Anh cũng là dùng thủ đoạn như vậy để uy hiếp Dương Phường đúng không? Ha ha, Lục Hạo Thiên, anh cũng chỉ có bản lĩnh ở mặt này mà thôi.”

Trách cứ một phát trúng tim đen, ngay cả Lục Hạo Thiên cũng có chút chịu không nổi.

“Chuyện giữa tôi và Dương Phường, không cần một người ngoài như cậu lo lắng.”

Không muốn lại phí lời với Lý Trạch An, Lục Hạo Thiên ôm ngang Dương Phường lên, mang vào trong xe mình.

Thắt dây an toàn cẩn thận cho Dương Phường, Lục Hạo Thiên khởi động máy xe.

“Phường Phường, em không ngoan, xem anh làm sao trừng phạt em.”

Lục Hạo Thiên mang Dương Phường về biệt thự của mình.

Đây là lần đầu tiên Dương Phường đến nhà Lục Hạo Thiên, tuy hiện tại y say đến bất tỉnh nhân sự.

Lục Hạo Thiên nhìn người đang nằm trên sofa tỏa đầy mùi rượu kia một cái, tạm thời áp chế nộ hỏa, cúi người cởi hết quần áo của Dương Phường, ôm y vào trong phòng tắm.

Bồn tắm mát xa trong phòng tắm của Lục Hạo Thiên rất lớn, hai người chui vào cũng vẫn rộng rãi dư chỗ.

Dương Phường vẫn liên tục lảm nhảm những lời anh nghe không hiểu, nhưng không cần đoán Lục Hạo Thiên cũng biết chắc là đang oán trách mình.

Thở dài một tiếng, Lục Hạo Thiên ôm người vào trong lòng, từng chút từng chút xối nước lên người Dương Phường.

Nghe nói tắm rửa có thể nhanh xóa bỏ mùi rượu, Lục Hạo Thiên ôm Dương Phường tẩy rửa hơn nửa tiếng mới kéo người ra ngoài.

Dùng khăn tắm loại lớn bọc Dương Phường mang ra đặt lên giường, Dương Phường vẫn chưa tan rượu, cả người đều rất khó chịu, lăn tới lăn lui trên giường, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

Lục Hạo Thiên sợ Dương Phường lăn xuống giường, chỉ đành ngồi cả người lên kẹp y trên giường, không để y lăn lộn nữa.

Đợi Dương Phường không dễ gì ngừng nghỉ được một chút, Lục Hạo Thiên cũng không có hứng thú tính toán gì với một người đã say thành như vậy, dự định đợi tới ngày mai sau khi y tỉnh rượu lại nói.

Dương Phường ở trong lòng Lục Hạo Thiên tựa như con mèo nhỏ không an phận nhúc nhích không ngừng, Lục Hạo Thiên thấy y khó chịu như vậy cũng đau lòng, cứ chốc chốc lại giúp y vuốt lưng.

Hơi rượu của Dương Phường tan đi một chút, không biết sao lại mở mắt ra.

“Tiểu Thiên?”

Đây là nhũ danh khi Lục Hạo Thiên còn ở nhờ trong nhà Dương Phường, Lục Hạo Thiên đã rất lâu không nghe được Dương Phường gọi mình như vậy, trong ánh mắt lập tức lộ ra kinh hỉ khó che giấu.

Dương Phường nâng tay lên, vuốt lên mặt Lục Hạo Thiên.

“Tiểu Thiên cậu làm sao vậy? Cậu có phải là không vui hay không?” Ngón tay Dương Phường ấn lên chân mày đang chau lại của Lục Hạo Thiên, “Cậu đừng như vậy, có gì không vui, nói với tôi đi!”

Xem ra Dương Phường đã hoàn toàn lầm lẫn, từ cách nói chuyện của em có thể nhận thấy, em hình như cho rằng mình còn là Lục Hạo Thiên mấy năm trước sao?

“Cậu đừng không nói chuyện a, lẽ nào cậu ở trong nhà tôi không được vui sao? Cậu yên tâm, chỉ cần cậu thích, tôi sẽ luôn sống với cậu, tôi và ba mẹ sẽ không để cậu trở về.”

Dương Phường ôm Lục Hạo Thiên như ôm con gấu nhồi bông, đáng tiếc Lục Hạo Thiên bất luận là trước kia hay hiện tại, dáng người đều lớn hơn Dương Phường rất nhiều, Dương Phường ôm Lục Hạo Thiên như vậy, trong con mắt người khác càng giống như con koala đang đu cây.

Chẳng qua Lục Hạo Thiên nhiều năm về trước không hề tương xứng với ngoại hình của mình, trong lòng ngập tràn những thứ chỉ cần đụng nhẹ cũng vỡ. Lục Hạo Thiên chính là bị vòng ôm dịu dàng của Dương Phường chinh phục, anh vẫn còn nhớ rất rõ, bắt đầu từ ngày mà Dương Phường mở rộng vòng tay với anh, anh đã yêu cậu bé trai thích cười như ánh mặt trời này rồi.

Vì Dương Phường, Lục Hạo Thiên không còn chọn lựa nào khác, chỉ có thể bắt mình phải mạnh mẽ lên, anh phải làm một người để Phường Phường của anh có thể dựa vào.

Lục Hạo Thiên một chút cũng không hối hận chuyện mình rời đi năm đó, tuy anh đối với Dương Phường có rất nhiều lưu luyến và không nỡ, nhưng anh biết tách biệt chỉ là tạm thời, đợi khi anh quay trở lại, anh có thể cho Dương Phường tất cả những gì y muốn.

Anh vẫn luôn nghĩ như vậy.

Nhưng từ hôm nay xem ra, Phường Phường của anh tựa hồ không được vui vẻ và sung sướng như trong tưởng tượng của anh.

Phường Phường của anh khóc rồi, hơn nữa là khóc trong vòng tay người đàn ông khác.

Nhận thức được sự thật này, Lục Hạo Thiên âm trầm bóp nát ly rượu trong tay.

Có lẽ là anh nghĩ mọi chuyện quá đương nhiên rồi.

Tất cả những gì hiện tại anh có, năm đó đều không phải là thứ Dương Phường để tâm. Năm đó anh nghèo rớt mùng tơi, còn là kẻ mắc chứng tự kỷ đi tới đâu cũng bị người ta ghét, Dương Phường không phải cũng rất thích anh sao?

Nhưng tại sao hôm nay khi anh đã có cả đế quốc Sâm Uy, khi anh có thể cho Dương Phường vô tận những

vật chất và lợi ích, Phường Phường của anh lại rời khỏi anh càng lúc càng xa?

Lục Hạo Thiên tuy là một kẻ nhẫn tâm trên thương trường, nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ động tâm với một mình Dương Phường. Nếu nói đến cách suy đoán lòng người, về mặt này anh vĩnh viễn không bằng vị công tử nhà giàu Lý Trạch An.

“Phường Phường, em nói cho anh biết, em rốt cuộc làm sao vậy?”

Lục Hạo Thiên nhin không được nắm vai Dương Phường lay lắt.

“Em nói a, tại sao em khóc? Anh rốt cuộc đã làm sao cái gì?”

Dương Phường bị Lục Hạo Thiên lắc đến rối loạn, càng mơ mơ lợi hại.

“Tiểu Thiên ngu ngốc!”

Dương Phường đánh rớt tay Lục Hạo Thiên, chuyển qua dùng tay mò mặt anh.

Chóp mũi hai người đụng nhau, Lục Hạo Thiên có thể rõ ràng ngửi được hương thơm sữa tắm tỏa ra từ người Dương Phường.

“Tôi sao lại không thích cậu được? Trên thế giới này, người tôi thích nhất chính là cậu nha!”

Dương Phường cười rất vui vẻ, Lục Hạo Thiên nghe thấy càng vui sướng.

“Thật sự? Em thật sự không có thích người khác?”

Lục Hạo Thiên ôm chặt Dương Phường, cao hứng đến muốn bùng nổ.

Dương Phường thấy Lục Hạo Thiên cười cũng liền ha ha cười ngốc nghếch theo, hoàn toàn không biết vào lúc này y đang hoàn toàn trần truồng co vào trong lòng Lục Hạo Thiên, cho dù Lục Hạo Thiên có là Liễu Hạ Huệ lòng không chút tà tâm cũng thật sự khó thể kháng cự lại mê hoặc vô tình của người trong lòng.

“Phường Phường, anh muốn em muốn đến sắp điên rồi!”

Lục Hạo Thiên hận không thể đem cả người Dương Phường đều ấn vào lòng anh, không có ai có thể lay động tình tự anh như vậy, trừ Dương Phường.

“Muốn tôi? Muốn tôi liền ôm tôi đi!”

Dương Phường vòng tay cả người đều đeo lên cổ Lục Hạo Thiên, giống như mèo con nũng nịu với Lục Hạo Thiên.

“Không, không được...”

Lục Hạo Thiên thật sự là ghen tới khó chịu, nhưng anh cũng biết nếu như mình nhân lúc Dương Phường uống say mà chiếm tiện nghi của y, ngày mai khi Dương Phường tỉnh rượu sẽ rất khó giải quyết.

“Cậu, cậu còn nói là cậu yêu tôi? Tại sao cậu không chịu ôm tôi?”

Dương Phường có phần không vui, hai má đỏ phừng phừng.

“Không phải, em nghe anh nói đi Phường Phường, hiện tại em say rồi...”

“Tôi không có!”

Dương Phường cao giọng hét lên.

Không dễ gì mới yên tĩnh được một chút, Dương Phường lại ngẩng mặt lên, nước mắt long lanh nhìn Lục Hạo Thiên.

“Tôi biết rồi, cậu có phải là, có phải là ghét con trai...”

Vào lúc này, Lục Hạo Thiên nghe được tiếng dây thần kinh mang tên “lý trí” của mình đứt phụt.

20. Chương 20

Gầm tháp một tiếng, Dương Phường bị Lục Hạo Thiên đẩy ngã lên giường. Lục Hạo Thiên điên cuồng hôn lên mỗi một tác da thịt của người bên dưới.

Hai người môi răng tương giao, Dương Phường giống như một châu lục mới, khiến một người đã sớm khát khô nhiều năm như Lục Hạo Thiên hoàn toàn sôi sục.

“Phường Phường, Phường Phường, anh yêu em...”

Lục Hạo Thiên ve vuốt thân thể Dương Phường, đem nhược điểm yếu ớt nhất của Dương Phường ngậm vào miệng.

“A_____”

Dương Phường phát ra tiếng rên nhỏ như mèo kêu, hai chân không tự giác kẹp chặt đầu Lục Hạo Thiên, ngón tay vùi vào trong mái tóc dày rậm của Lục Hạo Thiên.

“Phường Phường, muốn không, Phường Phường?”

Dương Phường đang trong trạng thái say rượu căn bản cũng mất đi lực tự khống chế, không bao lâu đã tiết ra, cả người mềm nhũn tê liệt nằm trên giường thở dốc.

Lục Hạo Thiên vuốt ve lồi vào đằng sau của Dương Phường, chốc chốc lại kích thích vào vành đai miễn cảm trên người Dương Phường.

“Ô ô, nhanh chút, khó chịu_____”

Dương Phường ghen ngào dùng thân thể đẩy đẩy Lục Hạo Thiên, biểu thị anh đừng giày vò y nữa.

Lục Hạo Thiên đạt được cổ vũ, trực tiếp đỡ lấy cự vật đang cương cứng ngẩng cao, từng chút một vùi vào trong thân thể Dương Phường.

“Ách a_____”

Cảm giác bị đè ép khi cự vật xâm nhập khiến Dương Phường cong lưng.

“Tiểu Thiên, thật tuyệt...”

Lục Hạo Thiên cũng biết Dương Phường đã nhiều năm không làm, nhất thời không thích ứng được cũng là chuyện bình thường, bản thân anh cũng cố gắng khống chế một chút.

Nghĩ tới khi thiếu niên điên cuồng thử nghiệm lần đầu của hai người, lúc đó cho dù Lục Hạo Thiên có cẩn thận thận trọng, cũng khó tránh khỏi làm Dương Phường bị thương.

Dương Phường trong ký ức, vẫn giống như ngày hôm nay mềm nhũn nằm trên giường, trên ra giường màu lam nhạt dưới thân hiện rõ mấy chỗ máu đỏ. Lục Hạo Thiên nhớ lúc đó mình đã nhìn đến mức hai mắt đều sưng đầy tơ máu, huyết thái dương giật giật liên hồi. Cuối cùng vẫn là Dương Phường trực tiếp nâng hai chân lên dùng lực đập, mới nuốt trọn cả Lục Hạo Thiên vào.

Lục Hạo Thiên vẫn không hề quên, ngày đó thiếu niên toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh đau đến phát run nhưng vẫn dùng giọng nói bất ổn nhẹ nhàng khích lệ mình.

Thiếu niên có làn da tuyết trắng và tứ chi thon dài, cam tâm tình nguyện phủ phục dưới thân anh.

Khi đó lần đầu tiên tiếp xúc khiến Lục Hạo Thiên như được tiến vào phúc địa, thân thể mềm mại và huyết mạch của Dương Phường khiến anh như con dã thú bị đứt dây cương cuồng dã tung hoành, đến mức ngày hôm sau Dương Phường vì phát sốt cao mà không thể nào đi học, Lục Hạo Thiên cũng vì vậy mà cùng xin nghỉ bệnh.

“Ngoan, nào, hít sâu vài hơi, thả lỏng chút sẽ không đau.”

Lục Hạo Thiên nhẩn nại hướng dẫn, loại sai lầm lúc thiếu niên đơn thuần đó, Lục Hạo Thiên sẽ không để nó lại phát sinh nữa.

Dương Phường rất ngoan hai tay nắm chặt tay Lục Hạo Thiên hít sâu vài hơi, lặp đi lặp lại mấy lần xong Lục Hạo Thiên mới thả từ từ di động một chút.

“Để chịu không Phường Phường?”

Lục Hạo Thiên cố ý không chế tiết tấu, anh không muốn tổn thương tâm can bảo bối của mình.

Cho dù đã qua nhiều năm, Lục Hạo Thiên cũng vẫn nhớ rất rõ nhược điểm của Dương Phường ở đâu, mỗi một lần đâm sâu vào, đều cố ý ma sát qua điểm có thể khiến Dương Phường điên cuồng đó, từng lần từng lần kéo dài sự giày vò ngọt ngào đối với Dương Phường.

“A a_____”

Dương Phường bị cách làm đẩy sâu rút cạn của Lục Hạo Thiên làm đến đổ mồ hôi đầm đìa, hai chân thậm chí vì khoái cảm quá mức cường liệt mà vô pháp kẹp chặt phần eo của Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên lấy hai cái gối chồng lên nhau, để Dương Phường nằm úp lên trên, bản thân thì từ phía sau Dương Phường tiếp tục xâm nhập.

“A_____”

“Phường Phường, thế nào? Như vậy không mệt chứ?”

Dương Phường vì sự tấn công lần nữa của Lục Hạo Thiên mà thở dốc mấy cái, nhưng không bao lâu liền lại thích ứng.

“Ân...”

“Phường Phường, anh muốn nhanh một chút, được không?”

Lục Hạo Thiên cũng vì tiết chế mà đầu đổ đầy mồ hôi, hơn nữa anh cảm thấy mình đã sắp không thể khống chế bản thân nổi nữa.

“Đừng, đừng lo cho tôi, cậu động đi... a!!”

Dương Phường vừa nói xong, Lục Hạo Thiên đã bắt đầu điên cuồng rút ra đâm vào phía sau y.

“A a! Tiểu Thiên!”

Khoái cảm cường liệt cuốn trôi tất cả mà tới, Dương Phường có phần thừa nhận không nổi lắc lắc đầu, nhưng thân thể vẫn rất thành thực chặt chẽ bao lấy dục vọng của Lục Hạo Thiên.

“Phường Phường, Phường Phường em thật tốt...”

Lục Hạo Thiên tán dương vẻ đẹp và sự tuyệt vời của cơ thể Dương Phường, trên mặt hiện lên thần sắc động tình và trầm luân.

Dương Phường cũng không biết bản thân rốt cuộc bị Lục Hạo Thiên thay đổi tư thế bao nhiêu lần, cũng hoàn toàn không có cách nào đếm rõ được mình đã bị Lục Hạo Thiên xâm nhập mấy lần, y lúc này đã hoàn toàn trầm luân vào biển dục do Lục Hạo Thiên tạo nên mà không cách nào tự giải thoát.

“Ách a...”

Lục Hạo Thiên gầm tháp một tiếng, đem nhiệt dịch bắn lên trên bụng Dương Phường.

Lục Hạo Thiên nằm sấp trên người Dương Phường thở dốc nửa ngày, đợi một lát khi tỉnh táo lại, Dương Phường sớm đã vì hơi rượu và mệt mỏi mà trầm trầm ngủ say.

Thân thể hai người dán chặt vì mồ hôi mà ướt đầm, nhưng lại không chút nào giảm bớt cảm giác tuyệt vời khi da thịt tiếp xúc.

Trong tay ôm Dương Phường, Lục Hạo Thiên điều chỉnh lại tư thế, khoát cánh tay dài lên eo Dương Phường, nhất thời chỉ cảm thấy cuộc đời như vậy đã rất viên mãn.

Hơi thở của Dương Phường kéo dài mà mềm mại, hít vào so với thở ra thì càng rõ ràng hơn. Dưới lông mi

dài mà rậm, hiện rõ ra quầng thâm nhàn nhạt vì mệt mỏi mà để lại.

Chóp mũi hai người đụng nhau, Lục Hạo Thiên cứ như hận không thể hút hết không khí mà Dương Phường thở ra.

Không có ai có thể giành được Dương Phường của anh, đừng nói là Lý Trạch An kia, cho dù là chính bản thân Dương Phường, cũng không được.

21. Chương 21: Tranh Cãi

Có một câu nói thế này: “Trong mắt bạn là mật đường, trong mắt tôi là thạch tín”. Có một số chuyện đối với Lục Hạo Thiên mà nói là phi thường hạnh phúc khoái lạc, nhưng đối với Dương Phường mà nói, lại bị kịch như được thử nghiệm ngày tận thế.

Khi Dương Phường toàn thân xương cốt đều như muốn gãy rời, đầu đau muốn nứt tỉnh lại, thứ tiến vào tầm mắt của y, là Lục Hạo Thiên đang ngủ bên cạnh.

Trên người đã có quá nhiều vết tích có thể nói rõ chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua

Dương Phường siết chặt đầu đau muốn nứt, nỗ lực hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra, nhưng ký ức hoàn chính chỉ dừng lại ở việc cùng ngồi uống rượu với Lý Trạch An trên quầy rượu, còn về sau đó y làm sao rời khỏi bữa tiệc, lại làm sao chạy đến biệt thự của Lục Hạo Thiên, Dương Phường đều không cách nào nghĩ ra.

Tối qua hai người thân thiết làm tình sự, Dương Phường cũng vẫn mơ hồ nhớ một chút, nhưng đều là những cảnh tượng rời rạc nhỏ vụn.

Ván đã đóng thuyền, Dương Phường giãy dụa ngồi dậy, muốn xuống giường mặc lại quần áo rồi lập tức rời khỏi nơi này.

“Phường Phường?”

Người bên cạnh bị động tác của Dương Phường làm tỉnh, Lục Hạo Thiên mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, cánh tay vô thức vòng tay kéo Dương Phường đang muốn bỏ đi ôm lại vào lòng.

“Hôm nay không muốn đến công ty nữa, Phường Phường, ngủ thêm một lát được không?”

Lục Hạo Thiên còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tự nhiên cũng không nhìn rõ biểu tình âm trầm trên mặt Dương Phường.

“Lục Hạo Thiên, anh buông tôi ra!”

Lục Hạo Thiên bị Dương Phường đẩy như vậy, xém chút bị đẩy rớt xuống giường.

“Phường Phường, em làm sao vậy?”

Phát giác được tình tự của Dương Phường không đúng, Lục Hạo Thiên lập tức tỉnh táo lại.

“Tôi không sao hết, tôi muốn về nhà.”

Dương Phường rất phiền não, từ sau lần gặp lại cùng Lục Hạo Thiên, y luôn rất cẩn thận xóa bỏ dần quan hệ giữa hai người. Y không muốn khi cố ý cách xa mà lại khiến Lục Hạo Thiên từng bước bức gần, nhưng càng không muốn giống như tối qua cùng Lục Hạo Thiên lại phát sinh quan hệ thân mật lần nữa, như vậy chỉ khiến chuyện giữa hai người càng khó cắt đứt càng thêm rối loạn.

“Phường Phường, anh cảm thấy chúng ta nên nói chuyện đàng hoàng đi.”

Dương Phường chuyển tầm mắt đi không muốn nhìn Lục Hạo Thiên.

“Tôi không biết có chuyện gì có thể nói với anh.”

Lục Hạo Thiên có phần ngoài ý muốn, anh trước giờ không ngờ được khi Dương Phường đối mặt với mình lại có phản ứng lạnh nhạt như vậy.

Nếu như nói hôm nay Dương Phường vì chuyện tối qua mà tức giận thì anh còn có thể lý giải, cho dù muốn đập đồ cũng được muốn đánh anh oán trách cũng được, nhưng sự lạnh nhạt thế này tựa hồ là thái độ khi không hề có chuyện gì xảy ra, điều này thật sự chọc giận Lục Hạo Thiên.

“Phường Phường, trước đây em không như vậy, hiện tại trong lòng em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Nhớ rõ lần đầu tiên khi họ phát sinh quan hệ, tuy hai người đều không có kinh nghiệm, Dương Phường làm bên thừa nhận cũng đau đến lợi hại, nhưng xong chuyện Dương Phường một chút cũng không trách cứ Lục Hạo Thiên.

Hơn nữa, xong chuyện rồi Dương Phường vẫn ôm chặt lấy anh, làn da non nớt của thiếu niên thậm chí còn ôn nhuận hơn dương chi bạch ngọc.

Hai người cứ như vậy ngọt ngào ôm nhau, một khắc cũng không nguyện ý buông lỏng.

Cảm giác tuyệt vời khi thân tâm kết hợp, khiến Lục Hạo Thiên cho đến nay vẫn nhớ lại không thôi.

“Lục Hạo Thiên, thực sự xin lỗi, tôi đã không phải là Dương Phường trước đây nữa.”

Mà Lục Hạo Thiên anh, cũng không phải là Lục Hạo Thiên năm đó trong cả thế giới chỉ có một mình Dương Phường tôi nữa.

Dương Phường trước đây ngây thơ dễ thương, y không có anh chị em nào khác, Lục Hạo Thiên tự kỷ mới đầu là được y chăm sóc như đứa em trai. Sau đó, tình cảm của hai người đột phát lên tăng quan hệ mới, thăng lên thành người yêu, điều đó giống như cái kén nở ra thành con bướm, thoát ly khỏi ngoại hình ban đầu, hóa thành hình thái hoàn toàn bất đồng trước đó.

Lúc đó Dương Phường cảm thấy, chỉ cần hai người thật tâm yêu nhau, ánh mắt thế tục gì đó đều không phải là vấn đề, y cảm thấy y và Lục Hạo Thiên đều có thể thừa nhận áp lực này.

Dương Phường lúc đó còn dự tính sẵn chuyện rất xa, hy vọng mình và Lục Hạo Thiên có thể thi được vào cùng một trường đại học, nếu như thật sự không được, thì vào đại học trong cùng một thành phố cũng có thể. Sau khi tốt nghiệp, họ có thể đi tới một thành phố xa lạ phần đầu, như vậy là có thể tránh khỏi những lời đồn phiến toái và tổn thương, trải qua cuộc sống chỉ có hai người họ.

Nhưng mà chuyện đã phát triển càng lúc càng xa vượt qua tầm nắm của Dương Phường.

Hiện tại Dương Phường đã là người trưởng thành, bước vào xã hội lăn lộn cố gắng bao nhiêu năm, sự ngây thơ hiếm có thời thiếu niên đã dần dần biến mất rồi.

Bọn họ từ đầu tới cuối đều phải sinh tồn trong xã hội tàn khốc này, hơn nữa cũng không có quyền chọn lựa thay đổi.

Nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng bi hoan ly hợp diễn ra bên cạnh, từ từ, Dương Phường ngay cả dũng khí để ảo tưởng cũng không có nữa.

Y sẽ không còn ngây thơ mà cảm thấy Lục Hạo Thiên có thể sống cùng y cả đời vì y mà không cưới vợ, cũng sẽ không vọng tưởng quốc tế Sâm Uy to lớn sẽ không cần có người thừa kế mang họ Lục kế thừa.

Lục Hạo Thiên tuy hiện tại hoàn toàn không nhắc tới chuyện này, nhưng Dương Phường biết, đợi đến khi Lục Hạo Thiên xác định được mình sẽ không còn bỏ đi nữa, anh sẽ triển khai toàn bộ kế hoạch của mình.

Bất cứ ai cũng đều rất ích kỷ trong tình cảm, Dương Phường không có cách nào giống như ngày hôm qua vĩnh viễn đứng ở nơi tối tăm ngược nhìn người mà mình yêu thương. Bất luận Lục Hạo Thiên có đối đãi với mình như thế nào, trong ánh mắt thế tục, Dương Phường y bất luận trước sau chỉ có thể bị xếp vào thân phận của “kẻ thứ ba”.

Kiều ngạo của y khiến y thà rằng buông tay.

Tuy y hiểu rõ mình có lẽ còn rất yêu người đàn ông trước mặt này, nhưng lại không có tất yếu vì phần tình cảm này mà tự làm bản thân trở nên hèn hạ, càng không cần phải cưỡng ép mình làm chuyện tự phản bội lòng.

Câu trả lời này của Dương Phường khi nghe vào tai Lục Hạo Thiên, lại được giải thích thành một hàm nghĩa khác.

Cánh tay đang nắm lấy Dương Phường bất giác vì tức giận mà dùng sức, Dương Phường đau nhức, nhưng lại nuốt nghẹn không chịu lên tiếng.

“Có phải em đã yêu người khác không?”

Trừ nguyên nhân này ra, Lục Hạo Thiên thật sự không biết Dương Phường vì sao lại biến thành thế này. Trước đây khi quan hệ của hai người thuộc loại như gần như xa, đã giằng vò anh đến muốn phát điên, nhưng anh vẫn rất có nhẫn nại, vì anh biết chỉ cần Phường Phường của anh còn yêu anh, thì bọn họ sớm muộn gì cũng có thể trở lại những ngày ngọt ngào bên nhau như trước kia.

Nhưng thời gian trôi qua càng lâu, nội tâm Lục Hạo Thiên lại càng không dám xác định.

Anh luôn có thể cảm thấy được, Dương Phường cố ý tạo ra vách ngăn không rõ ràng giữa hai người____ Vách ngăn này khiến anh không thể vượt qua, Dương Phường cũng sẽ không chủ động tiến vào.

Cho đến khi Lý Trạch An xuất hiện mang theo khiêu chiến, cảm giác nguy cơ của Lục Hạo Thiên mới bị đối thủ này hoàn toàn khơi lên.

Dương Phường không thể tin nổi quay đầu nhìn Lục Hạo Thiên: “Anh nói cái gì?”

Dương Phường cũng không ngờ Lục Hạo Thiên sẽ mang tất cả sai lầm đẩy lên người mình, chậu nước bẩn này bị xử một cách không thể hiểu nổi, Dương Phường gần như không dám tin vào lỗ tai của mình.

Lục Hạo Thiên cũng âm trầm nét mặt, gần như từ kẽ răng phun ra cái tên Lý Trạch An.

Bốp.

Dương Phường nghĩ cũng không nghĩ liền tát một cái lên mặt Lục Hạo Thiên, mặt Lục Hạo Thiên vì một bạt tai bất ngờ nên bị đánh nghiêng qua một bên.

“Lục Hạo Thiên, anh có cần phải sỉ nhục tôi như vậy không?”

22. Chương 22: Bức Cung

Lục Hạo Thiên hít mắt lại, thần sắc nguy hiểm đến đáng sợ.

“Lý Trạch An tối qua nói với anh, hẳn thích em, em biết chuyện này không?”

Lần này đến phiên Dương Phường cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tôi không biết, tôi và cậu ấy chỉ là do lần hợp tác này mới gặp lại nhau, tôi không biết cũng không quản không nổi người khác nghĩ thế nào!”

Tuy Dương Phường nói như vậy, nhưng Lục Hạo Thiên không thể nào lập tức xóa bỏ tất cả điểm đáng ngờ trong chuyện này.

“Anh nghe nói các người là bạn học cùng trường cùng lớp suốt bốn năm đại học, tuy cũng tới gần đây mới gặp lại, nhưng trong thời gian bốn năm đại học đó, các người có từng xảy ra chuyện gì không?”

Lục Hạo Thiên hoàn toàn ghen giận ngút trời, vừa nghĩ tới Lý Trạch An và Dương Phường thật sự có thể từng có thời gian ái muội lúc đại học, thậm chí có thể là chuyện yêu đương thất bại giữa chừng, anh liền cảm thấy trong thân thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hơn nữa sắp thiêu rụi ngũ tạng lục phủ của anh.

“Lục Hạo Thiên, xin hỏi hiện tại tôi và anh có quan hệ gì? Tại sao phải cho anh biết chuyện riêng tư của tôi? Hơn nữa, anh đi mất nhiều năm như vậy, khi anh kết hôn anh có cho tôi biết không?”

Lục Hạo Thiên tức giận nói: “Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, em đừng gộp lại nói chung!”

Dương Phường cười lạnh nói: “Rõ ràng chính anh đang chỉ biết nghĩ cho mình mà cưỡng từ đoạt lý! Nếu chuyện anh kết hôn anh đã không nói với tôi, vậy trong bốn năm đại học tôi có từng yêu ai có từng lên giường với người nào cũng không cần phải báo cáo với anh!!”

Dương Phường không muốn tiếp tục tranh luận với Lục Hạo Thiên nữa, thẳng thừng xuống giường nhặt quần áo muốn đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Hạo Thiên sao có thể để Dương Phường đi vào giờ phút quan trọng này? Phanh một tiếng, cánh cửa vừa được Dương Phường mở ra một khe nhỏ đã bị Lục Hạo Thiên đóng sập lại.

“Lục Hạo Thiên, tốt nhất là anh lập tức để tôi đi, không thì tôi liền báo cảnh sát!”

Lục Hạo Thiên nói: “Tùy em, em báo cảnh sát cũng được làm thế nào cũng được, nhưng hôm nay em không nói rõ ràng chuyện này cho anh thì anh tuyệt đối sẽ không để em đi.”

Dương Phường thất bại gằm lên: “Tôi và Lý Trạch An rõ ràng là không có chuyện gì, anh muốn tôi nói cái gì với anh?”

“Em còn yêu anh không?”

Lục Hạo Thiên ngắt lời Dương Phường, trực tiếp hỏi thẳng.

Ánh mắt Lục Hạo Thiên vô cùng thâm sâu, bị ánh mắt như vậy nhìn đắm đắm vào, Dương Phường nhất thời không có dũng khí nói dối.

Dương Phường không dám nhìn Lục Hạo Thiên, lại không có cách nào mở to mắt nói láo, nên chỉ có thể cúi đầu không nói một lời bảo trì trầm mặc.

Dương Phường kháng cự trả lời như vậy khiến tâm Lục Hạo Thiên nháy mắt trầm xuống.

Lục Hạo Thiên hoàn toàn không dám tin Dương Phường lại có thể trong thời gian mấy năm ngắn ngủi anh đi mất kia lại yêu người khác? Hơn nữa người đó còn là công tử ăn chơi có tiếng trong vùng?

Không có đả kích nào có thể sắc bén bằng sự trầm mặc của Dương Phường, Lục Hạo Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, trong đầu hiện lên toàn là cảnh tượng Lý Trạch An ôm Dương Phường cười gần với anh.

Lúc đầu anh nhịn đau rời khỏi nhà họ Dương, thật ra không phải do ham mê gia sản của Lục Sâm Uy, càng không phải muốn nhờ vả vào thứ gọi là tình cha và tình thân của cha ruột gì đó. Anh hiểu rõ hơn bất cứ ai, anh chọn lựa con đường đi từ thiên đường đến địa ngục.

Cho dù hiểu rõ điều đó, cho dù tiếp đó sẽ cắt đứt tình yêu quan trọng nhất và cũng trân quý nhất trong đời anh, nhưng anh vẫn kiên quyết chọn lựa ly khai.

Là động lực nào khiến anh chọn lựa vứt bỏ ngôi nhà ấm áp mà đi vào nơi hố ma như địa ngục?

Tất cả những điều này, đều là vì Dương Phường!

Dương Phường là nguyên nhân anh đi, càng là động lực lớn nhất cho anh lần nữa trở về.

Cũng chính niềm tin trở về kiên định này, đã trở thành tín ngưỡng cho anh chịu đựng tất cả những gì gặp phải tại nhà họ Lục. Anh cũng âm thầm tin tưởng, một Dương Phường toàn tâm toàn ý đối đãi với anh nhất định sẽ đợi anh trở về, đợi anh cho y tất cả những gì y muốn.

Nhưng mà, hôm nay anh đạt được cái gì?

_____ Khi anh chấp vấn Dương Phường có còn yêu anh không, thứ anh đạt được là người anh yêu sâu đậm cúi đầu trầm mặc!

Lục Hạo Thiên hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này.

Lục Hạo Thiên ôm Dương Phường siết chặt vào lòng, dùng giọng điệu gần như hèn mọn khẩn cầu: “Phường Phường, em đừng rời xa anh được không?”

“Chỉ cần em đáp ứng đoạn tuyệt qua lại với Lý Trạch An, anh sẽ không tính toán trước kia hai người đã từng phát sinh chuyện gì, anh vẫn sẽ yêu em như lúc xưa, được không?”

Dương Phường căn bản không biết Lục Hạo Thiên rốt cuộc đang làm gì, y chỉ biết y sắp bị Lục Hạo Thiên ôm đến tắt thở.

Dương Phường theo bản năng giãy dụa vài cái, nhưng trong nhận định của Lục Hạo Thiên, một chuỗi động tác này lại là tín hiệu cự tuyệt mà Dương Phường phát ra.

Lục Hạo Thiên trước giờ luôn dùng sự lãnh tĩnh trầm ổn để tự kiềm chế, nhưng tất cả lý trí của anh vào lúc gặp được Dương Phường đã hoàn toàn không tồn tại nữa.

“Phường Phường, anh sẽ không để em đi, cho dù em không còn yêu anh, anh cũng sẽ giữ em lại cạnh anh.”

“Lục Hạo Thiên, anh điên rồi!!”

Dương Phường hoảng hốt nhìn Lục Hạo Thiên kéo cà vạt dưới đất cột chặt hai cổ tay mình lại rồi cố định ở đầu giường, sau đó, Lục Hạo Thiên tìm kiếm rồi lôi ra di động của Dương Phường, rút thẻ sim ra bẻ gãy, rồi ném di động xuống đất.

Linh kiện di động vỡ nát văng đầy đất, giống như một di thể bị chẻ khúc.

Sắc mặt Lục Hạo Thiên âm trầm, đến mức trong tiềm thức Dương Phường liên tưởng đến Edward Scissorhands* rồi những tên phạm tội sát nhân...

Dương Phường trước giờ chưa từng thấy qua Lục Hạo Thiên điên cuồng như vậy, y vốn còn muốn bảo Lục Hạo Thiên nhanh thả y ra, nhưng sau đó, y lại tận mắt nhìn thấy di động của mình bị ném dây điện thoại trong phòng bị bứt đứt, thì Dương Phường không còn thốt nên lời.

“Lục Hạo Thiên, rốt cuộc anh có biết những gì anh đang làm là phạm pháp không?”

Ngũ điều của Dương Phường có phần suy yếu, cổ tay của y bị Lục Hạo Thiên trói quá chặt, hiện tại bản thân vẫn như cũ toàn thân xích lỏng, mấy điều hòa trong phòng thì mở quá lớn, trong bụng Dương Phường lại trống trơn, toàn thân lạnh lẽo, đã bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng.

Lục Hạo Thiên ngồi bên giường, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật trần quý cứ chốc chốc lại nhìn Dương Phường.

Ngón tay hơi thô ráp của anh từng chút từng chút vuốt lên làn da xích lỏng của Dương Phường, những nơi nó đi qua, hiện lên sự run rẩy rất rõ ràng.

Hai chân Dương Phường bị bức tách ra, Lục Hạo Thiên hôn lên bắp đùi trong của y, để lại từng nốt đỏ màu sắc rõ ràng.

“Phường Phường, đừng trách anh, anh chỉ muốn nghe em nói thật.”

Dương Phường mở mắt trần trần nhìn hai chân của mình bị Lục Hạo Thiên tách ra dùng dây mềm cố định lên khung giường, dưới eo bị chèn gối, hai mông trần trụi lơ lửng cao cao lộ ra ngoài.

Thấy Lục Hạo Thiên không biết lời từ đâu ra thuốc bôi trơn nặn lên ngón tay, Dương Phường chỉ cảm thấy hàm răng của mình cũng bắt đầu run rẩy.

“Anh, anh rốt cuộc muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, a!”

Không đợi Dương Phường kịp nói xong lời tàn nhẫn gì, Lục Hạo Thiên đã đâm ngón trỏ vào trong thân thể Dương Phường.

Trải qua sự khai phá tối hôm qua, thân thể Dương Phường đã không còn căng chặt, chỉ cần hơi dùng sức, ngón tay liền chui lọt vào đến gốc.

“Tôi không... a!!!”

Chưa kịp phản ứng tiếp, Lục Hạo Thiên lại cho thêm ngón giữa vào, động tác chậm rãi dịch chuyển trong thân thể Dương Phường.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Dương Phường chỉ cảm thấy bị khí lạnh nhiệt độ quá thấp thổi cho đầu óc trống rỗng, thân dưới lại bị người ta chơi đùa, khuất nhục và oán hận khiến y đỏ mắt, cơ hồ không chịu nổi mà rơi lệ.

“Phường Phường, em nói thật cho anh biết, nơi này của em, trừ anh ra, còn có người nào tiến vào không?”

Ngũ khí của Lục Hạo Thiên vẫn mềm dịu như trước, nhưng động tác trên tay thì một chút cũng không qua loa, mang theo tính trừng phạt rõ ràng, không chút dịu dàng ra vào trong cơ thể Dương Phường.

“Anh khôn kiếp! Anh khôn kiếp!! Lấy ra cho tôi, thả tôi ra!”

Dương Phường thử giãy dựa trước sau cong lưng muốn tránh khỏi sự xâm phạm của Lục Hạo Thiên, nhưng giãy tiếp theo lại bị Lục Hạo Thiên dễ dàng chế trụ thắt lưng, ngón tay thứ ba đồng thời không chút lưu tình đâm vào thân thể y.

Dương Phường kêu thét một tiếng, cả người mềm nhũn xuống.

Tuy ba ngón tay vẫn chưa thể so với cự đại của Lục Hạo Thiên, nhưng độ cứng của xương ngón tay không thể lấy ra so sánh với tính khí của đàn ông, lớn nhỏ đồng dạng thậm chí ngón tay có phần nhỏ hơn đó khi xâm nhập sẽ tạo thành cảm giác đau đớn nhiều hơn hẳn tính khí.

“Phường Phường, em tốt nhất đừng lừa dối anh, nhanh, nói thật cho anh nghe.”

Giọng nói của Lục Hạo Thiên như ma quỷ, mê hoặc Dương Phường mau chóng khuất phục.

Dương Phường điên cuồng lắc đầu, môi dưới cơ hồ sắp bị y cắn ra máu.

“Em còn không nói chuyện, anh liền tăng thêm một ngón tay đó.”

Ngón tay thon dài của Lục Hạo Thiên bắt đầu tới lui nơi vào hậu huyệt, kích thích vào niêm mạc đã xung huyết đỏ bừng.

Dương Phường đau đến toàn thân run rẩy, nhưng lại bướng bỉnh không nguyện nói chuyện.

Ngón tay thứ tư ý đồ đâm vào, Dương Phường cuối cùng chịu không nổi khổ hình như vậy, chỉ có thể không còn chút cốt khí khóc cầu xin: “Đừng tiến vào, đừng...”

“Vậy em nói anh nghe, rốt cuộc có người nào khác từng chạm qua em không.”

Dương Phường có phần bị Lục Hạo Thiên dọa đến phát ngốc, chỉ đỏ mắt nói: “Không có, trừ anh, không có ai chạm vào tôi...”

“Thật sự? Phường Phường, em không lừa anh chứ?”

Nghe đáp án của Dương Phường, một trận cuồng hỉ lập tức trào lên.

“Lý Trạch An cũng chưa từng chạm qua nơi này?”

“Không có! Không có! Tôi và anh ta chuyện gì cũng chưa từng phát sinh!!” Dương Phường tan vỡ hét lớn.

Đạt được đáp án mình mong muốn, Lục Hạo Thiên lúc này mới rút ngón tay ra.

Trong thân thể đột nhiên trống rỗng, Dương Phường vừa muốn thở nhẹ nhõm, ai biết giây tiếp theo, tính khí của Lục Hạo Thiên lập tức vùi vào.

“Lục Hạo Thiên, anh khốn kiếp!”

Mắt tròn tròn nhìn chính mình lại lần nữa bị chiếm hữu, còn vào lúc mình đã hoàn toàn tỉnh táo, Dương Phường hung hãn mắng vài câu, nhưng lại bị sự trù sập cuồng dã của Lục Hạo Thiên làm loạn hơi thở, cuối cùng chỉ có thể ô ô a a rên rỉ dưới động tác của Lục Hạo Thiên, không còn nói nổi ra tiếng.

=====

* Edward Scissorhands: nhân vật chính trong bộ phim người tay kéo, tuy nhân vật này ko ác nhưng có ngoại hình khá là đáng sợ. Muốn biết thêm có thể lên google search.

23. Chương 23: Hoạt Náo

Làm xong phòng sự, trên người Dương Phường đắp một tấm chăn, nhiệt độ thân thể của Lục Hạo Thiên tựa như lò lửa, tuy không hề tình nguyện, nhưng vẫn chưa thả hai tay của Dương Phường ra, chỉ ôm Dương Phường vào lòng để sưởi ấm.

Một trận giãy vò vừa rồi, Dương Phường khóc đến khóe mắt đỏ bừng. Lục Hạo Thiên đối với việc này không chút hổ thẹn, chỉ cảm thấy Dương Phường thế này lại giống như con thỏ nhỏ bị mình ức hiếp chà đạp, có một vị đạo câu dẫn người riêng biệt.

“Phường Phường, em đừng tức giận, chỉ cần em lại yêu anh, chỉ cần em đáp ứng anh sẽ không ở cùng người khác, anh sẽ trả tự do cho em, được không?”

Dương Phường muốn nói lại thôi, nghĩ tới hiện tại Lục Hạo Thiên căn bản không nghe vào bất cứ điều gì, y cũng không có sức thăm dò, chỉ có thể chọn lựa thất bại nhắm mắt lại.

Lục Hạo Thiên thấy Dương Phường hình như thật sự đã mệt, cuốn chăn trên người y càng thêm chặt.

“Em yên tâm, bên phía công ty anh sẽ giúp em xin nghỉ, em không cần đi làm, bên phía ba mẹ em anh cũng sẽ đánh tiếng cho.”

Lục Hạo Thiên móc di động của mình ra, gọi điện thoại nhờ trợ lý của mình mua một phần cơm sáng bên ngoài đem tới.

Nửa tiếng sau, chuông cửa biệt thự vang lên. Dương Phường có ý đồ nhân lúc Lục Hạo Thiên ra ngoài lấy cháo sẽ thu hút sự chú ý của người kia, nhưng không gian cách biệt trong một biệt thự giàu có thế này là rất lớn, đừng nói đến chuyện bên cạnh không có hàng xóm gì, cho dù là Dương Phường ở trong phòng ngủ của Lục Hạo Thiên làm ra động tĩnh gì, người bên ngoài cũng chưa chắc có thể nghe thấy.

Khi Dương Phường cố gắng đến đồ đầy mồ hôi lại chỉ có thể có chút xíu hiệu quả nhỏ nhất, Lục Hạo Thiên đã mang đồ ăn sáng vào.

“Phường Phường, ăn chút gì đi, nếu không dạ dày sẽ sinh bệnh.”

Lục Hạo Thiên tựa hồ lại hồi phục trạng thái bình thường vốn có, nhưng Dương Phường chỉ cảm thấy Lục Hạo Thiên như thế này rất xa lạ, cảm giác áp bức lớn đến kinh người, khiến y không hiểu sao cảm thấy sợ hãi.

“Tay, tay tôi đau...”

Dương Phường rụt rè nói một câu, y ít nhất muốn nghĩ biện pháp để Lục Hạo Thiên thả tay y ra.

Lục Hạo Thiên cười cười, đem chén trong tay đặt lên kệ đầu giường.

“Phường Phường, anh cũng muốn thả em ra, nhưng nếu như em nhân cơ hội chạy mất thì làm sao?”

“Không có đâu...” Ánh mắt Dương Phường nhấp nháy, có phần chột dạ nói dối.

“Vậy anh nói cho em biết, nếu như anh thả em ra rồi mà em còn muốn chạy thì sẽ có hậu quả gì.”

“Anh sẽ nhốt em mãi trong này, em có ý đồ chạy trốn một lần, anh sẽ lại cột em lại, em nếu vẫn muốn chạy, anh sẽ mời bác sĩ tới chích thuốc an thần cho em. Em biết đó, anh có rất nhiều rất nhiều biện pháp có thể lấy được giấy y tế chứng nhận là đầu óc em không bình thường, đến lúc đó, anh sẽ giúp ba mẹ em chăm sóc em suốt đời, biết chưa?”

Dương Phường lần này triệt để bị Lục Hạo Thiên trấn áp, tuy chuyện này Lục Hạo Thiên trước đây có thể không làm được, nhưng Lục Hạo Thiên hiện tại muốn khống chế một người như vậy lại có gì khó khăn?

Dương Phường lẩn lộn trên thương trường đã lâu, sớm đã nghe nói tới một vài thủ đoạn của những kẻ có tiền chơi đùa người khác, có thể nói là khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong.

May mà Dương Phường còn được tình cũ với Lục Hạo Thiên bảo vệ, mới có thể khiến người đàn ông này không chỉ một mà hai ba lần tha thứ cho sự khiêu chiến của y. Nếu đổi lại là người khác, hà tất phải nhẫn nại như vậy.

Lần này Dương Phường thật sự sợ hãi, Lục Hạo Thiên hôm nay đã không phải người mà y có thể hoàn toàn hiểu rõ và nắm bắt nữa, ngược lại y bây giờ, nói khó nghe một chút, chỉ là kẻ mặc người định đoạt mà thôi.

Dương Phường không có chọn lựa nào khác, chỉ có thể gật đầu với Lục Hạo Thiên.

Thấy Dương Phường gật đầu đáp ứng, Lục Hạo Thiên lúc này mới cởi dây trói cổ tay cho Dương Phường, còn rất dịu dàng giúp y xoa bóp bộ vị vừa rồi bị cột đau.

“Phường Phường, em tựa như không khí của anh, nếu như em đi rồi, anh sẽ nghẹt thở mà chết. Cho nên, ai cũng không thể mang em đi, trừ phi em giết anh, biết chưa?”

Lục Hạo Thiên rất chân thành nói những lời này với Dương Phường.

Dương Phường gần như sắp rơi lệ: “Nhưng mà, anh có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi chưa?”

Lục Hạo Thiên vuốt ve mái tóc mềm mượt của Dương Phường, thở dài nói: “Anh sao lại không suy nghĩ tới cảm nhận của em được? Chỉ cần em lại yêu anh, tất cả giữa chúng ta đều sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu thôi.”

Dương Phường lại trầm mặc.

Y không biết phải làm thế nào để làm được như lời Lục Hạo Thiên nói là “lại” yêu anh, vì trong lòng của y vẫn biết rất rõ, y một khắc cũng chưa từng dừng lại, vẫn luôn yêu thương người đàn ông này, tuy hiện tại anh đã trở nên rất bá đạo rất vô lý, thậm chí còn dùng cường ép đối với mình, nhưng Dương Phường vẫn không có cách nào thay đổi tình cảm này.

Tình cảm này đã xâm nhập vào tận cốt tủy, khắc sâu vào trong tâm tạng.

Mà sở dĩ y chọn lựa rời đi, cũng chỉ vì yêu Lục Hạo Thiên mà thôi.

Chẳng qua Lục Hạo Thiên không biết mà thôi.

Nghĩ rồi nghĩ, Dương Phường lại khóc.

Nước mắt từng giọt chảy xuống, rớt vào trong chén.

Lục Hạo Thiên đau lòng vô cùng, liên tiếp nhẹ hôn lên mặt Dương Phường.

Dương Phường cũng không biết tại sao giữa hai người họ lại trở thành như vậy, nước mắt đắng chát này chảy vào chén cháo, làm ngay cả cháo cũng thay đổi vị.

Dương Phường bị Lục Hạo Thiên nhốt trong phòng, bị bức cắt đứt tất cả liên hệ với thế giới bên ngoài.

Sau mấy ngày tĩnh lặng suy nghĩ, Dương Phường quyết định lấy lui làm tiến_____ y nhất định phải rời khỏi đây trước, mới có thể nghĩ tới biện pháp bỏ đi sau đó.

Dần dần, Dương Phường bắt đầu biểu hiện càng lúc càng nhu thuận trước mặt Lục Hạo Thiên.

Buổi tối khi Lục Hạo Thiên trở về, y cũng không nhắc tới bất cứ chuyện gì liên quan tới việc mình muốn đi với Lục Hạo Thiên, tối khi Lục Hạo Thiên ôm y ngủ, y cũng không còn phản kháng nữa.

Thậm chí Lục Hạo Thiên hôn y, có lúc y còn sẽ theo bản năng đáp trả một chút.

Những thay đổi của Dương Phường đều khiến Lục Hạo Thiên vui sướng không thôi.

Lục Hạo Thiên cảm thấy, Phường Phường của anh đã sắp trở lại rồi.

Sau khi Dương Phường sống trong phòng của Lục Hạo Thiên sắp được hai tuần, mới nói với Lục Hạo Thiên mình hơi buồn.

Lục Hạo Thiên nghĩ một chút, nhốt Dương Phường lâu dài thế này cũng không phải là mong muốn của anh, nếu như Dương Phường thật sự hồi tâm chuyển ý, vậy dẫn y ra ngoài dạo chơi cũng không tồi.

Đợi Dương Phường mặc xong quần áo chuẩn bị tốt đi ra cửa, đột nhiên phát hiện ngoài cửa đã có năm sáu vệ sĩ tinh tráng mặc tây trang mang giày da đứng chờ, vừa nhìn trận thế này y liền biết Lục Hạo Thiên phái người theo giám sát mình.

Dương Phường cũng biết Lục Hạo Thiên sẽ không lập tức thả lỏng cảnh giác với y, sớm đã có tâm lý chuẩn bị, cho nên cũng chỉ làm như không nhìn thấy những người này, một chữ cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi theo Lục Hạo Thiên lên xe.

“Chúng ta đi đâu?”

Lục Hạo Thiên vừa lái xe vừa trả lời: “Hiện tại nghỉ lại từ sau khi hai chúng ta trùng phùng không hề chính thức hẹn nhau bao giờ, là anh bỏ sót rồi, tối nay mang em đi ăn cơm. Chỗ đó không tồi, anh cảm thấy em sẽ thích.”

Dương Phường gạt đầu tỏ vẻ không có ý kiến, sau đó ngoan ngoãn ngồi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lục Hạo Thiên đặt chỗ ở nhà hàng Pháp có tiếng nhất trong thành phố S, anh biết Dương Phường trước giờ đều đặc biệt yêu thích những thức ăn thuộc loại như gan ngỗng cá muối, cho nên đặc biệt bao hết toàn bộ nhà hàng.

Hai người ngồi yên xong, thực đơn được đặt đã tuần tự mang lên, quang cảnh nhà hàng xa hoa, dàn vi-ô-lông trang nhã diễn tấu, gần như rất ít người nào có thể không động tâm.

Nhưng khi hai người đang dùng cơm, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm không hài hòa.

“Quý ngài, xin ngài lưu bước, đêm nay nhà hàng chúng tôi đã được bao trọn rồi, không kinh doanh thêm...”

“Phí lời, tôi đương nhiên biết nhà hàng của các người được bao, cho nên tôi mới tới đây tìm người! Tránh ra!”

Giọng nói của Lý Trạch An truyền vào, Dương Phường có chút ngoài ý muốn, lập tức buông dao nĩa trong tay xuống.

Những vệ sĩ ở bên cạnh chùng thấy có người xông vào lập tức phản ứng, nhất tề đứng lên nghiêm trận chờ đợi.

Lý Trạch An một đường đột phá vòng vây lao vào, cuối cùng như nguyện nhìn thấy Dương Phường.

“Dương Phường, cậu quả nhiên ở đây.”

Lục Hạo Thiên dùng khăn ăn lau mép, nhìn kẻ xông vào Lý Trạch An cười nói: “Cậu Lý Trạch An, nơi này là chỗ cá nhân tụ hội, nếu như không muốn gây chuyện, xin cậu lập tức rời khỏi đây thì tốt hơn.”

Các vệ sĩ đã vây lại, một hàng người mặc tây trang màu đen mang kính đen rất dễ khiến người ta cảm thấy áp lực.

“Lục Hạo Thiên, tôi cảm thấy giữa tôi và anh có chuyện nhất định phải nói rõ.”

Trong địa bàn của người khác, Lý Trạch An cũng không thể nào quá khoa trương.

Lục Hạo Thiên cười lạnh: “Cậu Lý, tôi nhớ là hợp tác giữa chúng ta đã bị hủy bỏ rồi, tôi không biết ngài tìm tôi thì còn gì để bàn nữa?”

“Lục Hạo Thiên anh là tên điên, anh thế nhưng vào ngày thứ hai triệu tập phóng viên liền lật đổ hợp tác của chúng ta, anh bội ước thì thôi đi, nhưng còn đem tất cả hiềm nghi đẩy về phía chúng tôi nói tài chính của công ty chúng tôi có vấn đề, khiến cho cổ phần của chúng tôi hiện tại một phát tụt xuống vạn trượng, ân oán cá nhân giữa anh và tôi, căn bản không cần phải khuếch đại lên cả việc hợp tác của công ty chứ?”

Lý Trạch An lạnh mặt chấp vắn, tuy quốc tế Sâm Uy vì thế mà bồi thường một số tiền lớn của việc vi phạm hợp đồng, nhưng cũng không đủ để bù đắp vào tổn thất của công ty họ.

Dương Phường căn bản không biết những chuyện phát sinh vào mấy ngày nay, cả buổi chỉ ngây ngẩn ngồi đó.

Lục Hạo Thiên cười nói: “Cậu Lý, trước đây tôi đã nói với cậu rồi, địa bàn của ba cậu là ở Nhật Bản, thành phố S là địa bàn của tôi. Nếu ba cậu muốn về nước phát triển, đầu tiên phải hỏi thử xem tôi có đồng ý hay không!”

“Cậu không nên chọc tới tôi, vốn dĩ tôi rất có thành ý hợp tác cùng các cậu, hiện tại thành ra như thế, tôi cũng không có cái gì phải xin lỗi cả, cậu có biết cái gì gọi là gieo gió gặt bão không?”

Lục Hạo Thiên chuyển tầm mắt lên người Dương Phường, giống như làm ảo thuật mà không còn chút băng lạnh trước đó, sự thâm tình cuộn cuộn trong mắt lúc này, khiến Dương Phường và Lý Trạch An tại đó đều không khỏi phát lạnh sống lưng.

“Anh!”

Lý Trạch An bị lời nói của Lục Hạo Thiên chọc tức đến cả người bốc khói, tuy hẳn biết lúc đầu vào bữa tiệc hôm đó hẳn công khai mạo hiểm đối chọi với Lục Hạo Thiên đã chọc giận tới người này, nhưng hẳn ngàn vạn lần không thể ngờ Lục Hạo Thiên sẽ vì một Dương Phường nhỏ nhoi mà lập tức lật đổ kế hoạch hợp tác lớn như vậy.

“Dương Phường, sao cậu còn ở chung với tên điên này? Hôm đó sau khi anh ta mang cậu đi, tôi tìm cậu rất lâu đều không thấy. Có phải cậu bị hắn ép buộc không? Nếu như là vậy thì cậu cứ nói với tôi, tôi lập tức báo cảnh sát bắt anh ta giam lại!”

Không thể tạo nên kẽ hở nào trên người Lục Hạo Thiên, Lý Trạch An cũng biết chuyện này không thể vãn hồi, nên càng không cần tiếp tục phí lời với Lục Hạo Thiên, trực tiếp nói chuyện với Dương Phường.

Dương Phường hoàn toàn không ngờ Lục Hạo Thiên sẽ vì mình mà quyết liệt với nhà họ Lý, Lý Trạch An vốn chỉ là người ngoài cuộc, hẳn không nên bị liên lụy vào chuyện giữa mình và Lục Hạo Thiên.

“Trạch An cậu hiểu lầm rồi, mấy ngày nay tôi chỉ là thân thể không tốt, cho nên ở nhà nghỉ ngơi một thời gian mà thôi.”

Dương Phường tránh né ánh mắt dò tìm của Lý Trạch An, mặt không đỏ tim không đập nói dối.

Lý Trạch An thấy phản ứng của Dương Phường như vậy thì càng cảm thấy không thể tin.

“Dương Phường, cậu nói thật đi, có phải cậu bị cái gì uy hiếp không? Nói với tôi, tôi có thể giúp cậu.”

Nhìn Lý Trạch An liều lĩnh gấp gáp, Dương Phường chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, “Thật sự không có, Trạch An, xin cậu đi trước được không?”

Dương Phường thật sự không muốn Lý Trạch An lại tiếp tục náo lớn chuyện này thêm nữa, nộ hỏa của Lục Hạo Thiên phi thường đáng sợ, anh và cả tập đoàn Sâm Uy sau lưng anh, chỉ sợ Lý Trạch An không có cách nào thừa nhận tất cả hậu quả.

24. Chương 24: Thỏa Hiệp

Lý Trạch An cảm hận nhìn hai người trước bàn ăn này, nhưng hắn cũng biết khi mà Dương Phường không đứng về phía hắn thì hắn hoàn toàn không thể làm gì được Lục Hạo Thiên.

Lý Trạch An vốn còn cho rằng khi mình tra được tin Lục Hạo Thiên sẽ đến nhà hàng này dùng cơm vào hôm nay, hắn còn ôm một chút hy vọng đuổi tới, hắn hy vọng Dương Phường có thể ra mặt tố cáo Lục Hạo Thiên giam cầm phi pháp, như vậy là có thể khiến Lục Hạo Thiên bị cuốn vào tiếng xấu dính dáng với pháp luật, có thể giúp công ty ba hắn tẩy sạch ác khí.

Nhưng hiện tại xem ra Dương Phường không có bất cứ ý tứ nào muốn ra tay giúp đỡ hắn cả, Lý Trạch An tự ghét mình nhầm chán, chỉ đành mắng chửi vài câu hung ác xong thì xấu hổ bỏ đi.

Đợi Lý Trạch An đi khỏi, Dương Phường nhẹ nhàng hỏi Lục Hạo Thiên: “Anh làm như vậy, có phải là hơi quá đáng không?”

Lục Hạo Thiên ngẩng mắt nhìn, hỏi ngược lại: “Em không rõ sao?”

Đối với loại thái độ này của Lục Hạo Thiên, Dương Phường xem chút nữa đã nhịn không nổi.

Dương Phường bỏ dao nĩa trong tay xuống, rất nghiêm túc rất chân thật nhìn Lục Hạo Thiên, từng câu từng chữ nói rõ ràng ra: “Lục Hạo Thiên, tôi nói lần cuối cùng, tôi không thích Lý Trạch An! Quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không có, anh nghe rõ chưa?”

Lục Hạo Thiên không những không nổi giận đối với thái độ của Dương Phường, mà ngược lại trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Vì lúc này, anh không tìm thấy bất cứ thành phần phô diễn nào trong mắt của Dương Phường, Phường của anh đang trịnh trọng nói rõ với anh, rằng y không hề yêu người nào khác.

“Phường Phường em đừng tức giận, anh chỉ là, chỉ là có chút ghen tuông mà thôi.”

Lục Hạo Thiên vươn tay tới nắm lấy tay Dương Phường, trong tay đổ đầy mồ hôi.

Dương Phường thở dài, lắc đầu tỏ vẻ không muốn tiếp tục vấn đề này.

“Tiếp tục ăn cơm thôi.”

Lục Hạo Thiên gật đầu, “Con cá này vừa mới được vận chuyển tới từ nước ngoài, em nếm thử xem có thích hay không?”

Đối mặt với sự tha thiết của Lục Hạo Thiên, Dương Phường tự nhiên biết đây là một loại phương thức để Lục Hạo Thiên biểu đạt sự hối lỗi, hiện tại y phải làm là nhanh chóng bình ổn tâm tình của Lục Hạo Thiên, ít nhất như vậy có thể khiến Lục Hạo Thiên thả lỏng cảnh giác với y.

Cơm tối dùng xong, Lục Hạo Thiên dẫn Dương Phường về nhà. Những vệ sĩ kia không thể cùng theo vào nhà, cho nên đều dừng lại bên ngoài.

Lục Hạo Thiên vào phòng tắm tắm rửa, Dương Phường nhận ra được tâm tình của anh không tồi.

“Tôi muốn đi làm.”

Dương Phường thử đề cập với Lục Hạo Thiên, nếu cứ ở nhà mãi như vậy thì giống như giam cầm trá hình, Dương Phường không thích loại cảm giác này.

Lục Hạo Thiên đề Dương Phường ngồi lên sofa, đầu tóc vẫn còn nhỏ nước.

“Em vẫn nên nghỉ ngơi một thời gian đi, hiện tại vẫn còn chút tranh chấp hợp đồng với công ty nhà họ Lý, đợi chuyện này kết thúc rồi em lại đi làm cũng không muộn.”

Dương Phường biết Lục Hạo Thiên muốn triệt để xóa bỏ sản nghiệp của nhà họ Lý ra khỏi phạm vi thế lực của anh.

Tuy rất áy náy, nhưng Dương Phường vô lực ngăn cản quyết định của Lục Hạo Thiên.

“Xử lý tất cả mọi việc từ đầu đến đuôi đại khái cần bao lâu?”

“Rất nhanh, anh thấy nửa tháng là được.”

Dương Phường than nhẹ một tiếng, lại nói: “Nhưng tôi ở trong nhà rất buồn chán.”

Lục Hạo Thiên cũng không muốn bức ép thái quá người mà mình yêu thương, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Di động của em anh đã giúp em đổi số khác, ngày mai anh sẽ trả lại cho em, thông tin bên này cũng hồi phục bình thường, chỉ là nếu em ra ngoài tốt nhất phải mang theo vệ sĩ, anh lo lắng bên phía Lý Trạch An sẽ lại đến phiền nhiễu em.”

Đối với sự nhượng bộ hiếm có của Lục Hạo Thiên, Dương Phường cảm thấy còn có thể chấp nhận, liền gật đầu.

“Ngoan.”

Lục Hạo Thiên ôm vai Dương Phường nhẹ hôn lên.

“Ân...”

Môi lưỡi của Lục Hạo Thiên đều rất bá đạo, tựa hồ hoàn toàn không nguyện ý bỏ qua bất cứ thứ gì của Dương Phường, Dương Phường chỉ cảm thấy mình gần như sắp nghẹt thở.

“Anh đợi đã, ân... tóc anh vẫn còn ướt, tôi sấy giúp anh nha.”

Dương Phường nhân lúc Lục Hạo Thiên buông lỏng một thoáng chốc tranh thủ nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đối mặt với chuyện đánh giáp lá cà này Dương Phường thường xuyên tự loạn cước bộ, cho nên chỉ có thể tìm một cái cớ để tránh khỏi thế công của Lục Hạo Thiên.

“Được.”

Kỳ thật Lục Hạo Thiên rất hưởng thụ quá trình Dương Phường giúp anh sấy khô tóc, vì tay của Dương Phường sẽ từng chút từng chút trượt lên tóc anh, vào lúc này Lục Hạo Thiên luôn sẽ cảm thấy thoải mái híp mắt lại, giống như con sư tử dùng móng vuốt gãi ngứa.

“Phường Phường, kỳ thực anh thật sự không thể hiểu, tại sao em luôn tránh né anh như vậy.”

Lục Hạo Thiên không phải đồ ngốc, anh đương nhiên biết sự tránh né của Dương Phường là vì không muốn tiến gần thêm một bước tiếp xúc với mình. Trước đây trong một thoáng anh đã từng cho rằng trong mấy năm anh đi xa Dương Phường đã thay lòng mà yêu thương Lý Trạch An, nhưng tối nay khi ăn cơm bị một màn chen vào đó khiến Lục Hạo Thiên nhìn ra được Dương Phường kỳ thực không có tâm tư đó đối với Lý Trạch An.

Sau khi Lục Hạo Thiên xóa bỏ Lý Trạch An tra khỏi danh sách kẻ uy hiếp, thì cũng không hề phát hiện bất cứ đối tượng khả nghi nào có thể trở thành kẻ địch của anh, cho nên hiện tại anh thực sự không thể làm rõ_____ nếu Dương Phường đã không yêu người khác, vậy tại sao còn tránh né mình như vậy?

Tuy còn có rất nhiều nghi hoặc không thể lý giải, nhưng Lục Hạo Thiên vẫn đem cấp độ cảnh giới giảm xuống một chút, tối thiểu nhất là có thể trả lại di động cho Dương Phường.

Dương Phường đương nhiên biết không thể nói thật với Lục Hạo Thiên, thế là chỉ đành chuyển tầm mắt đi lúng túng mở miệng.

“Tối hôm đó làm có phần hung mãnh, có chút chịu không nổi.”

Dương Phường nói xong lời này, lỗ tai đã đỏ bừng.

Lục Hạo Thiên ha ha cười lớn, tắt máy sấy tóc trong tay Dương Phường rồi ném qua một bên, đem người kéo vào trong lòng mình hung hăng hôn ngẫu nhiên.

“Em cũng biết anh đã nhịn rất lâu rồi, đích thật có phần nhịn không nổi. Nào, để anh nhìn xem hiện tại đã ra sao rồi.”

Lục Hạo Thiên vừa nói vừa cởi chiếc quần rộng bên ở nhà của Dương Phường, Dương Phường giãy hai ba cái giãy không ra, rất nhanh nửa người dưới đã trần như nhộng.

“Anh không biết thẹn sao, làm gì mà lại muốn nhìn chỗ đó.”

Dương Phường vẻ mặt cảnh giác, Lục Hạo Thiên khẳng định mượn cơ xem vết thương cho mình sau đó nhân cơ hội chấm mút.

Lục Hạo Thiên trực tiếp nắm mắt cá chân Dương Phường rồi kéo người tới trước mặt mình.

“Đừng loạn động, anh bảo đảm tối nay tuyệt đối sẽ không chạm vào em, được chưa?”

Dương Phường thở nhẹ nhõm một hơi, nhưng cảm thấy đường nhìn của Lục Hạo Thiên rơi trên nơi đó của mình, vẫn là khốn quẫn đến mức mặt đỏ như muốn rỉ máu.

Lục Hạo Thiên dùng ngón tay ấn một chút vào huyết khẩu của Dương Phường, vừa nhìn vừa nói: “Anh cảm thấy vẫn tốt a... nhưng vì đề phòng vạn nhất vẫn nên thoa chút thuốc thì tốt hơn.”

Trong nhà của Lục Hạo Thiên sớm đã vì Dương Phường mà chuẩn bị những loại thuốc hộ lý chuyên môn, Dương Phường cũng bó tay với Lục Hạo Thiên, chỉ đành để mặc Lục Hạo Thiên thoa thuốc cho mình.

“Lạnh quá, khó chịu!”

Thuốc mỡ bị đẩy vào nội thể, Dương Phường nhăn mày.

“Thuốc mỡ này là tiêu sưng chống đau, rất mát, em đợi một chút sẽ cảm thấy thoải mái thôi.”

Dương Phường cắn chặt gối đầu nhắm mắt không nói.

Lục Hạo Thiên bật cười, anh đương nhiên biết Dương Phường là vì chuyện bị ép thoa thuốc mà xấu hổ, nhưng chỉ cần là chuyện tốt cho Dương Phường, Lục Hạo Thiên đều sẽ dốc hết sức lực mà làm, còn về chuyện xấu hổ hay không xấu hổ, đợi một chút sẽ qua hết.

Lục Hạo Thiên cúi đầu hôn vài cái lên bờ mông trần trụi tròn trịa của Dương Phường, rõ ràng cảm nhận được thân thể của Dương Phường căng chặt lại, sau đó mới thả lỏng.

“Em cứ nằm yên đừng động, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của thuốc.”

Dương Phường vùi đầu vào trong gối rầu rĩ ân một tiếng, đôi mắt vẫn nhắm chặt.

Đợi qua chừng hơn hai mươi phút, Lục Hạo Thiên cảm thấy thời gian đã xấp xỉ rồi mới vỗ vai Dương Phường.

”Phường Phường, được rồi.

Dương Phường trở người, vừa nhìn biểu tình của y liền biết người đã ngủ mất rồi.

Nhìn vẻ mặt say ngủ không chút phòng bị của Dương Phường, Lục Hạo Thiên nhìn xuống tiểu huynh đệ đang ngẩng cao đầu của mình thở dài bất đắc dĩ, sau đó vẫn cong lưng ôm Dương Phường lên, mang người vào trong phòng ngủ ngủ một giấc yên lành.

25. Chương 25: Chuyện Cũ

Cứ như vậy bình thản sống chung thêm mấy tuần.

Ban ngày Lục Hạo Thiên sẽ đến quốc tế Sâm Uy trấn thủ, Dương Phường thì ở trong nhà xem sách và coi phim để giết thời gian.

Không gian riêng tư của Dương Phường trong nhà Lục Hạo Thiên là rất lớn, Lục Hạo Thiên cho người trông chừng Dương Phường chỉ là vì sợ y đột nhiên chạy mất, chỉ cần Dương Phường ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh, Lục Hạo Thiên thương y còn không kịp, thì sẽ không để cuộc sống riêng tư của Dương Phường phải bại lộ trước mặt các vệ sĩ.

Cho nên khi Dương Phường ở nhà lên mạng, là hoàn toàn không bị giám sát, thời gian này sở dĩ y nguyện ý yên tĩnh ở lại nhà họ Lục, một mặt là vì muốn Lục Hạo Thiên thả lỏng cảnh giác với mình, một mặt khác đương nhiên là tiếp tục âm mưu tính toán kế hoạch bỏ đi.

Kỳ thực trước khi y bị Lục Hạo Thiên nhốt tại đây, kế hoạch của y đã tiến hành được hơn một nửa, mấy ngày nay y vẫn luôn chú ý đến hộp mail của mình, xem xem có thể nào nhận được hồi âm mà y muốn có không.

Hôm nay Dương Phường thật sự cảm thấy vận may của mình không tồi, vừa mở hộp mail đã thấy một bức mail được gửi từ Mỹ.

Dương Phường nhấn vào để xem, phát hiện đây là công hàm mời nhập học mà trước kia y đã gửi xin trường đại học ở Mỹ này.

Trước đó kỳ thật y luôn có ý nghĩ tới làm nghiên cứu sinh ở MBA tại Mỹ, chỉ là trước đó ở Tân Tinh làm việc vẫn không tồi, Dương Phường lại là người hoài niệm, cho nên mới đem chuyện xuất ngoại dời lại.

Hiện tại sự xuất hiện của Lục Hạo Thiên đã đánh nát toàn bộ cuộc sống vốn có của y, rời khỏi Tân Tinh làm người ta an lành, y vừa khéo có thể mượn cơ hội này thực hiện nguyện vọng từ trước tới nay của mình.

Chỉ là, tuy trước đó y luôn mong ngóng bên Mỹ có thể hồi âm, nhưng hiện tại khi thật sự nhận được tin tức, Dương Phường lại khó tránh cảm thấy có chút thương cảm.

Tất cả những gì y làm đều giấu Lục Hạo Thiên, nếu như có một ngày y thật sự sẽ bỏ đi, Lục Hạo Thiên sẽ phản ứng thế nào? Sẽ thương tâm đau khổ, tức giận phát cuồng, hay sẽ chọn lựa kết thúc tất cả triệt để lãng quên y?

Dương Phường vào phút này cảm thấy có phần tự chán ghét bản thân.

Y hận mình vào lúc then chốt nhất vẫn còn do dự không quyết.

Rời khỏi Lục Hạo Thiên là một chuyện bất luận đối với mình hay đối với Lục Hạo Thiên đều chuyện tốt, Dương Phường biết hiện tại vấn đề y phải suy nghĩ đã không phải là có muốn rời đi hay không, mà là làm sao để rời đi.

Nếu đã nhận được công hàm mời nhập học của đại học Mỹ, bước tiếp theo phải làm đương nhiên là lấy được thị thực xuất ngoại.

Kỳ thật với tình trạng của Dương Phường muốn làm thị thực không phải là khó khăn, khó khăn là hiện tại y ra vào đều có vệ sĩ đi theo, nếu như không có cách nào thoát khỏi những vệ sĩ này, vậy việc y đến lãnh sự quán làm thị thực nhất định sẽ bị Lục Hạo Thiên phát hiện, như vậy thì tất cả kế hoạch của y đều đổ sông đổ biển.

Tâm tình Dương Phường rất không yên, trong nhất thời y cũng nghĩ không ra được phương pháp đặc biệt tốt nào để có thể làm được chuyện này. Dương Phường đột nhiên cảm thấy cứ một mình ngây ra trong căn nhà vắng lặng buồn tẻ này thật sự là khó chịu, liền thay quần áo ra ngoài, y muốn tới tiệm cà phê nào có chút hơi người ngồi một chút.

Có lúc, mọi chuyện chính là luôn trùng hợp như thế, cũng chỉ đơn giản là ra ngoài dạo cho khuây khỏa như thế, Dương Phường lại có thể gặp được một người rất ngoài ý muốn.

Khi một mỹ nữ tóc uốn lộn dài tới eo đi tới trước mặt mình dùng một tư thế gần như là ưu nhã để tiến tới. Dương Phường có phần kinh ngạc đặt lỵ cà phê xuống.

Trong ấn tượng của y không hề nhận thức cô gái trước mắt này, nhưng khuôn mặt này lại khiến y cảm thấy như đã từng quen biết.

Tuy ngũ quan của Dương Phường đích thực là rất tinh xảo, nhưng bình thường đều không phải là loại hình mà những mỹ nữ thành thực yêu thích, cho nên Dương Phường cũng không cảm thấy có khả năng nào là mình được bắt chuyện.

“Cô là?”

Cô gái đối với sự nghi hoặc của Dương Phường đương nhiên không hề cảm thấy ngạc nhiên, cô cười một tiếng rồi bắt đầu tự giới thiệu.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi là vợ trước của Lục Hạo Thiên, tên tôi là Triệu Tử Chân.”

Dương Phường nghe lời mở đầu của cô gái, sắc mặt vô thức cứng ngắc lại, nhưng vẫn rất lịch sự bắt tay với cô.

“Cô Triệu, hân hạnh.”

“Tôi nghĩ anh đây chắc chính là Dương Phường mà Lục Hạo Thiên cả ngày nhắc tới phải không?”

Triệu Tử Chân không cần mời đã tự ngồi xuống, còn vẫy phục vụ lại gọi một ly cà phê.

Vệ sĩ ngồi bên cạnh Dương Phường thấy có người tiếp cận Dương Phường lập tức cảnh giới đứng cả lên, nhưng cô gái đó hiển nhiên biết thân phận của vệ sĩ, sau khi đi qua nói hai ba câu, những vệ sĩ này thế nhưng lại ngoan ngoãn ngồi trở lại.

“Anh không cần phòng bị với tôi như vậy, tôi chỉ là muốn nói chuyện với anh thôi.”

Triệu Tử Chân cười cười, cả quá trình vẫy người tới gọi cà phê đều ưu mỹ như một bức tranh sơn dầu, ngay cả Dương Phường cũng không thể không thừa nhận, cô thật sự là một cô gái vô cùng có mị lực.

“Từ ngày tôi quen biết Lục Hạo Thiên, anh ấy trước giờ chưa từng giấu tôi chuyện người mà anh ấy yêu là anh. Hơn nữa, anh và anh ấy có một tấm hình chụp chung, anh ấy cất giữ như báu vật. Tôi từng thấy tấm hình đó, cho nên cũng nhận biết anh. Hôm nay trùng hợp cùng tới tiệm cà phê này, liền muốn tới chào hỏi cùng anh.”

Dương Phường gật đầu tỏ vẻ đã biết, “Không biết cô Triệu muốn tìm tôi nói chuyện gì?”

“Tôi muốn nói rõ trước một chút, tất cả những gì tôi sẽ nói lát nữa kỳ thật không hề có bất cứ ác ý nào.”

Mười ngón tay thon dài sơn bóng giao vào nhau, trong nụ cười của Triệu Tử Chân có sự lạc lõng khó che giấu.

“Ngài Dương, kỳ thật, tôi rất thích Lục Hạo Thiên.”

Ánh mắt Triệu Tử Chân rất chân thành, hơn nữa hiếm có là đối với mình không có địch ý, Dương Phường cảm thấy được, nhưng mà, khi y nghe thấy Triệu Tử Chân nói cô thích Lục Hạo Thiên, trong lòng vẫn khó chịu như vậy.

“Nhưng, tôi cũng biết tình cảm là không cách nào miễn cưỡng. Dưa hấu xanh không ngọt, lúc đó Hạo Thiên bị bác Lục bức ép phải thân thiết với tôi, lần đầu tiên khi anh ấy gặp mặt tôi đã nói rõ chuyện của anh cho tôi biết, sau đó còn bàn một giao dịch cùng tôi.”

“Bác Lục là người rất lợi hại, chuyện giữa anh và Hạo Thiên bác ấy so với ai đều rõ ràng hơn, cho nên trước khi Hạo Thiên nắm chắc được thực lực của Sâm Uy thì cho dù có muốn gặp lại anh thế nào cũng chưa từng đi tìm anh, là vì muốn tạo ra một hình tượng giả tạo rằng anh ấy đã quên anh cho bác Lục xem.”

“Nhưng bác Lục thông minh như vậy, đương nhiên sẽ không chỉ dựa vào việc này mà hoàn toàn tin tưởng Hạo Thiên, cho nên phương pháp duy nhất chính là bức ép Hạo Thiên kết hôn, như vậy mới có thể khiến

anh và anh ấy đều chết tâm.”

Dương Phường nghe lời Triệu Tử Chân nói liền chau mày, y thực không hiểu Triệu Tử Chân đặc biệt chạy tới nói với y những chuyện quá khứ này rốt cuộc là vì cái gì.

“Bác Lục lúc đầu chọn tôi làm đối tượng thân thiết với Lục Hạo Thiên, đương nhiên là do nhìn trúng bối cảnh của gia đình tôi. Tôi là con gái một, sau này cũng là người kế thừa tài sản của nhà họ Triệu. Nếu như Hạo Thiên kết hôn với tôi, sau này hai nhà liên thủ, trên thương trường sẽ càng làm mưa làm gió.”

“Hạo thiên cũng đáp ứng kết hôn cùng tôi, nhưng anh ấy lại lén lút hẹn một ước định bí mật với tôi.”

“Anh ấy và tôi hẹn định, cho dù có kết hôn, tôi và anh ấy cũng chỉ là vợ chồng trên luật pháp, sau khi anh ấy nắm chắc được thực quyền của Sâm Uy thì sẽ ly hôn với tôi, sau đó, anh ấy sẽ lấy 5% cổ phần của quốc tế Sâm Uy cho tôi coi như là bồi thường.”

Dương Phường nghe tới chỗ này, cũng khó tránh khỏi có phần động dung.

“Sao cô lại đáp ứng yêu cầu quá đáng như vậy?”

Trong nụ cười của Triệu Tử Chân mang theo khổ sở, nhưng vẫn vô cùng thẳng thắn.

“Không giấu gì anh, lúc đó kỳ thật tôi vẫn ôm một chút hy vọng với Hạo Thiên, tôi cảm thấy cho dù có hẹn định bí mật đó, nhưng chỉ cần tôi trở thành vợ anh ấy cùng anh ấy sớm tối bên nhau, thì sẽ có một ngày anh ấy động lòng với tôi.”

“Nhưng, sự thật đã chứng minh tôi sai rồi, anh ấy căn bản không có một chút ý tứ nào đối với tôi, thậm chí khi tôi nhân lúc uống rượu say mê hoặc anh ấy, anh ấy, ha ha~” Triệu Tử Chân tách hai tay ra, tiến sát tới trước mặt Dương Phường nhỏ giọng nói vào tai y, “Ngay cả phản ứng bình thường của đàn ông cũng không có.”

Dương Phường nghe lời này của Triệu Tử Chân liền cảm thấy mặt nóng bừng, y cũng không ngờ một cô gái như Triệu Tử Chân lại nói thẳng như vậy.

“Lúc đó tôi liền biết tôi đã thua rồi, cho nên sau đó khi bác Lục qua đời ngoài ý muốn, Hạo Thiên lật đổ tất cả những đối thủ cạnh tranh bước lên làm chủ Sâm Uy, chúng tôi đã ký đơn ly hôn.”

“Xin lỗi, tôi...”

Nghe lời của Triệu Tử Chân, Dương Phường rất chấn động.

Trước giờ y chưa từng nghĩ tới việc sẽ tổn thương bất cứ ai, y cũng không nghĩ tới Lục Hạo Thiên sẽ vì mình mà từng tổn thương một cô gái thế này.

“Không sao đâu, tôi là tự nguyện hẹn ngầm với anh ấy, là tôi tự mình quá tự tin. Hơn nữa 5% giá trị cổ phiếu của quốc tế Sâm Uy trên thị trường đã là hàng trên trời, dùng tiền đó làm phí chia tay, tôi cũng không oan uổng gì.”

Tuy nghe Triệu Tử Chân nói nhiều như vậy, nhưng Dương Phường cũng biết mục đích hôm nay của Triệu Tử Chân khẳng định không chỉ là đến nói cho mình biết những chuyện quá khứ này.

“Ngài Dương, tuy tôi biết thân phận hiện tại của tôi không có tư cách nói với anh cái gì, nhưng nếu tôi và anh đều thích Hạo Thiên, tôi hy vọng những lời lát nữa tôi nói anh có thể nghe lọt.”

Dương Phường gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Hạo Thiên cần một người kế thừa.”

26. Chương 26: Ôn Tồn

Câu nói này của Triệu Tử Chân giống như một hòn thiên thạch đập vào lòng Dương Phường.

“Hạo Thiên có thể không có vợ, nhưng không thể không có người kế thừa.”

“Con ruột của bác Lục tuy chỉ còn lại một mình Hạo Thiên, nhưng bác Lục vẫn còn anh chị em, những thân thích mang họ Lục này cũng có một thế lực nhất định trong bộ phận lãnh đạo Sâm Uy, con cái nhà bọn họ kỳ thật luôn lăm le nhòm ngó Sâm Uy.”

“Nói ra, bác Lục cũng là người có ân với nhà họ Triệu chúng tôi, điều tối kỵ nhất của bác chính là quốc tế Sâm Uy rơi vào tay người ngoài. Cho nên Hạo Thiên phải canh giữ Sâm Uy, và phải có người kế thừa của chính mình.”

“Tôi hiểu ý của cô, cô Triệu.”

Dương Phường cười nhạt một tiếng, uống một ngụm cà phê, nhưng lại chỉ nếm thấy khổ sở đầy miệng.

Triệu Tử Chân thấy Dương Phường tựa hồ không phải là người không hiểu lý lẽ gì, cũng thở nhẹ một hơi.

“Tôi biết Hạo Thiên khẳng định không nỡ nói những điều này với anh, cho nên tôi mới làm gà mái mẹ nói

dùm anh ấy.”

“Đương nhiên, tôi không phải muốn nói anh nên rời khỏi Hạo Thiên, chỉ là, nếu như có một ngày Hạo Thiên cần một người kế thừa, hy vọng anh có thể bao dung cho anh ấy, và cả đứa con của anh ấy.”

Dương Phường bắt đầu dĩ cười cười, đặt ly cà phê xuống nhỏ giọng nói: “Cô Triệu, những chuyện cô nói tôi sớm đã biết rồi, cô không cần lo lắng, tôi đã có dự định sẽ rời khỏi Lục Hạo Thiên.”

“Hả?” Lần này đến phiên Triệu Tử Chân ngạc nhiên.

Người đàn ông trước mặt này không nóng không lạnh, khi chỉ ngồi an tĩnh ở đó, lại ưu mỹ như một bức tranh được đặc biệt khảm ra vào giữa trưa ngày hạ.

Chuyện giữa y và Lục Hạo Thiên Triệu Tử Chân cũng đại khái biết một chút, năm đó nếu không phải có sự chăm sóc của người đàn ông này dành cho Lục Hạo Thiên, có lẽ Lục Hạo Thiên đã không thể chống đỡ được đến lúc Lục Sâm Uy tìm anh, mà đã trở thành một phế nhân chìm sâu vào vực sâu tự kỷ.

Người có thể vươn đôi tay ra trong nghịch cảnh, nếu không phải có ý đồ thì chính là người lương thiện chân chính. Hiện tại xem ra, Dương Phường rõ ràng là người về sau.

Nhưng cho dù nhận định như thế, người có thể có đủ dũng khí rời khỏi một Lục Hạo Thiên như mặt trời ban trưa hiện tại, trong mắt Triệu Tử Chân thật sự là thập phần hiếm có.

“Chẳng qua là... những vệ sĩ vừa rồi cô cũng thấy rồi đó, Lục Hạo Thiên không chịu thả tôi đi.”

Dương Phường dùng khước mắt liếc ngang, Triệu Tử Chân liền thuận theo ánh mắt y mà nhìn qua.

Thở dài một tiếng, Triệu Tử Chân bắt đầu dĩ nói: “Hạo Thiên trước giờ chưa từng để tâm ai đến mức này.”

Dương Phường đặt ly cà phê xuống, “Tôi không muốn khiến Lục Hạo Thiên khó xử, cho nên, tôi đã giấu anh ấy gửi đơn xin tới đại học Mỹ, tính ra đó đào tạo chuyên sâu, nhưng chuyện thị thực thì...”

“Cái này anh yên tâm, bên lãnh sự quán tôi cũng có vài người tâm huyết, nếu như anh đồng ý, tôi có thể giúp anh làm chuyện này.” Triệu Tử Chân vội vàng tiếp lời.

“Vậy thì rất cảm kích cô.”

Dương Phường đối với vị Trình Giáo Kim giữa đường nhảy ra này thực sự không biết nên ôm tâm trạng như thế nào, nếu luận về quan hệ giữa hai người mà nói, nói là tình địch cũng không đúng, dù sao Triệu Tử Chân thật sự đã ly hôn với Lục Hạo Thiên từ sớm trước khi anh đi tìm Dương Phường. Nếu nói là bạn

bè, với quan hệ lần đầu gặp mặt của hai người mà nói, cũng không giống. Nhưng bất luận thế nào nếu Triệu Tử Chân đã nguyện ý đưa tay giúp đỡ, cũng đã nói rõ ông trời đang âm thầm giúp y rời khỏi Lục Hạo Thiên, hai người họ có thể chung quy vẫn là hữu duyên vô phận thôi.

Mục đích của Triệu Tử Chân đã đạt được, hai người chuyện phiếm thêm vài câu, nhưng khổ cái là không có gì để nói, Dương Phường cũng không muốn cùng Triệu Tử Chân nói nhiều gì thêm.

Triệu Tử Chân là người biết quan sát, không bao lâu liền đứng lên cáo từ.

Triệu Tử Chân vừa đi được một lúc, di động của Dương Phường lập tức vang lên.

“Phường Phường, nghe nói em gặp Triệu Tử Chân? Cô ta nói với em cái gì?”

Trong ngữ khí của Lục Hạo Thiên mang theo sự gấp gáp rõ ràng, khi nhắc tới tên của Triệu Tử Chân, còn ẩn ẩn lộ ra tình tự oán hận, có lẽ là anh sợ Triệu Tử Chân sẽ diên đảo thị phi trước mặt Dương Phường, khiến cho quan hệ không dễ dàng gì mới hòa hoãn của hai người lại đông cứng lại.

Lục Hạo Thiên hiểu rõ, chuyện anh giấu Dương Phường kết hôn đối với Dương Phường mà nói luôn là một gút mắt khó giải, anh còn chưa thể xác định được gút mắt này đã giải khai chưa. Nếu bị Triệu Tử Chân nhảy ra khiến Dương Phường đối với anh tăng cao cảnh giác thì thật là phiền phức.

“Anh đừng khẩn trương.” Dương Phường an ủi Lục Hạo Thiên, “Cô Triệu nói với tôi một vài chuyện trước kia của anh và cô ấy.”

“Phường Phường, em về nhà trước, anh lập tức về tìm em, được không?”

Nếu vết sẹo đã bị Triệu Tử Chân mở ra, Lục Hạo Thiên dự tính đem tất cả những chuyện cũ đó đều nguyên dạng phô bày ra, để nói chuyện rõ ràng cùng Dương Phường.

“Được, tôi về nhà đợi anh.”

Dương Phường ôn thuận đáp ứng Lục Hạo Thiên, suốt quãng yên tĩnh cùng vệ sĩ trở về biệt thự.

“Phường Phường!”

Dương Phường vừa mới bước vào cửa, đã nghe tiếng thắng xe vang lên bên ngoài. Lục Hạo Thiên như gió lốc đẩy mở cửa xe, vừa vào cửa liền ôm chặt Dương Phường.

“Anh làm cái gì a? Đau quá, nhẹ chút.” Dương Phường vỗ lưng Lục Hạo Thiên ra hiệu anh hãy thả lỏng, “Cô Triệu không nói xấu gì anh, anh yên tâm đi.”

“Thì ra, anh vì tôi làm nhiều chuyện như vậy.”

Vì muốn ly hôn với Triệu Tử Chân, anh phải sang tay chuyển nhượng nhiều cổ phần như vậy, xét về mặt làm ăn trên thương trường, quả thật là chuyện không thể tin nổi.

Dương Phường vuốt ve mặt Lục Hạo Thiên.

“Cảm ơn anh.”

Ánh mắt Dương Phường rất dịu dàng, giống như có thể nhỏ ra nước.

Cõi lòng Lục Hạo Thiên thắt chặt, hay tay ôm Dương Phường càng thêm siết.

“Phường Phường, anh...”

“Không cần nói gì cả.”

Dương Phường dùng tay ấn lên miệng Lục Hạo Thiên.

“Hôn tôi.”

“Àn?”

Đối với lời của Dương Phường, Lục Hạo Thiên hiếm khi phản ứng chậm trễ.

Dương Phường cười nhẹ, đảo khách làm chủ hôn lên môi Lục Hạo Thiên.

Đối với sự chủ động của Dương Phường, Lục Hạo Thiên chỉ bảo trì ngậy đại vài giây, sau đó, liền như gió bão mưa cuồng hồi đáp lại.

Dương Phường bị anh ấn lên tường găm cắn một trận, thuận tùng mở rộng miệng để lưỡi của Lục Hạo Thiên có thể xâm nhập vào mỗi một chỗ trong khoang miệng y.

“Phường Phường, Phường Phường của anh.”

Lục Hạo Thiên ôm ngang Dương Phường lên, mang người vào trong phòng ngủ.

Hai người rất nhanh liền xích lõa, hai thân thể cơ khát triền miên bên nhau, điên cuồng khát vọng đối phương.

Cảm tình đè nén bao nhiêu năm dường như trong phút này hoàn toàn đều bạo phát hết, phương thức làm chuyện yêu nhẹ như nước chảy bình thường đã không còn thích hợp để biểu đạt tình cảm còn mãnh liệt hơn sóng thần này, Lục Hạo Thiên trở nên vô cùng điên cuồng, mà Dương Phường lại lặng lẽ thừa nhận tất cả.

Cảm nhận được phía sau của mình bị cự vật nhanh chóng xâm nhập, Dương Phường nhất thời không thích ứng kịp, không nén nổi hít một hơi khí lạnh.

“A...”

“Xin lỗi Phường Phường, anh nhịn không được... xin lỗi...”

Lục Hạo Thiên rất hiếm khi nói xin lỗi với người khác, chỉ có Dương Phường mới có thể nhìn thấy được tư thế cúi đầu hiếm hoi của người đàn ông cứng rắn này.

“Không sao, anh tới đi...”

Dương Phường cắn răng, mồ hôi trên trán Lục Hạo Thiên rơi lên ngực y, Dương Phường biết Lục Hạo Thiên đã sắp nhả đến cực hạn rồi.

“Phường Phường, anh yêu em.”

“Tôi biết, tôi vẫn luôn biết...”

Y nào có khác gì, y vẫn luôn yêu người đàn ông trước mặt này rất sâu đậm.

Tình cảm này, đã trải qua sự thanh thuần thời niên thiếu, sự thương cảm thời thanh niên, lại đến sự lắng đọng của giờ này phút này, sớm đã như một con dấu, ấn sâu vào trong cốt tủy của nhau, dung nhập làm một với thân thể, không bao giờ còn có thể tách ra.

Lục Hạo Thiên điên cuồng chiếm hữu người dưới thân, tựa hồ như chỉ có thông qua sự trù sập vô tận này mới có thể một lần nữa chứng minh anh đích thực chân chân chính chính có được người mà anh tha thiết ước mong.

Dương Phường bị động nằm trên chiếc giường kingsize của Lục Hạo Thiên, mỗi một lần bị tấn công đều có cảm giác nơi trống rỗng được lấp đầy, cho nên khi Lục Hạo Thiên rút ra, Dương Phường luôn sẽ bắt giác cong lưng lên nghênh hợp, rồi lại dẫn tới Lục Hạo Thiên càng thêm mãnh liệt tiến công.

“A_____”

Cũng không biết bị trêu chọc bao lâu, Dương Phường kêu thét một tiếng, xụi lơ trên giường.

Nhiệt dịch của Lục Hạo Thiên vô số lần bắn vào trong thân thể Dương Phường, vừa rồi hai người đều bị tình dục hôn mờ đầu óc, cần bảo không rảnh để nhớ tới việc mang bảo hộ gì đó.

Lục Hạo Thiên lo lắng dịch thể của mình để lại trong nội thể Dương Phường sẽ khiến Dương Phường sinh bệnh, nên sau khi nghỉ ngơi một chút liền ôm Dương Phường vào phòng tắm.

Hai người vẫn ôm lấy nhau ngâm mình trong bồn tắm, môi của Lục Hạo Thiên chốc chốc lại gặm lên cổ Dương Phường. Dương Phường rất sợ nhột, bị Lục Hạo Thiên cắn tới cười không ngừng.

“Sớm biết lời của Triệu Tử Chân lợi hại như vậy, anh đã chủ động để cô ta đi tìm em nói chuyện rồi.”

Lục Hạo Thiên biết Dương Phường vẫn luôn tránh bàn luận tới vấn đề mình kết hôn trước kia, cho nên làm sao cũng không thể ngờ người cuối cùng có thể khiến cho quan hệ giữa hai người phát sinh tiến triển mang tính đột phá này lại là vợ trước của mình.

“Hứ, nếu như cuộc gặp gỡ hôm nay là do anh cố ý an bài, tôi khẳng định sẽ quyết tiết với anh.”

Lục Hạo Thiên cười cười: “Làm sao có thể, lúc đó khi anh nghe nói Triệu Tử Chân tới tìm em, anh bị dọa không nhẹ đâu.”

Dương Phường cười nói: “Anh lại không làm ra chuyện đuối lý gì, làm gì lại chột dạ như vậy.”

“Anh đương nhiên không làm chuyện đuối lý, anh chỉ không biết Triệu Tử Chân liệu có vì yêu quá hóa hận mà ở trước mặt em nói bấy gì đó dẫn tới em hiểu lầm không.”

“Đừng coi tất cả mọi người đều xấu như vậy.”

Lục Hạo Thiên ôm Dương Phường cười đáp: “Anh chỉ là để tâm em mà thôi.”

Dương Phường không nói nữa, chỉ cảm thấy khóe mắt có chút nóng lên. Y vội vàng nhắm chặt mắt, không để nước mắt phá hủy bầu không khí hiếm có được lúc này.

Tuy y biết hành vi hiện tại của mình là đang uống rượu độc giải khát, nhưng, y sắp phải rời đi rồi, trước y khi rời đi, y chỉ là có một chút ích kỷ mà thôi.

27. Chương 27: Trong Chớp Mắt

Ngày hôm sau khi Dương Phường tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt đặc biệt phóng to kề sát của Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên một tay chống lên, đặt lên mặt chính mình, một tay khác đang bị Dương Phường làm gối kê đầu lên.

“Sao vậy? Hôm nay không cần đi làm?” Dương Phường trở người, giống như con mèo lười biếng co ro trong chăn.

“Không muốn đi, thế nào?”

Lục Hạo Thiên thò tay tới, giúp Dương Phường vén mớ tóc mai ra, nhện không được lại ấn một nụ hôn lên cái trán trơn mịn của Dương Phường.

“Đó là công ty của anh chứ đâu phải của tôi, anh muốn lười biếng tôi cũng không thể làm gì a.”

Dương Phường vẫn còn cảm thấy rất buồn ngủ, quyết định trực tiếp bỏ qua Lục Hạo Thiên tiếp tục đánh giấc.

“Của anh không phải chính là của em sao? Chỉ cần em muốn, những thứ này đều cho em.”

Lục Hạo Thiên hiển nhiên tâm tình rất tốt, lại nằm trên giường ôm Dương Phường chèo kéo một hồi.

“Còn không đi làm thì thật sự sẽ trễ đó, tuy cấp dưới của anh không dám tức giận gì với anh, nhưng một người làm ông chủ như anh tốt nhất vẫn nên lấy mình làm gương thì hơn.”

Lục Hạo Thiên bị Dương Phường nói vậy không tức giận, chỉ là than thở một tiếng rồi dịu dàng trèo ra khỏi nơi ấm áp.

“Có một bà xã nghiêm khắc như vậy, làm ông xã thật sự là vất vả, muốn thỉnh thoảng lười biếng nằm phơi bụng cũng không được...”

Lục Hạo Thiên còn chưa nói xong đã bị một cái gối đập vào đầu.

“Ai là bà xã của anh.”

Lại nói, Dương Phường nhìn lên cơ bụng sáu múi của Lục Hạo Thiên, trong lòng chua chua không biết là tư vị gì, người đàn ông này nào có bụng bự mà phơi?

Dương Phường ném gối xong lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, Lục Hạo Thiên không nỡ làm ồn tới y, trực tiếp an tĩnh mở cửa tủ thay quần áo rồi ra ngoài.

Dương Phường tiếp tục ngủ sau khi Lục Hạo Thiên đi, đợi đến sắp trưa mới tự tỉnh giấc.

Uốn lưng một cái trên giường, đi xuống kéo mở rèm cửa sổ, ánh mặt trời chói chang trực tiếp chiếu vào, Dương Phường hít sâu một hơi.

Từ sau khi gặp Triệu Tử Chân, Dương Phường coi như thật sự nghĩ thông.

Từ một ý nghĩa nhất định, y và Triệu Tử Chân là cùng một loại người, Triệu Tử Chân yêu Lục Hạo Thiên, cho nên cô mới nguyện ý buông tay để Lục Hạo Thiên theo đuổi người anh chân chính yêu thương, mà y cũng yêu Lục Hạo Thiên, cho nên y hy vọng mình vĩnh viễn không cần trở thành gánh nặng của Lục Hạo Thiên.

Quốc tế Sâm Uy và người kế thừa gì đó, đều sẽ liên quan tới chuyện máu mạch của gia tộc họ Lục, nhất cử nhất động của Lục Hạo Thiên, có vô số người ở sau lưng nhắm nhe như hổ rình mồi.

Bất luận Lục Hạo Thiên có nguyện ý hay không, giờ này khắc này anh sớm đã bị Lục Sâm Uy dẫn vào trong cớ cục rồi. Rất nhiều chuyện phải làm, cho dù Lục Hạo Thiên không nguyện ý làm, bên cạnh anh cũng có người sẽ cho anh hiểu rõ lợi hại.

Lục Hạo Thiên so với ai càng thông minh, thương lượng xong, tự nhiên cũng biết cân bằng hai phía ưu và nhược điểm.

Nếu như thật sự yêu người đàn ông này, chính là không nên làm anh khó xử.

Dương Phường lau sạch nước mắt trên mặt, cong môi nhẹ cười.

Rất nhanh, y có thể giải thoát rồi.

Ăn chút đồ xong, Dương Phường đột nhiên rất muốn ra ngoài đi dạo.

Tuy y đối với thành phố S này đã rất quen thuộc, nhưng vừa nghĩ tới lần này rời đi cũng không biết tới lúc nào mới có thể trở lại, y lại cảm thấy không nỡ, luôn muốn đến những nơi đã từng đi qua để nhìn lại.

Con đường ẩm thực cổ kính trong trung tâm thành phố nghe nói sắp bị xóa bỏ rồi, kiến trúc ở đó đã trải

qua mưa gió của một thế kỷ, trở thành tòa lâu nguy hiểm, nhưng đủ loại tiệm ăn nhỏ bên đường vẫn làm ăn khấm khá, mỗi khi đến tối khuya vẫn còn có người túm tụm.

Nếu như mấy năm sau trở lại, con đường ẩm thực đó có còn tồn tại hay không?

Dương Phường đột nhiên rất hoài niệm hoành thánh Xương Kí và bánh sầu riêng trên con đường đó, đó đồng thời cũng là thứ mà Lục Hạo Thiên thích ăn. Nếu như có thể, thật muốn lại được ăn một lần.

Khi Dương Phường ra ngoài, phát hiện những vệ sĩ vốn vẫn luôn canh chừng bên ngoài đã không còn thấy nữa. Tâm tình Dương Phường có chút mâu thuẫn_____ không có vệ sĩ nữa, kế hoạch sau này của mình sẽ càng dễ thực hiện, nhưng đồng thời cũng nói rõ, ngày tháng y và Lục Hạo Thiên bên nhau đã không còn nhiều rồi.

Dương Phường mang tâm sự nặng trĩu đi dạo cả ngày, trong lúc đó Lục Hạo Thiên cũng có gọi điện tới hỏi y có ăn cơm chưa, Dương Phường trả lời đúng sự thật, Lục Hạo Thiên cũng rất yên tâm, nói hai câu rồi dự định gác máy.

Dương Phường nghĩ một chút, trước khi Lục Hạo Thiên gác máy lại hỏi một câu.

“Buổi tối trở về ăn cơm chứ?”

Bên phía Lục Hạo Thiên trầm mặc mấy giây không có phản ứng.

“Àn?”

Dương Phường cảm thấy kỳ quái, lại truy hỏi một lần.

“Về, đương nhiên về.”

Giọng nói của Lục Hạo Thiên trong điện thoại mang theo sự run rẩy, giống như đang cực lực nhấn nạt sự kinh hãi to lớn.

Có trời biết anh đã đợi ngày này bao lâu rồi?!

Trong những ngày quá khứ ở nhờ nhà Dương Phường, mẹ Dương Phường mỗi ngày tan ca về nhà đều đi chợ về làm cơm rồi chờ bọn họ và ba Dương Phường tan ca. Dương Phường vừa vào cửa liền xông vào nhà bếp gọi lớn một tiếng con về rồi, ba Dương Phường thì lại chậm rãi thu dọn giày ngoài cửa, sau đó mới vào phòng thay quần áo, nếu như mẹ Dương Phường còn chưa làm cơm xong, ba Dương Phường sẽ ngồi trên chiếc ghế dựa cũ đọc báo.

Khoảng thời gian đó, là ký ức được khắc sâu trong lòng Lục Hạo Thiên không cách nào xóa nhòa, đó là cảm giác gia đình_____ bất luận bạn đang ở đâu, đây cũng là nơi cuối cùng bạn có thể trở về.

Dương Phường hiểu ý cười cười, sau đó ngắt điện thoại.

Xoay cổ tay nhìn đồng hồ, đã là ba giờ rưỡi chiều. Hiện tại vừa đúng lúc thích hợp để đi chợ mua đồ, đợi về nhà làm cơm xong, Lục Hạo Thiên cũng sẽ xấp xỉ về tối.

Dưới ánh mắt kinh ngạc quái dị của những người ở quốc tế Sâm Uy, Lục Hạo Thiên bình thường được xưng là kẻ cuồng công tác lại hưng phấn tuyên bố kết thúc cuộc họp trước thời gian, một đường bay nhanh về nhà, vừa mở cửa đã ngửi thấy hương thơm của thức ăn.

Nghe tiếng vang ngoài cửa, Dương Phường mặc tạp dề cầm xẻng chiên chạy ra nhìn.

“A? Hôm nay sao lại về sớm vậy? Tôi còn chưa nấu cơm xong.”

Lục Hạo Thiên đổi sang mang dép lê thả túi xuống đi vào bếp cùng Dương Phường.

“Hôm nay em nói muốn làm cơm cho anh, anh vừa nghe liền không còn tâm tư nào khác nữa, cả ngày nghĩ muốn về gặp em.”

Lục Hạo Thiên ôm chặt Dương Phường, hôn một cái lên môi Dương Phường.

Dương Phường bắt đầu nói: “Đừng đem sai lầm của anh đẩy lên người kẻ khác, anh từ sớm đã không muốn đi làm rồi, hiện tại về sớm cũng là chuyện rất bình thường.”

Khóe mắt Lục Hạo Thiên mang theo ý cười cũng không ngại biện, chỉ là thích thú lên ăn vụng mấy món đã được làm xong.

“Ra ngoài lấy chén bát cơm đi! Không giúp được gì thì thôi lại còn ở đó ăn vụng!”

“Còn nữa! Đồ tây của anh đây là sao! Quần áo hàng hiệu này nếu như bị dính dầu mỡ thì bỏ phí à!”

Dương Phường cầm xẻng chiên tổng khứ Lục Hạo Thiên ra khỏi nhà bếp.

Lục Hạo Thiên vừa cười vừa tuân theo mệnh lệnh của Dương Phường tới tủ chén lấy chén đĩa ra, rất nhanh, Dương Phường đã làm cơm xong, hai người ngồi trước bàn ăn bữa cơm tối trong bầu không khí vui vẻ.

Cơm tối xong, Dương Phường tiếp tục co trên sô pha xem truyền hình, Lục Hạo Thiên theo thường lệ đi rửa chén, rửa xong lại lấy ít trái cây trong tủ lạnh ra gọt, rồi đưa cho Dương Phường.

Lục Hạo Thiên nhìn bộ dáng Dương Phường cắn trái cây rất muốn cười, vì khi Dương Phường ăn trái cây thật sự giống như con thỏ, rất hiếm có người chỉ dùng răng cửa mà cắn như vậy.

“Cười đủ chưa?”

Dương Phường cầm một miếng nhét vào miệng Lục Hạo Thiên, Lục Hạo Thiên nhai vài cái rồi nuốt.

“Thật ngọt.”

Lục Hạo Thiên ôm Dương Phường, vùi mặt vào đầu vai y.

“Phường Phường, anh rất vui.”

Dương Phường sờ sờ tóc Lục Hạo Thiên, nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ân.”

Đợi sau này Lục Hạo Thiên có con rồi, chắc anh sẽ càng vui vẻ càng hạnh phúc hơn so với hiện tại đi? Dù sao địa vị của đứa con trong một gia đình, là sự tồn tại không có ai có thể thay thế được.

Trong lòng ần ần nhói đau.

Cưỡng ép chính mình không suy nghĩ nữa, Dương Phường chuyển lực chú ý trở lại trên tiết mục truyền hình, Lục Hạo Thiên vẫn ôm y, cái ôm dịu dàng dễ chịu và ấm áp.

Dương Phường nghĩ, cứ để cho mình ích kỷ vài ngày đi!

28. Chương 28: Chân Tướng

Lục Hạo Thiên trải qua hai tuần hạnh phúc nhất trong cuộc đời của anh.

Hạnh phúc này không chỉ đơn giản xuất phát từ nhà cao cửa rộng, có danh tiếng địa vị, có người tôn trọng kính ngưỡng, quan trọng nhất là, anh lại lần nữa có được Dương Phường.

Dương Phường sống trong nhà của anh, mỗi ngày làm cơm chờ anh đi làm về.

Đến tối, hai người lại ôm nhau, tuy không làm chuyện yêu đương, nhưng sẽ được nghe hơi thở có quy luật của Dương Phường mà chìm vào giấc ngủ.

Dương Phường là sự ảm áp, ảm áp giống như không khí, bất tri bất giác đã trở thành thứ tất yếu phải có của Lục Hạo Thiên. Nếu như mất đi Dương Phường, Lục Hạo Thiên biết, mình nhất định sẽ ngột thở mà chết.

Cuộc sống như thế này quá mức hoàn mỹ, cho nên sau khi trải qua mấy ngày, Lục Hạo Thiên lại bắt đầu cảm thấy sợ được sợ mất.

Càng là người có hạnh phúc, thì sẽ càng lo sợ mất đi.

Tuy Lục Hạo Thiên đang hưởng thụ sự chăm lo gần như có thể coi là tử mĩ chu đáo của Dương Phường, nhưng trong nơi sâu tâm hồn, Lục Hạo Thiên chung quy vẫn không dám hoàn toàn thả lỏng sợi dây đàn căng chặt.

Trong sự hạnh phúc mà Dương Phường đan dệt cho anh, Lục Hạo Thiên vẫn ần ần cảm thấy mình giống như đang bước trên mây. Nhẹ lâng lâng rất dễ chịu, nhưng luôn có một nỗi sợ như sắp sửa đập vào khoảng không ngả xuống.

Xém chút, Lục Hạo Thiên đã sắp bị tất cả những điều giả tạo này lừa cho mê lú.

Cho nên, khi người dưới tay Lục Hạo Thiên vô cùng gấp rút đưa tới một phần văn kiện, nội dung bên trong khiến Lục Hạo Thiên triệt để chấn kinh.

Lục Hạo Thiên không phải không tin tưởng Dương Phường, người mà anh không tin kỳ thực là Triệu Tử Chân.

Ngày đó Dương Phường ngẫu nhiên gặp gỡ Triệu Tử Chân trong tiệm cà phê, tuy bề ngoài Lục Hạo Thiên không nghiên cứu gì sâu, nhưng trong lòng chung quy vẫn cảm thấy chuyện này khá kỳ quặc.

Anh đương nhiên biết cảm tình của Triệu Tử Chân dành cho mình, anh không tin một cô gái yêu mình sẽ làm một chuyện hoàn toàn có lợi cho tình địch của chính cô, cho dù đã từng yêu cũng vậy, anh cũng vẫn lo lắng Triệu Tử Chân liệu có suy nghĩ gây bất lợi cho Dương Phường không.

Cho nên trong thời gian kể đó, tuy anh đã cắt đi những vệ sĩ bên người Dương Phường, nhưng vẫn phái người đi trông chừng từng hành động của Triệu Tử Chân.

Nhưng kỳ quái là Triệu Tử Chân vẫn không tiến hành bước tiếp theo, ngay lúc Lục Hạo Thiên cảm thấy chuyện này thật sự đã trôi qua đang chuẩn bị gỡ trống thu binh, lại phát hiện Triệu Tử Chân thế nhưng một lần nữa bí mật hẹn Dương Phường ra, còn giao cho y một bao văn kiện.

Dương Phường tự nhiên không biết sẽ có người của Lục Hạo Thiên theo dõi Triệu Tử Chân, cho nên ngay tại chỗ đã mở bao văn kiện xem thử thứ bên trong.

Trên tấm hình chụp lên rõ ràng hiển thị, là một văn kiện thị thực và hộ chiếu xuất ngoại.

Nhìn những tấm hình này, Lục Hạo Thiên quả thật không dám tin vào con mắt của mình.

Lục Hạo Thiên siết chặt cái đầu sắp sửa nổ tung của mình, gân xanh trên huyết thái dương vì phần nộ cực đại mà phực lên.

“Khốn kiếp!!”

Vô pháp nhẫn nhịn bản thân bị lừa dối như thế, Lục Hạo Thiên lập tức bật mở cửa rời khỏi công ty, trong tay siết chặt những tấm hình đó, lái xe như bay về nhà.

Một tiếng rầm thật lớn, cửa phòng ngủ bị Lục Hạo Thiên đá mở.

Dương Phường đang ngủ trưa, ngủ có chút mơ hồ, thấy Lục Hạo Thiên sắc mặt xanh mét đứng bên cạnh mình, trong ánh mắt có ý vị vô cùng nguy hiểm.

Dương Phường bị dọa tỉnh trong chớp mắt, đầu óc lập tức tỉnh táo.

“Sao lại về vào giờ này, xảy ra chuyện gì sao?”

Lục Hạo Thiên cái gì cũng không nói, chỉ ném những tấm hình bị vò đến nhăn nheo ra trước mặt Dương Phường.

Dương Phường vừa liếc nhìn liền hiểu rõ, sau lưng áo ngủ thoáng chốc thấm ướt mồ hôi lạnh.

“Thì ra anh cất bỏ vệ sĩ là giả, anh vẫn luôn phái người theo dõi tôi!” Trong mắt Dương Phường thiêu đốt sự phẫn nộ.

Lục Hạo Thiên cười, cười đến mức khiến Dương Phường cảm thấy vô cùng băng lạnh.

“Em sai rồi, anh không hề cho người theo dõi em, kể anh cho người theo dõi là Triệu Tử Chân, anh vẫn luôn cho rằng cô ta sẽ gây ra chuyện bất lợi với em, nhưng thật không ngờ...”

“Tại sao?”

Trong mắt Lục Hạo Thiên tràn đầy bi thống, anh không nguyên tin tưởng Dương Phường trong suốt quãng thời gian này đối với anh tốt như vậy hoàn toàn là giả vờ để anh buông lỏng, anh không nguyên tin tưởng Dương Phường đối với anh tốt chỉ vì muốn rời khỏi anh!

Dương Phường ngạc nhiên một lúc, hít sâu vài hơi cố gắng ổn định tâm tình của mình.

Nghiêng đầu đi, Dương Phường cắn răng, con mắt đau xót sắp sửa rơi lệ.

“Vì, tôi không còn yêu anh nữa.”

Trong thoáng chốc Dương Phường nói ra câu này, y phản phát cảm thấy Lục Hạo Thiên trước mắt biến thành tảng đá đông cứng, sau đó từng chút từng chút, vỡ nát ra.

“Em lừa anh.”

Ánh mắt Lục Hạo Thiên mang theo cảm xúc không thể nào tin.

“Em làm sao có thể không yêu anh? Em đối với anh tốt như vậy, giống hệt như trước đây. Em làm cơm cho anh, chăm lo tất cả cho anh, còn làm chuyện yêu cùng anh. Tối hôm qua em còn nói, em thích anh đối với em như vậy....”

Những lời lẩm bẩm tự nói của Lục Hạo Thiên còn chưa thốt xong, Dương Phường đã như phát cuồng thét lên: “Tôi đối tốt với anh chỉ là vì muốn rời khỏi anh, tôi không muốn lại ở cùng với anh nữa!”

“Tôi chán ghét anh rồi! Tôi chán ghét tất cả những gì có liên quan tới anh!”

“Lục Hạo Thiên, ở cùng với anh, rất mệt, rất khổ sở, anh biết không?”

Dương Phường cố gắng khiến cho mình trở nên rất băng lạnh, rất tuyệt tình, nhưng ai biết được đằng sau sự băng lạnh mà y giả vờ xây nên lúc này, kỳ thực là nội tâm so với Lục Hạo Thiên còn thương tổn mệt mỏi nhiều hơn?

“Em, em nói là thật sao?”

Lục Hạo Thiên dùng giọng nói run rẩy hỏi ngược lại.

Dương Phường không chút do dự gạt đầu.

“Nên buông tay thôi, Hạo Thiên.”

“Tốt, tốt lắm...”

Biểu tình trên mặt Lục Hạo Thiên rất uốn éo, căn bản nhìn không ra rốt cuộc là đang khóc hay đang cười.

“Em đi đi, cút! Cút đi xa thật xa cho tôi, cút a!!!”

Lục Hạo Thiên gầm thét đập nát tất cả những gì có thể đập nát trong phòng ngủ, trừ Dương Phường.

Dương Phường sớm đã dự liệu được phản ứng của Lục Hạo Thiên.

Nhìn từng vật từng vật trong phòng bị Lục Hạo Thiên đập nát, nhưng người khác làm sao có thể biết được, vào lúc này trái tim của y cũng giống như những đồ vật đó vỡ tan thành từng mảnh vụn chứ?

Chẳng qua, cơn đau này là thứ tất yếu phải trải qua khi y chọn lựa ra đi, có lẽ sau nỗi đau, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả vết thương.

“Tôi đi rồi, anh bảo trọng.”

Dương Phường quay người mở cửa đi, tuy trên người chỉ mặc áo ngủ, nhưng cũng vẫn không qua đầu bỏ đi.

Kỳ thật, không phải y không nguyện ý quay đầu, mà là nếu như quay đầu, Lục Hạo Thiên nhất định sẽ nhìn thấy gương mặt sớm chảy đầy nước mắt của y, và đôi mắt đó, vẫn tràn đầy ái luyến như cũ.

29. Chương 29: Bất Ngờ

Hoang mang hỗn độn rời khỏi nhà Lục Hạo Thiên, Dương Phường đi gần hơn hai tiếng mới về tới nhà mình, trên người mặc áo ngủ lại không mang tiền, ngay cả xe buýt cũng không thể bắt, chỉ đành đi bộ về.

Cả quãng đường đều có người đi ngang dùng ánh mắt quái dị nhìn y, này cũng khó trách, không có ai lại mặc áo ngủ mang dép lê đi trên đường vào buổi chiều như vậy, cho dù có là áo ngủ loại đặc tiền đi nữa.

Sau khi về nhà, chỉnh lý một chút đủ loại tư liệu để xuất ngoại, lại lên mạng đặt vé.

Dương Phường ngây ngẩn nửa ngày, cho đến khi bị điện thoại trong nhà vang lên dọa nhảy dựng, y mới hồi thần lại.

Vừa nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, phát hiện là trong nhà gọi tới, Dương Phường thở nhẹ một hơi,

nhận cuộc gọi nói với mẹ vài câu, sau đó lại nhắc tới chuyện ngày mai sẽ về nhà một chuyến.

Ba mẹ y vẫn không biết chuyện y sắp đi Mỹ nghiên cứu, mà y vì tránh đêm dài lắm mộng, đã đặt vé vào ba ngày sau.

Trước mắt sắp sửa phải lên đường, y cần phải từ biệt cùng song thân của mình.

Chỉ một mình về đến nhà, Niên Cẩm Liên không thấy Lục Hạo Thiên, liền thuận miệng hỏi vài câu, sau đó lại phát hiện sắc mặt của Dương Phường không tốt, liền im bặt.

Hai đứa này lẽ nào lại làm mình làm mẩy với nhau rồi?

Niên Cẩm Liên đang bồn chồn, Dương Phường đã vút ra tin tức mình sắp tới Mỹ nghiên cứu chẳng khác nào bom tấn đợt hai, chuyện này chẳng có một chút dấu hiệu báo trước, thật sự là dọa bà không nhẹ.

Đối với việc con trai muốn ra nước ngoài học nghiên cứu sâu, người làm cha khẳng định sẽ ủng hộ, nhưng Niên Cẩm Liên là mẹ lại ần ần phát giác được chuyện này không đơn giản như bề ngoài của nó, nhưng lại không thể trực tiếp hỏi thẳng.

Dù sao tuổi tác của đứa con đã không còn nhỏ nữa, rất nhiều chuyện nên để Dương Phường tự mình giải quyết.

Nhìn bộ dáng có phần thất hồn lạc phách của con trai, Niên Cẩm Liên lại thở dài, sờ đầu đứa con.

“Phường Phường a, có vài chuyện, mẹ cũng không tiện nói nhiều. Nhưng lần này phải xuất ngoại du học, thật sự là con thật lòng muốn đi sao? Nếu như đúng vậy, tại sao trước đó chúng ta hoàn toàn không nghe con nhắc tới chứ?”

“Đời người thật sự có rất nhiều con đường để đi, ta và ba con cũng không chờ mong con phải bay cao bay xa, chỉ cần con vui vẻ sống, nhưng hiện tại ta hoàn toàn không nhìn ra được con có nửa phần vui vẻ.”

Dương Phường cúi đầu, nghĩ tới bộ dáng tuyệt vọng thương tâm của Lục Hạo Thiên ngày hôm qua, bất giác tâm tình ảm đạm, nghe Niên Cẩm Liên nói, giống như lại bị thứ gì đó nhét vào trong lòng, khó chịu đến sắp nghẹt thở.

“Phường Phường, khi chúng ta đứng ở bên trong sẽ rất khó có thể nhìn rõ được mong muốn thật của mình, nếu như có cửa ải nào con cảm thấy đặc biệt khó vượt qua, hãy thử hỏi lại lòng mình, con sẽ biết nên chọn lựa như thế nào.”

Dương Phường không muốn Niên Cẩm Liên lo lắng, kéo khóe miệng lộ ra nụ cười khổ sở. Y vỗ lên tay Niên Cẩm Liên an ủi: “Mẹ, con biết phải làm thế nào rồi, mẹ yên tâm.”

Tối hôm đó, Dương Thường lại trèo lên mái nhà, ngắm nhìn bầu trời sao.

Những vì sao đó lúc này đều đã thay đổi, nhưng khi nhìn lên, vẫn tựa hồ giống như lúc trước.

Giống như y và Lục Hạo Thiên, rõ ràng giữa hai người có rất nhiều bất đồng, nhưng có lúc nghĩ lại, tình yêu nặng trĩu năm đó, một chút cũng không vì thời gian qua đi mà giảm bớt.

Dương Thường nhìn rồi nhìn, trước mắt lại mơ hồ một mảng.

Dương Thường tự giễu một câu: “Thiết, thật vô dụng, lại khóc rồi.”

Đêm nay trở về nhà cha mẹ đặc biệt khó chịu, ngày hôm sau, Niên Cẩm Liên liền bắt đầu chuẩn bị đồ đạc cho Dương Thường đi Mỹ, vừa thu xếp còn vừa dặn dò cái này cái kia, trong mười câu có hết tám câu là muốn Dương Thường chú ý thân thể. Dương Thường nghe mà không để tâm, chỉ ứng đáp cho qua.

Hai mẹ con đang nói chuyện, ba Dương Thường bên ngoài đột nhiên cấp thiết như gió lốc chạy vào.

“Phường Phường, không tốt rồi! Nhanh tới coi ti vi này, xảy ra chuyện rồi!”

Dương Thường rất hiếm khi thấy cha mình hoang mang thất thố như vậy, cũng bị dọa không nhẹ, lập tức bỏ đồ xuống chạy ra ngoài phòng khách.

Trong ti vi, phóng viên mục tin tức đang tường thuật trực tiếp sự cố tại hiện trường.

“Chúng tôi đang đứng tại hiện trường thi công trên đoạn đường Đông Hoa của công ty địa sản Viễn Dương, trước đó công ty địa sản này vì vướng mắc vấn đề tiền bồi thường cho cư dân mà xảy ra tranh chấp với cư dân, cư dân vẫn luôn yêu cầu cùng cấp lãnh đạo công ty trực tiếp đối thoại nhưng gặp phải cự tuyệt, bắt đầu từ vài ngày trước một bộ phận cư dân đã bắt đầu gây chuyện tại nơi thi công.”

“Khi cấp lãnh đạo công ty bước ra đàm phán với cư dân, có cư dân đối với việc này bất mãn nên đã tự chế tạo bom, dẫn đến nhiều người sát thương. Hiện tại phía cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, nhân viên y tế cũng đã tới.”

“Địa sản Viễn Dương là công ty con thuộc sở hữu của quốc tế Sâm Uy, là công ty địa sản lớn nhất dưới tay quốc tế Sâm Uy. Theo những tin tức có liên quan được tiết lộ, hôm nay bước ra đàm phán trừ cấp lãnh đạo của địa sản Viễn Dương ra, tổng giám đốc Lục Hạo Thiên của quốc tế Sâm Uy cũng ra mặt.”

“Hiện tại hiện trường rất hỗn loạn, người bị thương đã được đưa tới bệnh viện Nhân Ái gần nhất để cứu chữa, trước mắt không cách nào xác định danh sách người bị nạn...”

Phóng viên trong ti vi đang hét khan cổ họng tường thuật tình trạng thực tế cho công chúng, sau lưng phóng viên là một mảng phế tích.

Tuy bom đó là tự tạo, nhưng uy lực không nhỏ, hiện trường thi công bị nổ ra một lỗ lớn, xung quanh toàn là vết máu loang lổ. Nhân viên y tế và nhân viên phòng cháy chữa cháy đang khẩn trương cứu người bị thương và dàn xếp đám đông, có vài người bị thương không quá nghiêm trọng cũng tiếp nhận phỏng vấn, nhưng vết máu đầy đầu và vết thương nhìn thấy kinh sợ vẫn khiến cho lòng người xem trước màn hình nghĩ lại thấy sợ.

Nghe tới chỗ này, Niên Cẩm Liên kinh ngạc quay đầu.

“Chuyện gì vậy?! Hạo Thiên sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Lúc này, mặt Dương Thường đã xám như tro, khóe môi y kịch liệt mấp máy, hai tay cũng siết chặt quần mình, dùng sức đến lộ xương.

“Phường Phường, Phường Phường!”

Niên Cẩm Liên vốn còn muốn nói gì đó, nhưng vừa quay lại, đã thấy Dương Thường cầm túi tiền xông ra ngoài cửa.

“Chúng ta cũng nhanh chóng đi tới xem thử!”

Ba Dương Thường kéo Niên Cẩm Liên đi theo, ai biết vừa mới ra cửa, đã thấy Dương Thường lái xe đi rồi.

“Phường Phường, Phường Phường con đợi chúng ta a!”

Niên Cẩm Liên chạy theo hướng khói xe gọi với vài tiếng, lại không có bất cứ hồi đáp nào.

Biệt thự nơi họ ở nằm trong khu ngoại ô khá hẻo lánh, không dễ gọi được taxi, xe buýt cũng rất ít, thường thì phải đợi hơn nửa tiếng mới có một chuyến.

Niên Cẩm Liên chảy nước mắt được ba Dương Thường ôm vào lòng.

“Anh nói xem, đứa nhỏ Hạo Thiên này sẽ không xảy ra chuyện chứ? Không dễ gì mới sống được vài ngày vui về...”

“Đừng khóc, chúng ta thử ra đường lớn đi, xem thử có thể đón được taxi không.”

“Ân.”

Niên Cẩm Liên gạt đầu, nhanh chóng đi theo ông xã ra ngoài.

Dương Phường nhấn ga lên tới tốc độ 160, phóng về hướng bệnh viện Nhân Ái.

Tốc độ xe quá nhanh, thân xe đã có chút lay lắt.

“Xin mày, nhanh lên nữa đi, nhanh một chút nữa!”

Dương Phường suốt quãng không ngừng vượt đường, dẫn đến những tài xế phải vội tránh né bóp còi inh ỏi một trận, thậm chí còn có người thò đầu ra khỏi cửa sổ chửi lớn.

Trong lúc lái xe, Dương Phường cảm thấy đây là mấy chục phút khó vượt qua nhất trong cuộc đời mình.

Nhớ lại hiện trường vụ nổ đánh đầy vết máu vừa rồi trong ti vi, tay Dương Phường không kìm được run rẩy, đến mức vô lăng cũng nắm không vững.

Y hoàn toàn không dám tưởng tượng hiện tại tình trạng của Lục Hạo Thiên ra sao.

Nếu như y là người tập kích, nếu đã dự tính phá nát tất cả, khẳng định sẽ tìm tới người chỉ đạo của cấp lãnh đạo là Lục Hạo Thiên. Hoặc có lẽ, người tập kích còn chưa kịp lại gần Lục Hạo Thiên đã kéo kíp nổ quả bom rồi?

Lòng Dương Phường rất loạn rất loạn, y cảm thấy cơ thịt toàn thân đều đang co giật, thân thể rất đau, y cảm thấy mình sắp chết rồi.

“Chết tiệt, đường Nhân Ái kẹt xe!”

Xe của Dương Phường nhanh chóng lái vào khu thành thị lại không thể không đi chậm lại.

Khẩn trương nhìn một hàng xe dài dằng dặc trước mặt, rất có khả năng là vì công trường gần đây xảy ra chuyện, phía cảnh sát đã phong tỏa hiện trường.

Dương Phường nhìn hệ thống định vị một lát, nơi này đã cách bệnh viện Nhân Ái không xa.

Cẩn rằng, Dương Phường vít xe lại đường, mở cửa chạy vội về hướng bệnh viện.

“Thần ơi, tôi cầu người, ngàn vạn lần để Hạo Thiên kiên trì!”

“Thật sự, bảo tôi làm gì cũng được cả, chỉ cần đừng để anh ấy xảy ra chuyện!”

Dương Thường vừa chạy và khẩn cầu, y bắt đầu hối hận tất cả hành động trước đó của mình với Lục Hạo Thiên.

Nếu như sớm biết sẽ có ngày hôm nay, y nhất định sẽ không để Lục Hạo Thiên rời khỏi mình. Cho dù gặp phải bom nổ tập kích, y cũng sẽ che chắn bên người Lục Hạo Thiên.

Nhưng hiện tại có nói gì lại còn tác dụng gì nữa đâu?

Sự hổ thẹn sâu sắc giày vò Dương Thường, khi y ý thức được sự thật y rất có thể sẽ mất đi Lục Hạo Thiên, y mới phát hiện, thì ra y so với Lục Hạo Thiên càng không cách nào tiếp nhận kết quả mất đi đối phương.

“Hạo Thiên, Hạo Thiên!”

Nước mắt mơ hồ chảy đầy mặt Dương Thường, y cứ như vậy chạy nhanh xông qua dòng người hướng về phía bệnh viện.

Cho dù có bất hạnh đến mức chỉ gặp lại được lần sau cùng, y cũng hy vọng có thể ở cạnh Lục Hạo Thiên.

Đội Dương Thường chạy đến bệnh viện, bên trong sớm đã loạn một đồng.

Rất nhiều gia quyến của người chịu nạn trong sự cố đã nao nao chạy tới, tại hiện trường ồn ào tiếng khóc.

Dương Thường đặc biệt sợ hãi đối mặt với cảnh tượng sinh ly tử biệt này, y đứng trong đại sảnh bệnh viện hoang mang không biết làm sao.

“Bác sĩ, Lục Hạo Thiên ở chỗ nào anh biết không? Tổng giám đốc của tập đoàn Sâm Uy, anh biết anh ấy không?”

Vị bác sĩ bị Dương Thường nắm lại bất đắc dĩ đẩy đẩy mắt kính.

“Xin lỗi vị này, người bị thương quá nhiều, chúng tôi còn không kịp xác minh người bị thương, xin anh nhẫn nại chờ đợi được không? Đừng làm trở ngại công tác cứu chữa của chúng tôi.”

Bác sĩ kéo tay Dương Thường ra, vội vàng chạy đi.

Dương Phường nhìn lên trần nhà, chỉ cảm thấy cả đất trời đang xoay chuyển.

30. Chương 30: Hạnh Phúc

“Cái tên khốn kiếp đáng chém ngàn đao nào! Hại chết nhiều người như vậy!”

“Ô ô, ông xã, anh đừng đi a...”

“Sao anh có thể bỏ lại hai mẹ con em a!!”

Bên cạnh chọt truyền tới một trận khóc than, những gia quyến của người gặp nạn này đã sớm hơn y tìm được người thân của mình, nhưng ai biết lại phải nhận lấy tin dữ đáng sợ.

Những người đã bị xác định là không còn cách cứu chữa được đẩy ra, phòng xác lập tức có người đến xử lý di thể.

Dương Phường lê đôi chân nặng như chì đi tới, “Xin hỏi, người gặp nạn trong sự cố lần này có phải đều tập trung hết ở đây không?”

Nhân viên công tác bệnh viện gật đầu: “Có phải anh đến tìm người nhà của anh? Vẫn còn vài di thể không thể xác nhận thân phận, nếu như không để ý, xin đi nhận thử đi.”

Dương Phường tựa như xác chết biết đi, đi theo nhân viên công tác.

Tất cả di thể đều được đặt trong túi xác màu đen, sau khi nhân viên công tác đẩy hết những di thể đã được xác nhận thân phận ra, lại đẩy những túi xác chứa di thể mà bên ngoài không có ghi chú gì ra.

“Xin anh chuẩn bị tốt tâm lý.”

Dương Phường hít sâu một hơi, tỏ vẻ với nhân viên công tác là mình đã chuẩn bị xong.

Dây kéo thứ nhất được kéo ra, Dương Phường lắc đầu.

Dây kéo thứ hai được kéo ra, Dương Phường lại thở nhẹ nhõm.

Dây kéo thứ ba...

Dây thứ tư...

Sau khi Dương Phường nhìn xong di thể cuối cùng, lưng áo của y đã hoàn toàn thấm ướt mồ hôi lạnh.

“Tạm thời chúc mừng anh, người gặp nạn trong sự cố lần này đều ở đây, xem ra không có người mà anh muốn tìm.” Nhân viên công tác cũng thả lỏng cùng Dương Phường, vừa rồi nhìn thấy bộ dáng như đã chết rồi của người này, cho dù đã ở trong bệnh viện quen thuộc với cảnh sinh tử cũng khó tránh khỏi nổi lên chút trắc ẩn.

Bi kịch sinh li tử biệt trên thế giới này, có thể bớt đi một thì cứ bớt một.

“Cảm ơn anh, cảm ơn!”

Dương Phường tạm biệt nhân viên đó, đôi chân suy yếu đi ra, vừa mới ra khỏi phòng đặt xác, Dương Phường liền cảm thấy đôi chân của mình mềm đi, giây tiếp theo liền ngã quỵ xuống đất.

“Phường Phường?”

Ngay khắc y ngã xuống đất, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc thấp thoáng.

“Lục Hạo Thiên?!”

Dương Phường kích động ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Hạo Thiên đang đứng không xa, trên cằm lúng phúng râu nhìn mình.

Dương Phường hưng hăng dụi đôi mắt bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Đây, đây chắc không phải là ảo giác sinh ra dưới áp lực quá lớn chứ?

Sợ hãi nỗi vui mừng này sẽ như giấc mộng Nam Kha, Dương Phường hưng hăng nhéo lên vai mình mấy cái.

“Hạo Thiên!”

Bóng dáng của người đàn ông trước mắt không vì đau đớn trên người mà biến mất, sự kinh hỉ to lớn tràn ngập Dương Phường, Dương Phường điên cuồng chạy tới, nâng mặt Lục Hạo Thiên lên.

“Trời ơi, không phải tôi đang nằm mơ chứ? Anh không sao?!”

“Tôi sẽ không phải đang nảy sinh ảo giác chứ? Anh thật sự không sao?!”

Dương Phường kéo Lục Hạo Thiên trên dưới đánh giá, sau khi xác định người này đang sống sờ sờ đầy ắp, mới kích động chảy nước mắt.

“Hạo Thiên, anh không sao thật quá...”

Dương Phường còn chưa nói xong, đã cảm thấy sức lực trên người vào giây phút nhìn thấy Lục Hạo Thiên liền như bị rút cạn, tiếp đó trước mắt tối đen. Trong tiếng kinh hô của Lục Hạo Thiên, Dương Phường triệt để mất đi ý thức.

Đến khi Dương Phường lần nữa mở mắt ra, y cũng đã nằm trên giường bệnh của bệnh viện Nhân Ái.

Ngồi bên cạnh giường, là Lục Hạo Thiên với đôi mắt giăng đầy tơ máu.

“Hạo Thiên!”

Dương Phường ngồi dậy ôm chặt người đàn ông trước mặt, trước mắt tựa hồ còn mang máng hiện ra những bộ dáng dữ tợn với gương mặt đầy máu y đã nhìn thấy không lâu trong phòng chứa xác_____ y không bao giờ thừa nhận nỗi sự thống khổ mất đi người thân này nữa.

“Hạo Thiên, xin lỗi, xin lỗi!”

Một người trước giờ luôn điềm tĩnh ổn trọng như Dương Phường lúc này lại giống như một người làm từ nước mắt, có thể thấy chuyện này gây chấn kích lớn thế nào với y.

“Được rồi, ngoan, anh không sao.”

Thì ra, lần đàm phán này vốn là Lục Hạo Thiên đã lập kế hoạch ra mặt, nhưng ai biết trước khi xảy ra chuyện một ngày anh vì tranh cãi với Dương Phường mà chạy đi uống rượu, sau đó là đang nằm trên giường ngủ mơ mơ hồ hồ được người ta thông báo cho là đã xảy ra chuyện lớn.

Đợi đến khi người phụ trách Sâm Uy là Lục Hạo Thiên chống đỡ cái đầu đau như búa bổ đuối tới, chính là vừa đúng lúc gặp được Dương Phường trước phòng chứa xác.

“Phường Phường, em lại cứu anh một lần.”

Lục Hạo Thiên hôn sạch nước mắt trên mặt Dương Phường.

Hiện tại, Dương Phường có yêu anh hay không đã không còn quan trọng nữa, chặt chẽ ôm người trong lòng, Lục Hạo Thiên chỉ biết, cả đời này của anh đều không thể buông Dương Phường ra, Dương Phường đi đâu, anh liền phải đi tới đó.

“Hạo Thiên, em...”

“Phường Phường, em nghe anh nói trước.”

Lục Hạo Thiên ngắt lời Dương Phường.

“Tối hôm qua anh đã suy nghĩ một đêm, anh phát hiện anh thật sự rất ích kỷ.”

“Có rất nhiều chuyện, anh căn bản không biết em nghĩ thế nào đã tự mình quyết định thay em.”

“Lần này cũng vậy, anh bức em tới nhà anh, còn phái người giám sát em, hạn chế tự do của em....”

“Xin lỗi, Phường Phường, xin lỗi.” Lục Hạo Thiên ôm chặt Dương Phường, “Anh đã quyết định rồi, anh muốn đem quốc tế Sâm Uy ủy thác lại cho công ty Kim Dung nổi tiếng nhất trong nước quản lý, sau đó anh sẽ cùng em tới Mỹ nghiên cứu.”

“Nếu như em không ghét không phiền anh, anh sẽ thuê phòng ở cạnh nơi ở của em, em muốn gặp anh anh liền xuất hiện, em không muốn gặp anh anh tuyệt đối không làm phiền em, em nói xem được không?”

Nhìn Lục Hạo Thiên mới một ngày không gặp đã tiêu tụy thành bộ dạng này, Dương Phường đau lòng vuốt ve mặt anh.

“Anh là kẻ ngốc sao? Công ty lớn như vậy mà giao lại cho người khác quản lý, anh biết một năm anh sẽ kiếm ít đi bao nhiêu tiền không?”

Phải biết tiền hoa hồng khi phó thác công ty một năm là cao đến kinh người, quốc tế Sâm Uy lớn như vậy, trong một năm nói bớt đi thôi thì tiền hoa hồng cũng bị tổn thất lên tới hàng tỷ.

Lục Hạo Thiên khổ sở nói: “Có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì có tác dụng gì, có kiếm thêm nhiều tiền, em cũng không yêu anh.”

“Nếu như nhất định bắt anh phải chọn lựa, anh thà rằng không cần quốc tế Sâm Uy, chỉ cần em.”

Tối qua khi mượn rượu giải sầu, Lục Hạo Thiên không chỉ một lần suy nghĩ, nếu như không phải vì lúc đó anh không kiên trì thêm một chút nữa, không đi cùng Lục Sâm Uy, hoặc đưa ra điều kiện trao đổi là nhất định phải đi học ở trường đại học của Dương Phường, có lẽ ngày hôm nay Dương Phường sẽ không cự

tuyệt anh như vậy.

Có thêm bao nhiêu tiền cũng không thể mua được thuốc hồi hận.

Lục Hạo Thiên nghĩ muốn chìm đắm cho qua, nhưng lại phát hiện chỉ có thể rạch mở vết thương mà sát muối lên thôi, trừ tăng thêm hồi hận, một chút tác dụng cũng không có.

Sự cố hôm nay, lại kỳ diệu khiến anh như tỉnh khỏi mơ rồi rầm_____ nếu đã không cách nào quay lại quá khứ, vậy anh chỉ có thể nghĩ làm cách nào cải biến tương lai.

Cho dù Dương Thường muốn xóa bỏ anh ra khỏi sinh mạng của mình, anh cũng vẫn phải cưỡng ép Dương Thường trúng thưởng, để ôm gói quà to là anh về nhà.

“Em yêu anh.” Lục Hạo Thiên đang dự tính, Dương Thường lại đột nhiên nói.

“A?”

Lục Hạo Thiên nhất thời không kịp phản ứng, giống như vịt nghe sấm ngẩn ngơ ra đó.

“Ngu ngốc, em yêu anh a!”

Dương Thường cười, ánh mắt cong cong, một chút cũng không giống như đang nói dối.

“Thường Thường, em rốt cuộc là câu nào thật câu nào giả a?” Lục Hạo Thiên thật sự sắp bị người trước mắt này mê hoặc chết rồi.

Dương Thường ôm lại Lục Hạo Thiên, đột nhiên có ý hưng hân nói: “Lục Hạo Thiên, anh phải nghĩ rõ ràng nga, nếu muốn cùng em bên nhau, anh sẽ không được có con của mình, quốc tể Sâm Uy của anh sẽ không có người kế thừa nga!”

Lục Hạo Thiên ngạc nhiên một chút, tỉ mỉ nghiên cứu lời của Dương Thường, rốt cuộc phản ứng được.

“Lẽ nào, trước đó em vẫn luôn náo lên đòi đi Mỹ, chính là vì sợ anh sẽ đi tìm phụ nữ sinh con cho anh?”

Bị Lục Hạo Thiên vạch trần, Dương Thường có chút lúng túng.

“Khốn kiếp! Thế nhưng lại vì loại chuyện không hề tồn tại này! Tức chết anh mà!”

Lục Hạo Thiên không nói hai lời, bắt lấy Dương Phường kéo người ẩn lên trên đùi mình, lật quần xuống, lập tức bóp bóp hung hăng đánh mông Dương Phường.

“Anh coi em còn dám nói bậy không yêu anh không! Anh lúc nào thì nói anh muốn cùng phụ nữ sinh con hả? Em nếu như ở bên anh không phải cũng sẽ không có con sao? Trên thế giới này nhiều cô nhi như vậy, không biết nhận nuôi một đứa sao? Em gốc muốn chết!”

Lục Hạo Thiên nói một câu lại đánh một cái, đợi khi anh đánh xong, phát hiện Dương Phường bị đánh lại không có phản ứng nào, Lục Hạo Thiên ngây ra một chút, lập tức kéo Dương Phường lên.

Lúc này Dương Phường đã chảy đầy nước mắt, nhưng lại sống chết cắn chặt môi mình, cái gì cũng không chịu nói.

Lục Hạo Thiên khấn trương, lập tức kéo Dương Phường hỏi: “Phường Phường sao vậy? Em đừng không nói gì a! Có phải đánh đau không?”

Dương Phường có chút oán trách nhìn Lục Hạo Thiên, tĩnh lặng sau mấy phút, sau đó mãnh liệt nhào tới, hung hăng hôn người mà y yêu.

Hiện tại đi Mỹ hay không đi Mỹ, có con hay không có con y hoàn toàn không muốn nghĩ nữa.

Giống như Niên Cẩm Liên đã nói với y, có chuyện gì không thể nghĩ thông, thì thử hỏi lòng mình liền biết.

Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, Dương Phường khẳng định cũng không có cơ hội chân chính khảo vấn lòng mình.

Hiện tại y đã biết, không có gì quan trọng bằng việc cùng sống với người mình yêu, những thứ khác đều không là gì cả, kỳ thực đều là y tự xây ngưỡng cửa cho mình mà thôi.

Y sẽ không làm chuyện gốc ghéech nữa, nếu như Lục Hạo Thiên yêu y, y cũng nhất định phải ở cạnh Lục Hạo Thiên, cho dù chỉ có một năm, một tháng thậm chí là một ngày cũng vậy.

Môi lưỡi hai người tương giao, chặt chẽ ôm nhau.

“Hạo Thiên, anh còn sống, thật tốt.”

“Anh xác định chứ? Anh thật sự muốn cùng em bên nhau? Anh cảm thấy như vậy sẽ hạnh phúc chứ?”

Dương Phường ngẩng đầu, đổ mắt nhìn Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên hôn lên trán y, cười.

“Em chính là toàn bộ hạnh phúc của anh, chỉ cần có em ở bên, anh liền có toàn bộ thế giới, em biết không?”

Dương Phường gật đầu, cũng ngốc nghếch cười.

Đúng a, có lẽ đây chính là ông trời đã âm thầm an bài đi. Nếu như đã sắp đặt duyên phận này cho y, vậy y phải nắm tay Lục Hạo Thiên, mãi mãi mãi mãi đi bên nhau.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-bai-ca-trong-trai-tim-em>